LETOPISY NARNIE

C. S. LEWIS

PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA

C. S. Lewis

PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA

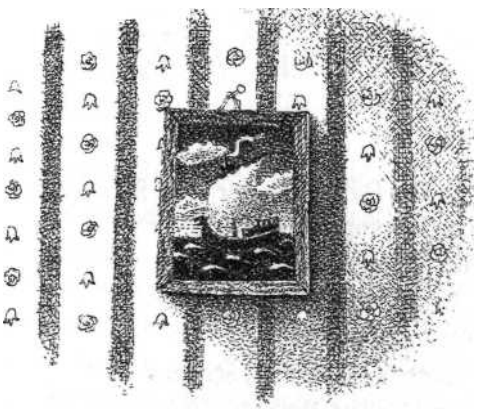

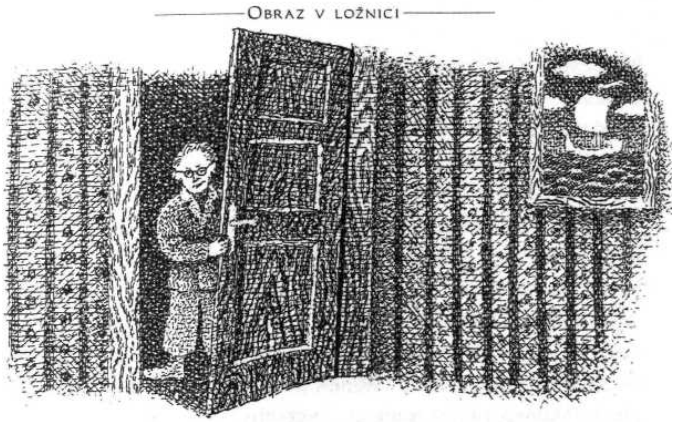

Kapitola první

OBRAZ V LOŽNICI

BYL JEDNOU JEDEN KLUK, který se jmenoval Eustác Květoslav Pobuda a téměř si to zasloužil. Rodiče mu říkali Eustáci Květoslavě a spolužáci mu říkali Pobudo. Jak mu říkali jeho přátelé, vám sdělit nemohu, neboť žádné neměl. Svému tatínkovi a mamince neříkal „tatínku" a „maminko", ale Harolde a Alberto. Byli to velice moderní a pokroková lidé. Byli vegetariáni, nekuřáci, abstinenti a nosili speciální druh spodního prádla. V jejich domě bylo jen nepatrně nábytku, téměř holé postele a ustavičně otevřená okna.

Eustác Květoslav měl rád zvířata, zvlášť brouky, ale pouze mrtvé a připíchnuté na kartičkách. Měl rád knížky, ale pouze odborné, s obrázky korečkových rypadel a vykrmených cizokrajných dětí, jak píšou úkoly v experimentálních školách.

Eustac Květoslav neměl rád své bratrance a sestřenice Pevensovy - Petra, Zuzanu, Edmunda a Lucinku. Ale když uslyšel, že k nim Edmund a Lucinka jedou na prázdniny, docela ho to potěšilo. On totiž v jádru hrozně rád dělal důležitého a vytahoval se na slabší. Měl sice síly jako ženatý vrabec a nepřepral by ani Lucinku, natožpak Edmunda, ale věděl, že existují desítky jiných možností, jak někoho potrápit, když jste vy doma a on jenom na návštěvě.

Edmund a Lucinka si samozřejmě velmi srdečné nepřáli jet na prázdniny k strýčkovi Haroldovi a tetě Albertě. Ale jinak se to prostě nedalo udělat. Tatínek měl toho léta po čtyři měsíce přednášky v Americe a maminka se chystala odjet s ním, protože už deset let neměla pořádnou dovolenou. Petr se musel pilně učit na zkoušku a bydlel přes prázdniny u starého pana profesora Kirka, v jehož domě zažily tyto čtyři děti před lety, ještě za války, nádherná dobrodružství. Kdyby žil stále ještě v tom domě, jistě by si je tam vzal všechny. Ale on od těch dob nějak zchudl a žil v malé chaloupce, kde měl volný jen jeden pokojíček. Vzít do Ameriky všechny tři zbývající děti by stálo moc peněz, jela tedy jen Zuzana.

Zuzana byla z nich všech nejhezčí, takový mazlíček. Ve škole jí to nijak zvlášť nešlo (i když byla jinak na svůj věk velmi vyspělá) a maminka prohlásila, že bude mít z cesty do Ameriky daleko víc než ti mladší. Edmund a Lucinka dělali, co mohli, aby Zuzaně její štěstí nezáviděli, ale muset jet na celé prázdniny k tetě bylo prostě něco příšerného. „A pro mě je to ještě daleko horší," prohlásil Edmund. „Protože ty budeš mít aspoň pokoj sama pro sebe, kdežto já budu muset bydlet s tím Eustácem, skunk jeden odporná, nejradši bych se neviděl."

Náš příběh začíná jednoho odpoledne, kdy se Edmundovi a Lucince podařilo ukrást pár drahocenných minut o samotě. A mluvili samozřejmě o Narnii - tak se totiž jmenovala jejich soukromá tajná země. Většina z nás asi má nějakou tajnou ze-

mi ale ty naše jsou jenom vymyšlené. Edmund a Lucinka měli v tomto ohledu větší štěstí než ostatní. Jejich tajná země byla opravdová. Už tam dvakrát byli - a ve skutečnosti, nebyla to ani hra, ani sen. Dostali se tam samozřejmě pomocí kouzel, protože to je jediný způsob, jak se člověk může do Narnie dostat A přímo v Narnii jim někdo slíbil, nebo skoro slíbil, že se jednoho dne zase vrátí. Takže si jistě umíte představit, že se o ní bavili dost a dost, jakmile měli příležitost.

Byli v Lucinčině pokoji, seděli na její posteli a dívali se na obraz, který visel na protější stěně. To byl jediný obraz, který se jim v celém tom domě líbil. Tetě Albertě se nelíbil vůbec (proto ho dala pověsit nahoru do malého zastrčeného pokojíku), ale nemohla se ho zbavit, protože to byl svatební dar od někoho, koho nechtěla urazit.

Na obraze byla loď - plavila se téměř přímo na vás. Měla pozlacenou příď, tvarovanou jako dračí hlavu s otevřenou tlamou. Stěžeň byl jen jeden a na něm jediná veliká čtyřcípá purpurová plachta. Tam, kde končila pozlacená dračí křídla, bylo vidět něco z boků lodi - ty byly zelené. Plachetnice se právě vyhoupla na jednu nádhernou modrou vlnu a bližší svah té vlny, všelijak zbrázděný a zpěněný, se prostíral k vám. loď ujížděla zřejmě značnou rychlostí, v plachtách čerstvý vítr, a mírně se při tom nakláněla k levoboku. Z té strany na ni dopadalo sluneční světlo a po hladině tam tančily zelené a červené odlesky. Na druhé straně byla voda ve stínu lodi temněji modrá.

„Tak nevím," řekl Edmund, „jestli to není ještě horší dívat se na narnijskou loď, když se tam člověk nemůže dostat."

„Dívat se je lepší než nic," řekla Lucinka, „a tohle je opravdu taková úplně narnijská Loď.."

„Á, pořád si ještě hrajete na to samé?" ozval se Eustác Květoslav, který až dosud poslouchal za dveřmi a nyní, křivý úsměv na rtech, vcházel do pokoje. Loni, když byl u Pevensových, podařilo se mu je vyslechnout, když se všichni čtyři bavili

o Narnii, a tečí je s tím strašně rád otravoval. Samozřejmě se nezmohl na jiný názor, než že si to všechno vymysleli, a protože sám si nedokázal vymyslet nic, byl zásadně proti jakémukoli vymýšlení.

„Na tebe tu nikdo není zvědavej," odsekl Edmund.

„Právě se snažím složit pár veršů," řekl Eustác. „Asi takhle:

Dvě děti si vymyslely Narnii,

čímž ostatní lidi velmi bavily..."

„Tak za prvé," řekla Lucinka, „ .Narnii' a .bavily' se vůbec nerýmuje."

„To je asonance," odpověděl Eustác.

„Ne aby ses ho zeptala, co to je, to, jak jen tomu říká," ozval se Edmund. „Nevidíš, jak na to čeká? Mlč a on možná vypadne."

Většina kluků by po takovémhle přijetí bud vyklidila pole, anebo se dopálila. Eustác ne. Chvíli tam okouněl, šklebil se a pak začal znovu.

„Líbí se vám ten obraz?" zeptal se.

„Hlavně ho, prosím tě, nenech začít kecat o umění a takovejch věcech!" honem vpadl Edmund, ale Lucinka, která byla velmi upřímná, už mezitím stačila odpovědět: Jo. Hrozně moc."

Je odporný," prohlásil Eustác.

„Stačí odsud vymajznout a nebudeš se na něj muset koukat," pravil Edmund.

„Co se ti na něm líbí?" zeptal se Eustác Lucinky.

„No, jednak to," řekla Lucinka, *Je* ta loď vypadá, jako by opravdu jela. A ta voda vypadá, jako by opravdu byla mokrá. A ty vlny vypadají, jako by se opravdu vlnily."

Na tohle znal Eustác samozřejmě spoustu odpovědí, ale nepoužil z nich ani jedinou. To proto, že se v tu chvíli na vlny podíval a spatřil, že skutečně dost vypadají, jako by se opravdu vlnily. Jednou už lodí jel, malý kousek, a bylo mu tehdy strašně špatně. A teď, jak se na ty vlny podíval, udělalo se mu špat-

ně zas. Úplně zezelenal a opatrně se na obraz podíval podruhé. A tu zůstaly všechny děti koukat s otevřenou pusou.

To, co viděly, se vám možná bude zdát neuvěřitelné, až to budete číst v knížce, ale pro ně to v tu chvíli bylo neuvěřitelné skoro stejně. Věci na obraze se daly do pohybu. Ale nevypadalo to ani jako biograf - na to byly ty barvy příliš živé a čisté, jako venku na sluníčku. Příď lodi sklouzla dolů, zakousla se do vlny a pěna vysoko vystříkla. Pak se zvedla vlna za lodí, poprvé se ukázala její záď a paluba, a vzápětí zmizely, jak jí naproti přišla další vlna a zdvihla znovu její příd. Mezitím se sešit, který ležel vedle Edmunda na posteli, zatřepetal, zvedl a odplachtil vzduchem dozadu ke zdi. Lucinka pocítila, že jí vlasy vlají kolem obličeje jako za větrného počasí. A větrno opravdu bylo - jenže ten vítr k nim foukal z obrazu. A pak k nim vítr náhle přinesl zvuky - šumění vln a pleskání vody o boky lodi, skřípání a vše přehlušující monotónní hukot vody a větru. Ale teprve když ucítila tu vůni - tu zvláštní syrovou vůni slané vody - byla si Lucinka naprosto jistá, že se jí to všechno jenom nezdá.

„Nechtě toho!" ječel Eustác - hlas mu strachem a vzteky přeskakoval. „Co si to vymýšlíte za ubohé triky? Hned toho nechtě! Řeknu to na vás Albertě — au!"

Druzí dva byli už na dobrodružství zvyklí, ale když Eustác Květoslav vykřikl „Au!", vykřikli „Au!" i oni. V tu chvíli jim totiž z obrazu rovnou do obličeje vyšplouchla pořádná studená, slaná vlna a vyrazila jim dech; mimo to je ovšem promočila až na kůži.

Já ten hnusný krám roztřískám!" zařval Eustác - a vzápětí se stalo několik věcí najednou. Eustác se vrhl k obrazu. Edmund, který už měl nějaké ponětí o kouzlech, po něm skočil a volal na něho, ať neblázní a dává pozor. Lucinka ho chytila z druhé strany a on ji táhl dopředu. A teď se bud všichni hodně zmenšili, anebo se ten obraz hodně zvětšil. Eustác vyskočil, aby ho strhl ze zdi, a ocitl se na rámu; před ním nebylo sklo, nýbrž opravdové moře a vlny se o rám rozbíjely jako o skálu. Eustác

zpanikařil, a když druzí dva vyskočili k němu, křečovitě se jich chytil. Vteřinku tam všelijak křičeli a zápasili, a právě když si začínali myslet, že konečné získali rovnováhu, přivalila se k nim ohromná modrá vlna, podrazila jim nohy a smetla je dolů do moře. Eustácovo zoufalé zaúpění rázně utišila voda, která mu vnikla do pusy.

Lucinka si v duchu gratulovala, že se v posledním roce tak snažila v plavání. Asi by to bývalo lepší, kdyby plavala pomaleji, a také ta voda byla o dost studenější, než se na obrázku zdálo. Ale zachovala si chladnou hlavu a odkopla střevíce, což by měl udělat každý, kdo spadne v šatech do hluboké vody. Dokonce se jí podařilo nechat pusu zavřenou a oči otevřené. Byli stále ještě blízko lodi - Lucinka viděla, jak se nad nimi tyčí její zelený bok a shora se na ni dívají lidé. Potom - jak se asi dalo čekat -se na ni Eustác v panice pověsil a oba klesli pod hladinu.

Když se znovu vynořili, spatřila nějakou bílou postavu, jak skáče z boku lodi. Edmund teď byl blízko u ní, šlapal vodu a podařilo se mu chytit vyjícího Eustáce za ruce. Pak pod ni z druhé strany vsunul paži někdo další - jeho obličej jí byl nějak povědomý. Na zádi se zatím ozývalo všelijaké volání, přes zábradlí se nakláněly hlavy, házela se dolů lana. Edmund a ten neznámý kolem ní uvazovali lano. Pak následovala zdánlivě hrozně dlouhá doba, kdy se nedělo nic, takže Lucinka zmodrala v obličeji a začaly jí drkotat zuby. Ve skutečnosti to zdržení zas tak moc dlouhé nebylo; čekali jen na příhodnou chvíli, aby ji mohli vytáhnout na palubu, aniž by ji rozbili o bok lodi. I při nejlepším úsilí se Lucinka nakonec ocitla nahoře s odřeným kolenem. Celá se třásla a voda z ní tekla ostošest. Po ní vytáhli Edmunda a pak chudáka Eustáce. Poslední se dostal nahoru ten neznámý - zlatovlasý mládenec, jen o pár let starší než Lucinka.

„Ka-Ka-Kaspiane!" vypravila ze sebe Lucinka, jakmile se jí jen trochu podařilo popadnout dech. A opravdu to byl Kaspian -mladý král Narnie, kterému při své poslední návštěvě pomohli

k trůnu. Edmund ho také hned poznal. Všichni tři si celí šťastní stiskli ruce a poplácali jeden druhého po zádech.

„Ale kdo je ten váš přítel?" zeptal se téměř okamžitě Kaspian a obrátil se s přívětivým úsměvem k Eustácovi. Jenže Eustác ječel daleko víc, než má kluk v jeho věku právo, když se mu nepřihodilo nic horšího, než že se trochu zmáčel, a zmohl se jen na: „Nechtě mě! Nechtě mě! Já tady nebudu. Já chci zpátky!"

„Chceš zpátky?" optal se Kaspian. „Ale kam?"

Eustác skočil k lodnímu boku, jako by čekal, že nad mořem uvidí viset rám obrazu a skrze něj možná kousek Lucinčiny ložnice. Spatřil však jen modré vlny s chocholkami bílé pěny a světleji modré nebe a obojí se to táhlo dál a dál, až k obzoru. Asi se na něho jen těžko můžeme zlobit, že si začal skoro zoufat Okamžitě se mu udělalo špatně.

„Hej, Rynelfe," zavolal Kaspian na jednoho z námořníků, „přines pro Jejich Veličenstva svařené víno! Po té lázni budete potřebovat něco pro zahřátí." Říkal Edmundovi a Lucince Jejich Veličenstva, protože oni dva i Petr se Zuzanou byli v Narnii králi a královnami dávno předtím, než se narodil. Čas v Narnii totiž plyne jinak než u nás. Kdybyste strávili v Narnii třeba sto let, stejně byste se do našeho světa vrátili v tentýž den a hodinu, kdy jste odešli. A kdybyste se pak vrátili do Narnie po týdnu stráveném u nás, zjistili byste, že tam uplynulo třeba tisíc let, nebo jeden den, nebo třeba taky vůbec žádný čas. Člověk nikdy neví, dokud se tam nedostane. Takže když se Pevensových děti minule vrátily do Narnie - byla to jejich druhá návštěva -, tak to pro Narniany bylo, jako by se dneska do Čech vrátil svatý Václav. Někteří lidé říkají, že se vrátí. A já říkám, že čím dřív, tím lip.

Rynelf se vrátil s konvicí svařeného vína, z něhož se jen kouřilo, a čtyřmi stříbrnými poháry. Bylo to přesně to, co člověk potřeboval, a jak Edmund s Lucinkou usrkávali, cítili, jak se jim teplo rozlévá po celém těle. Ale Eustác zkřivil obličej, zakuc-

kal se a vyplivl to, zas se mu udělalo špatně a zas začal brečet a ptal se, jestli tam nemají trochu Plumpkinova nervy posilujícího vitaminizovaného prášku a jestli by mu ho nemohli rozmíchat v troše destilované vody, a trval na tom, aby ho v každém případě na příští zastávce vysadili na břeh.

„To jste nám tedy, bratře, přivedli veselého společníka," pošeptal Kaspian s úsměvem Edmundovi; ale než se dostali k něčemu dalšímu, Eustác vybuchl zas.

„Brr! Fuj! Co je zas *tohle?* Hned to dejte pryč!"

A skutečně mu nemůžeme mít za zlé, že byl trochu překvapen. Z kabiny na zádi totiž vyšla opravdu velmi zvláštní postavička a pomalu se k nim blížila. Asi byste řekli, že to je myš, a také to myš byla, vlastně myšák. Jenže to byl myšák na zadních nohou, asi půl metru vysoký. Kolem hlavy, nad jedním uchem a pod tím druhým, měl uzounkou zlatou pásku, za níž mu trčelo dlouhé, tmavočervené pero. (Myšák měl hodně tmavou srst, téměř černou, takže to působilo velmi výrazně a efektně.) Levou tlapku měl položenou na jílci meče téměř tak dlouhého jako jeho ocásek. Bez nejmenšího zakolísání kráčel po rozhoupané palubě a vystupoval jako pravý rytíř. Lucinka i Edmund ho okamžitě poznali - byl to Rípčíp, nejodvážnější ze všech mluvících zvířat v celé Narnii a velitel myšího oddílu. V druhé bitvě u Beruny si vysloužil nehynoucí slávu. Lucinka znovu, jako už pokolikáté, zatoužila vzít Rípčípa do náručí a pomazlit se s ním. Ale dobře věděla, že si toto potěšení nikdy nebude smět dopřát: tím by ho smrtelně urazila. Místo toho tedy poklekla na jedno koleno, aby si spolu mohli povídat

Rípčíp učinil krok levou nohou vpřed, pravou vzad, poklonil se, políbil jí ruku, napřímil se, nakroutil si vousky a svým tenkým pronikavým hláskem pravil:

„Ponížený služebník Vašeho Veličenstva. Jakož i krále Edmunda." (Tu se znovu poklonil.) „Na tomto velkolepém podniku scházela opravdu už jenom vaše přítomnost."

„Fuj! Dejte to pryč!" zaječel Eustác. „Nesnáším myši. A nikdy jsem nemohl vystát cvičená zvířata. Jsou trapná a vulgární a - a sentimentální."

„Mám tomu rozumět tak," otázal se Rípčíp Lucinky, poté co si Eustáce změřil dlouhým zkoumavým pohledem, „že se tato krajně nezdvořilá osoba těší ochraně Vašeho Veličenstva? Neboť pokud tomu tak není — "

V tomto okamžiku jak Lucinka, tak Edmund kýchli.

Jsem to ale hlupák, že vás tu všechny nechávám stát v mokrých šatech," řekl Kaspian. „Pojďte dolů a převlékněte se. Samozřejmě ti, Lucinko, přenechám svou kajutu, ale obávám se, že nemáme na palubě žádné ženské šaty. Budeš se muset spokojit s mými. Rípčípe, bud tak hodný a jdi první."

„Když jde o pohodlí dámy," pravil Rípčíp, „musí dokonce otázka cti jít stranou - alespoň prozatím," - a tu probodl Eustáce velmi ostrým pohledem. Ale Kaspian už je pobízel dál a v několika minutách se Lucinka ocitla ve dveřích kajuty na zádi. Okamžitě si ji celou zamilovala - tři čtvercová okna, jimiž bylo vidět modrou, zčeřenou vodu za zádí, tři nízké polstrované lavice kolem stolu, stříbrnou visací lampu (podle mimořádně jemného provedení ihned poznala, že ji vyrobili skřítci) a na přední stěně nade dveřmi plochý zlatý obraz Lva Aslana. To všechno přelétla jediným rychlým pohledem hned na prahu, neboť Kaspian již otevřel dveře na pravoboku a řekl jí: „Toto bude, Lucinko, tvůj pokoj. Jenom si vezmu něco suchého na sebe" -jak mluvil, přehraboval se v jedné truhle - „a hned jsem pryč, aby ses mohla převléknout. Mokré věci klidně vyhoď za dveře a já je dám odnést do kuchyně usušit."

Lucinka si připadala, jako by už v Kaspianově kajutě bydlela celé týdny. Houpání lodi jí nevadilo, protože kdysi, když bývala v Narnii královnou, se lodí nacestovala ažaž. Kajuta byla maličká, ale veselá, protože ji zdobilo malované táflování (všelijací ptáci, zvířata, tmavočervení dráčci a vinné ratolesti), a čistá jako

klícka. Kaspianovo oblečení jí bylo velké, ale s menšími úpravami to docela šlo. Jeho střevíce, sandály i holínky byly velké beznadějně, ale jí nevadilo, že bude po palubě chodit bosá. Když se oblékla, vyhlédla oknem na vodu, ubíhající vzad, a dlouze, zhluboka se nadechla. Byla si jista, že jí začínají nádherné prázdniny.

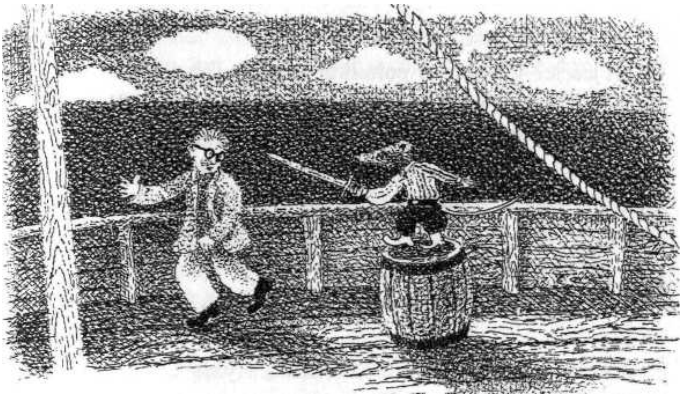

Kapitola druhá

NA PALUBĚ JITŘNÍHO POUTNÍKA

„Á TADY TĚ MÁME, LUCINKO," řekl Kaspian. „Už jsme čekali jen na tebe. Tohle je pan Drinian, můj kapitán."

Před Lucinkou poklekl na jedno koleno tmavovlasý muž a políbil jí ruku. Jinak tu byli jen Rípčíp a Edmund.

„Kde je Eustác?" zeptala se Lucinka.

„V posteli," odpověděl Edmund. „A řekl bych, že mu nemůžeme nijak pomoct. Když se na něj člověk snaží bejt hodnej, jenom ho to rozčílí."

„Ted si ale musíme popovídat," řekl Kaspian.

„To teda musíme," přikývl Edmund. „Nejdřív ten čas. V našem čase uběhl od chvíle, kdy jsme se vrátili domů, těsně před tvou korunovací, právě rok. Jak dlouho to bylo v Narnii?"

„Přesně tři roky," odpověděl Kaspian.

‚A jak je? Všechno v pořádku?" ptal se Edmund.

„Snad si nemyslíš, že bych opustil své království a vydal se na moře, kdyby nebylo všechno v pořádku!" odpověděl král. „Lepší už to být ani nemůže. Telmaríni, skřítci, mluvící zvířata, fauni i ti ostatní spolu už vycházejí výborně. A těm dotěrným obrům na severní hranici jsme loni v létě dali pěkně za vyučenou, takže nám teď odvádějí daň. A když někam jedu, mám za sebe vynikajícího správce - skřítka Trumpkina. Vzpomínáte si na něj?"

„Zlatej Trumpkin," řekla Lucinka. „Aby ne! Lip sis vybrat nemohl."

„Věrný jako jezevec, Jasnosti, a chrabrý jako - jako myšák," pravil Drinian. Původně chtěl říci „jako lev", ale všiml si, jak mu Rípčíp visí na rtech.

‚A kam máme namířeno?" zeptal se Edmund.

„No," pravil Kaspian, „to je trochu delší povídání. Možná si vzpomínáte, jak můj strýc Miraz uchvátil moc, když jsem byl ještě dítě. A aby se zbavil sedmi přátel mého otce (kteří by se mě byli mohli zastat), poslal je prozkoumat neprobádaná Východní moře za Osamělými ostrovy."

„Ano," řekla Lucinka, „a nikdo z nich se nevrátil."

„Správně. Nu, a o své korunovaci jsem se s Aslanovým souhlasem zavázal přísahou, že pokud se mi jednou podaří dát záležitosti v Narnii do pořádku, vydám se osobně na plavbu k východu a rok a den budu hledat přátele svého otce - buďto abych je přivezl zpět, nebo abych se dozvěděl o jejich smrti a podle možnosti ji pomstil. Jejich jména jsou: pan Revilian, pan Bern, pan Argoz, pan Mavramorn, pan Oktesian, pan Restimar a - a ten, kterého vždycky zapomenu."

„Pan Rhóp, Jasnosti," pomohl mu Drinian.

„Ano, ano, Rhóp," přisvědčil Kaspian. „Takže to je můj hlavní cíl. Ale tady Rípčíp má cíle ještě větší."

„Velké jako má kuráž," pravil Rípčíp. „I když snad tak zanedbatelné jako má výška. Proč bychom neměli doplout až k východnímu konci světa? A víte, co bychom tam našli? Já si myslím, že bychom našli Aslanovo království. Veliký Lev k nám vždycky přichází z východu, přes moře."

„Tý jo, tomu tedy říkám nápad," pravil Edmund a pocítil, jak ho slabounce zamrazilo v zádech.

Jenomže, myslíš si," řekla Lucinka, „že Aslanovo království bude takovýhle? Víš, takový, do jakýho může člověk prostě *doplout?"*

„Nevím, Jasnosti," odvětil Rípčíp. „Ale stala se mi taková zvláštní věc. Když jsem ležel v kolébce, pronesla nade mnou lesní žena, dryáda, tato slova:

Tam, kde vlny zesládnou,
setkají se s oblohou,
tam, Rípčípe, pamatuj,
meta tvá a přístav tvůj;
dál už cesty nevedou.
Pluj k východu, pluj!

Co to znamená, nevím. Ale kouzlo těchto slov na mně spočívalo po celý život."

Po chvíli ticha se Lucinka zeptala: „A kde jsme teď, Kaspiane?"

„To ti kapitán řekne lip než já," odpověděl Kaspian. Drinian tedy vytáhl mapu a rozložil ji na stole.

„Tak toto je naše poloha," pravil a položil na mapu prst. „Lépe řečeno, byla dnes v poledne. Z hradu Cair Paravel jsme vypluli za příznivého větru a dali se trochu severně směrem na Galmu, kam jsme dorazili následujícího dne. Tam jsme na týden zakotvili, neboť vévoda z Galmy uspořádal na počest Jeho Veličenstva velký turnaj, na němž náš král vyhodil ze sedla řadu rytířů..."

„A několikrát se sám poroučel, Driniane," vpadl Kaspian. Ještě mám pár modřin."

„Tedy, jak říkám, vyhodil ze sedla řadu rytířů," opakoval s úsměvem Drinian. „Domnívali jsme se, že by byl vévoda šťasten, kdyby Jeho Veličenstvo pojalo jeho dceru za manželku, ale nebylo z toho nic..."

„Šilhavá a pihovatá," poznamenal Kaspian.

„Chudinka," politovala ji Lucinka.

„Z Galmy jsme se plavili dál," pokračoval Drinian, „a téměř po celé dva dny jsme měli bezvětří, takže jsme museli veslovat; pak vítr znovu začal vát a čtvrtého dne jsme se konečně dostali na Terebintii. Tam král poslal varování, abychom nepřistávali, protože na Terebintii řádí mor, ale my jsme obepluli mys, přistáli v malé zátoce dostatečně daleko od města a doplnili zásoby vody. Pak jsme museli tři dny plout podél pevniny, než opět! začal vát jihovýchodní vítr a my se pustili směrem na Sedm ostrovů. Třetího dne nás napadla pirátská loď (podle plachet z Terebintie), ale když zjistila, že jsme dobře vyzbrojeni, dala nám« po kratší přestřelce pokoj..."

„A my jsme se měli pustit za ní, přihákovat se, porazit posádku v boji muž proti muži a všechny ty darebáky pověsit na ráhně," doplnil Rípčíp.

„A pátého dne jsme spatřili Muil, což je, jak víte, nejzápadnější ze Sedmi ostrovů. Pak jsme veslovali úžinami a při západu slunce jsme dorazili do Červeného přístavu na ostrově Brenn, kde nás velkolepě pohostili a dali nám zásob i vody, co hrdlo ráčí. Před šesti dny jsme vypluli z Červeného přístavu a udržujeme si velmi pěknou rychlost, takže doufám, že pozítří spatříme Osamělé ostrovy. Zkrátka a dobře, jsme nyní na cestě téměř třicet dní a urazili jsme přes čtyři sta námořních mil."

„A co dál, až budeme za Osamělými ostrovy?" ptala se Lucinka.

„To nikdo neví, Výsosti," odvětil Drinian. „Pokud nám neporadí sami obyvatelé Osamělých ostrovů."

„Za našich časů nám poradit nedokázali," řekl Edmund.

„V tom případě za Osamělými ostrovy teprve začne to pravé," těšil se Rípčíp.

Kaspian navrhl, že před večeří by si možná rádi prohlédli loď, ale v Lucince se ozvalo svědomí a řekla: „Myslím, že bysme se fakt už měli jít podívat na Eustáce. Víte, mořská nemoc není žádná legrace. Kdybych s sebou měla aspoň svou silici, to bych ho mohla uzdravit!"

„Ale vždyť ji máš!" zvolal Kaspian. „Úplně jsem na to zapomněl. Když jsi ji u nás nechala, usoudil jsem, že bychom ji měli považovat za jeden z královských pokladů, a vzal jsem ji tedy s sebou - ale myslíš si, že bychom jí měli plýtvat na takové záležitosti, jako je mořská nemoc?"

„Bude stačit jen kapička," řekla Lucinka.

Kaspian tedy otevřel jednu truhlu pod lavicí a vyndal krásnou diamantovou lahvičku, kterou Lucinka tak dobře znala. „Přijměte, královno, zpět, co vám náleží," pravil. Pak vyšli z kajuty ven na denní světlo.

V palubě byly dva otvory vedoucí do podpalubí, dost velké a hluboké, jeden před stěžněm a druhý za ním. Oba poklopy byly otevřené, jako vždycky za pěkného počasí, aby se do nitra lodi dostalo světlo a vzduch. Kaspian je vedl zadním otvorem po žebříku dolů. Ocitli se mezi lavicemi pro veslaře, které se táhly od boku k boku. Otvory pro vesla sem pronikalo sluneční světlo a tančilo po stropě. Kaspianova loď samozřejmě neměla nic společného s galejemi, těmi hroznými loděmi, které pohánějí otroci. Vesla se užívala jen za bezvětří nebo při manévrování lodě do přístavu a zase při jejím vyplouvání a všichni (mimo Rípčípa, který měl moc krátké nohy) se u nich střídali. Po stranách bylo pod lavicemi volné místo, aby se tam veslařům vešly nohy, ale prostředkem se táhla jakási prohlubeň, která dosahovala až ke kýlu, a tam bylo složeno plno různých věcí: pytle mouky, sudy s vodou a pivem, soudky vepřového, džbány medu, kožené měchy s vínem, jablka, ořechy, sýry, suchary, řepa, pláty slaniny

ny. Ze stropu - vlastně ze spodku paluby - visely šunky, svazky cibule a také námořníci, kteří právě neměli službu, na svých visutých lůžkách. Kaspian je vedl dozadu. Šel po lavicích - on tedy šel; Lucinka spíš napůl šla a napůl skákala a pro Rípčípa to už byly pořádně dlouhé skoky. Tak se dostali k oddělení, do něhož vedly dveře. Kaspian je otevřel a zavedl je do kajuty, která vyplňovala prostor pod kajutami na zádi. Nebyla samozřejmě tak hezká. Byla velmi nízká a stěny se dole sbíhaly, takže jen stěží můžeme mluvit o nějaké podlaze; okna z tlustého skla tam sice byla, ale nedala se otvírat, protože vedla pod hladinu. V tu chvíli, jak se loď houpala, byla střídavě zlatá sluncem a matně zelená vodou.

„Tady se ubytujeme my dva, Edmunde," pravil Kaspian. „Palandu necháme vašemu příteli a sami si pověsíme visutá lůžka."

„Veličenstvo, ještě jednou vás prosím..." ozval se Drinian.

„Ne, ne, kamaráde," řekl Kaspian. „Už jsme se o to pohádali jednou. Ty a Rhins (Rhins byl kormidelník) loď řídíte a často musíte pracovat dlouho do noci, zatímco my si zpíváme nebo vyprávíme historky, takže potřebujete hořejší kajutu. Král Edmund a já se tady vyspíme velice pohodlně. Ale jak se vede našemu novému příteli?"

Eustác, v obličeji celý zelený, se zakabonil a tázal se, zda se neukazují nějaké známky toho, že bouře slábne. Kaspian však opáčil: Jaká bouře?" a Drinian vyprskl smíchy.

„Tak bouře, povídáš," chechtal se. „Kamarádíčku, lepší počasí už si člověk ani nemůže přát!"

„Kdo je zas tohle?" rozčílil se Eustác. „Pošlete ho pryč! Z toho jeho hlasu mě bolí hlava."

„Nesu ti něco, co ti udělá dobře, Eustáci," řekla Lucinka.

„Prosím vás, zmizte už a dejte mi pokoj," zavrčel Eustác. Nechal si však dát jednu kapku z její lahvičky; říkal sice, že je to odporná břečka (když Lucinka lahvičku otevřela, rozlila se celou kajutou líbezná vůně), ale každopádně chvilku potom, co ji

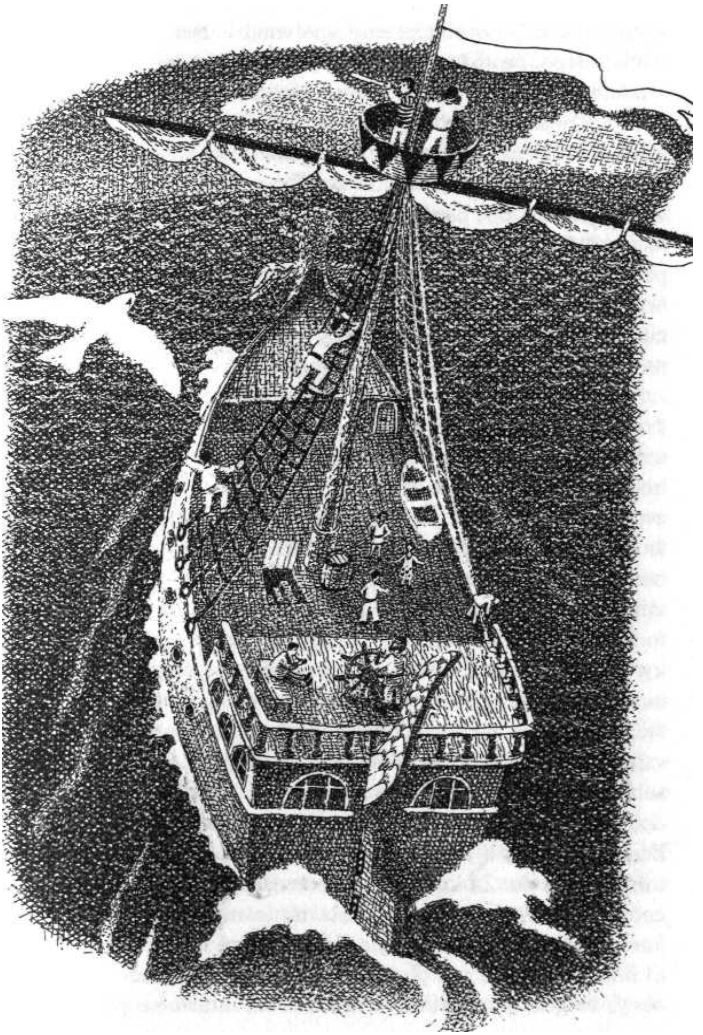

spolkl, dostal jeho obličej zase správnou barvu a určitě se mu udělalo lépe, protože přestal úpět nad bouří a nad svou hlavou a místo toho začal důrazně žádat, aby ho vysadili na břeh. Tvrdil, že v nejbližším přístavu zajde na britský konzulát a zavede proti nim řízení. Když se ho však Rípčíp zeptal, co je to řízení a jak se zavádí (myslel si totiž, že je to nový způsob, jak někoho vyzvat na souboj), Eustác se zmohl jen na: „To mě podržte, on to neví!" Nakonec se jim podařilo Eustáce přesvědčit, že už se plaví největší možnou rychlostí k nejbližší známé pevnině a že ho do Cambridge (kde strýček Harold bydlel) mohou poslat asi tak těžko jako na měsíc. Poté tedy zamračeně svolil, že si oblékne suché šaty, které mu přinesli, a přijde na palubu.

Pak je Kaspian provedl po lodi, i když, po pravdě řečeno, už ji z větší části viděli. Vystoupili nahoru na Příď a podívali se, jak uvnitř pozlaceného krku dračí hlavy stojí na malém stupátku hlídka a dívá se dalekohledem skrz otevřenou dračí tlamu. Pod zvýšenou palubou na přídi byla lodní kuchyně a kajuty lidí jako loďmistr, tesař, kuchař a vrchní lučištník. Jestli vám připadá divné mít lodní kuchyni na přídi a představujete si, jak se kouř táhne dozadu po celé lodi, je to tím, že myslíte na parníky - tam fouká vítr vždycky zepředu. Na plachetnici však jde vítr vždycky zezadu, takže všechno, co by mohlo zapáchat, se dává co nejdál dopředu. Potom je Kaspian vyvedl nahoru do koše na stožáru. Byla v nich zpočátku malá dušička, jak se tam tak kývali sem a tam a viděli palubu tak malinkou a tak hluboko pod sebou. Člověk pak začne přemýšlet, proč by vlastně měl spadnout zrovna na palubu, kdyby spadl. Konečně se vydali na záď, kde měli Rhins a ještě jeden námořník službu u velikého kormidelního kola. Za kormidlem se zvedal dračí ocas, celý pozlacený, v němž se kolem dokola táhla nízká lavička. Loď se jmenovala *Jitřní poutník*. Byla vlastně úplně nepatrná ve srovnání s loděmi, které teď plují v našem světě, a dokonce i se škunery, brigami, fregatami a galeonami, které se plavily pod

narnijskou vlajkou v dobách, kdy tam panovali Edmund s Lucinkou pod vládou Nejvyššího krále Petra. Za vlády Kaspianových předků totiž vymizela téměř veškerá mořeplavba. Když jeho strýc Miraz vysílal na moře oněch sedm šlechticů, museli si koupit loď a najmout námořníky na Galmě. Ale teď začal Kaspian znovu budovat z Narnie mořeplaveckou zemi a *Jitřní poutník* byla zatím ta nejlepší loď, která se tam postavila. Byla tak malá, že před stěžněm se sotva dalo projít mezi poklopem a záchranným člunem po jedné straně a kurníkem (k němuž Lucinka potom chodívala krmit slepice) po straně druhé. Byla to však pěkná, ušlechtilá loď, úplná princezna: měla dokonalý tvar, živé, čisté barvy a každý trám, provaz i hřebíček byl vypracován s největší péčí. Eustácovi se samozřejmě nelíbilo nic a ustavičně vedl nafoukané řeči o zaoceánských parnících, motorových člunech, letadlech a ponorkách (Jako by o nich něco věděl," bručel Edmund), ale druzí dva byli *Jitřním poutníkem* nadšeni, a když šli na záď do kajuty večeřet, viděli celé nebe za sebou hořet nádherným západem, cítili houpání lodi a sůl na svých rtech a mysleli na neznámé země na východním okraji světa, cítila se Lucinka tak šťastná, že ani nemohla promluvit.

Jak se cítil Eustác, bude nejlépe napsat jeho vlastními slovy. Když totiž druhý den ráno dostali zpět své usušené šaty, hned vytáhl malý černý zápisníček a tužku a začal si vést deník. Ten zápisníček nosil všude s sebou, protože si do něj psal známky - nezajímal ho sice žádný předmět jako takový, ale známky ho zajímaly dost; dokonce tak, že obcházel spolužáky a ptal se jich: Já jsem dostal to a to. Co ty?" Protože to však nevypadalo, že na *Jitřním poutníku* dostane nějaké známky, začal místo toho s deníkem. Toto je první zápis:

„7. srpna. Jestli to není sen, jsem teď na té hnusné lodi 24 hodin. Celou dobu zuří hrozná bouře (ještě že nemám mořskou

nemoc). Zepředu se na nás neustále valí obrovské vlny - nesčíslněkrát jsem nás užuž viděl jít ke dnu. Všichni ostatní se tváří, jako by si toho vůbec nevšímali. Buďto se vytahují, anebo je to tím, jak říká Harold, že jedna z nejzbabělejších věcí, kterou nevzdělaní lidé dělají, je zavírat oči před skutečností. Je šílenství pustit se na moře v takovéhle mizerné skořápce. Není o moc větší než záchranný člun. A *zařízení* samozřejmě úplně primitivní. Žádná pořádná společenská místnost, rádio žádné, koupelny žádné, sedadla na palubě taky žádná. Včera mě po ní vláčeli sem a tam a z toho, jak se s touhle legrační lodičkou na hraní Kaspian vytahuje, by se každému udělalo nanic. Pokusil jsem se mu říct, jak vypadají opravdové lodi, ale on nic nechápe. Edmund a Lucka mě v tom *samozřejmě* nechali. Myslím, že dítě jako L. si neuvědomuje nebezpečí a E. podlízá K jako tady každý. Říkají mu ‚král'. Řekl jsem jim, že jsem republikán, ale on se mě musel zeptat, co to znamená! Zřejmě neví vůbec nic. A už ani nemusím psát, že mě strčili do nejhorší kajuty na celé lodi, hotová kobka je to, ale Lucka má celý pokoj nahoře na palubě pro sebe - ve srovnání se zbytkem téhle lodi je skoro hezký. K. říká, že to je proto, že L. je holka. Pokusil jsem se mu vysvětlit, že všechno tohle, jak říká Alberta, ve skutečnosti holky jenom ponižuje, ale on nic nechápe. Aspoň by mu ale mohlo dojít, že z toho budu určitě nemocný, když mě budou dál držet v té *díře*. E. říká, že si nesmím stěžovat, protože tam bydlí s námi i K, aby měla L. kde bydlet. Jako by tu tím pádem nebylo hrozně narváno, takže je to ještě desetkrát horší. A málem bych zapomněl: je tady jakási myš, která se chová vyloženě nebezpečně a na každého se vytahuje. Jestli to někomu vyhovuje, tak ať si to pro mě za mě nechá líbit, ale jak si něco dovolí na mě, tak jí ten její ocas ukroutím! Jídlo také nestojí za nic."

K střetnutí mezi Eustácem a Rípčípem došlo dokonce ještě dřív, než by si člověk myslel. Nazítří v poledne, kdy ostatní seděli kolem stolu a čekali na oběd (na moři člověk dostane ná-

ramnou chuť k jídlu), vpadl do kajuty Eustác, držel si ruku a křičel:

„Ta malá bestie mě málem zabila! Důrazně žádám, aby ji někdo hlídal. Mohl bych tě za ni dát pohnat k odpovědnosti, Kaspiane. Mohl bych trvat na tom, abys ji dal zlikvidovat."

Zároveň se objevil Ripčíp. V ruce měl tasený meč a jeho vousky vyhlížely velmi bojovně, ale byl zdvořilý jako vždycky.

„Prosím všechny za prominutí," pravil. „Zvláště Její Veličenstvo. Kdybych tušil, že uprchne sem, zvolil bych pro naše narovnání vhodnější chvíli."

„Co se to, prosím vás, děje?" zeptal se Edmund.

Dělo se přibližně tohle: Ripčíp, který měl stále pocit, že loď ještě nejede tak rychle, jak by mohla, rád sedával na zábradlí hodně vpředu, hned vedle dračí hlavy, díval se k východnímu obzoru a tenkým cvrlikavým hláskem si tiše prozpěvoval písničku, kterou pro něj složila dryáda. Nikdy se ničeho nedržel, ať se loď houpala sebevíc, a podivuhodně snadno udržoval rovnováhu; snad mu v tom pomáhal jeho dlouhý ocásek, který visel až k palubě na vnitřní straně zábradlí. Všichni na lodi o tomto jeho zvyku věděli a námořníci tomu byli rádi, protože si aspoň měli na hlídce s kým povídat. Proč se Eustác domotal, doklouzal a doklopýtal (on se ještě po lodi nenaučil chodit) zrovna až na Příď, to jsem se nikdy nedozvěděl. Snad doufal, že uvidí zemi, snad se chtěl potulovat okolo kuchyně a něco si ulít na horší časy. Každopádně když uviděl ten dlouhý ocásek, jak tam tak pěkně visí - možná by při tom svrběla ruka leckoho - hned ho napadlo, jak by bylo báječné ho chytit, zatočit Rípčípem jednou či dvakrát dokola hlavou dolů a pak se smíchem utéct Zpočátku se zdálo, že to krásně vychází. Myšák nebyl o moc těžší než hodně veliká kočka. Eustác ho v mžiku strhl ze zábradlí a chudák myšák vypadal opravdu hodně přihlouple (podle Eustácova názoru), jak tak plachtil vzduchem, pacičky rozhozené na všechny strany a pusu dokořán. K Eustácově smůle však Říp-

číp, který už nesčíslněkrát bojoval o svůj život, neztratil hlavu ani na okamžik. A svou obratnost také ne. Není zrovna lehké tasit meč, když vámi někdo za ocásek točí ve vzduchu, ale jemu I se to podařilo. A v příštím okamžiku ucítil Eustác v ruce dvě palčivá bodnutí, takže ocásek pustil; vzápětí se myšák odrazili od paluby jako míč, už byl na nohou, už se stavěl proti němu n a Eustác zjistil, že se mu jakási hrozivě dlouhá, lesklá, špičatá věc kmitá asi dva centimetry od žaludku. (To se v Narnii myším nepočítá jako rána pod pás, neboť se od nich těžko dá chtít, aby dosáhly výš.)

„Nech toho," koktal Eustác. Jdi pryč! Dej tu věc pryč. Je to nebezpečné. Tak říkám ti, abys toho nechal! Řeknu to Kaspianovi. Nechám tě svázat a ucpat ti pusu.“

„Proč netasíš svůj meč, ty sketo!" pištěl myšák. „Tas a bojuj, nebo tě plochou stranou zbiju domodra."

Já žádný nemám," řekl Eustác. Já jsem pacifista. Já bojování neuznávám."

„Mám tomu rozumět tak," pravil Ripčíp mrazivým hlasem a na chvíli odtáhl meč, „že mi odmítáš poskytnout zadostiučinění?"

„Nevím, o čem mluvíš," bručel Eustác a tiskl si bolavou ruku. Jestli nerozumíš legraci, už se o tebe nebudu starat."

„No tak tumáš!!" nato Rípčíp. „A tumáš - aby ses naučil slušně chovat - a náležitě ctít rytíře - a myšáka - a myšákův ocas -a při každém slově uštědřil Eustácovi ránu plochou stranou své-1 ho meče, který byl tenký, z výborné, od skřítků kalené oceli, asi tak ohebný a účinný jako březová rákoska. Eustác (samozřejmě) nikdy bit nebyl, takže něco takového pocítil úplně poprvé. Proto mu také, ačkoli ještě po lodi chodit neuměl, trvalo ! jen okamžik, než seběhl z přídě, prolétl po celé délce lodi až na • záď a vpadl do kajuty, přičemž ho Rípčíp stále s velkým zápalem pronásledoval. Ba, zdálo se Eustácovi, s tak velikým zápalem, že i ten jeho meč byl nějaký horký. Jak ho cítil na zádech, připadal mu rozžhavený do ruda.

Dát celou záležitost do pořádku už bylo poměrně snadné, jakmile si Eustác uvědomil, že všichni berou myšlenku na souboj úplně vážně, a slyšel, jak mu Kaspian nabízí svůj meč a jak Drinian s Edmundem uvažují, jestli by neměl být nějak znevýhodněn, když je o tolik větší než Rípčíp. Otráveně se omluvil a odešel s Lucinkou, aby mu vymyla a *zavázala,* ruku. Pak zalezl na své lůžko a dával si dobrý pozor, aby si lehl na bok.

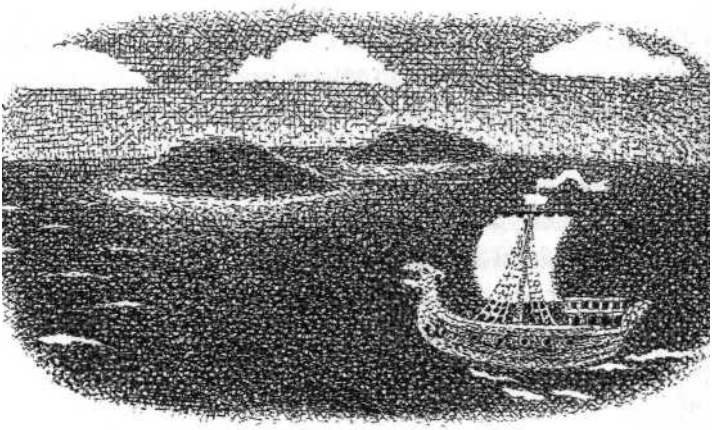

Kapitola třetí

OSAMĚLE OSTROVY

„ZEMĚ NA OBZORU!" ohlásila hlídka z přídě, Lucinka, která se na zádi bavila s Rhinsem, seběhla ze schodů a hnala se dopředu. Cestou se k ní přidal Edmund. Kaspia-na, Driniana i Rípčípa už našli na přídi. Ráno bylo poměrně chladné, nebe světlounké a moře úplně temné, pokryté chomáčky bílé pěny; vpředu, trochu vpravo, bylo vidět ten nejbližší z Osamělých ostrovů, Felimu, takový malý zelený kopeček v moři; a o něco dále za ní šedivé svahy její sestřičky Dorny.

„Opravdu, jsou to oni, Felima a Dorna!" tleskla Lucinka. „Ede, Ede, jak už je to dávno, co jsme je naposled viděli!"

„Nikdy jsem nepochopil, proč vlastně patří k Narnii," řekl Kaspian. „Nepodmanil si je Nejvyšší král Petr?"

„Kdepak," odpověděl Edmund. „Ty patřily k Narnii už dřív, než jsme tam přišli - za vlády Bílé čarodějnice." (Mimochodem, ani já nevím, jak došlo k tomu, že se tyto odlehlé ostrovy připojily k Narnii. Jestli se to někdy dozvím a jestli ten příběh bude stát za to, možná vám to povím v některé další knížce.)

„Zakotvíme tady, Veličenstvo?" tázal se Drinian.

„Nevím, jestli to je k něčemu, přistávat zrovna na Felimě," odpověděl Edmund. „Za našich časů byla skoro neobydlená a teď se zdá, že se na tom moc nezměnilo. Lidi žili hlavně na Domě a trochu na tom třetím ostrově, na Avře - ten není ještě vidět. Na Felimě se jenom pěstovaly ovce."

„V tom případě budeme zřejmě muset obeplout mys," řekl Drinian, „a přistát na Dorně. To znamená veslovat."

„To je škoda, že nepřistaneme na Felimě," posmutněla Lucinka. „Tak ráda bych se tam zas prošla. Bylo tam tak opuštěno - ale správně opuštěno, a samá tráva a jetel a hebounkej vzduch od moře."

Já bych si už také s chutí protáhl nohy," ozval se Kaspian. „Víte co? Co kdybychom dojeli ve člunu ke břehu, člun poslali zpátky, pak bychom mohli přejít ostrov na druhou stranu a tam by si nás *Jitřní poutník* zase vyzvedl."

Kdyby tehdy Kaspian už měl zkušenosti, které získal později během této cesty, byl by s takovýmhle návrhem nepřišel, ale v tu chvíli se jim to zdálo jako to pravé. „Ano, ano, to uděláme," volala Lucinka.

„Nešel bys také?" zeptal se Kaspian Eustáce, který právě, ruku ovázanou, vylezl na palubu.

„Půjdu kamkoli, jen když se dostanu z téhle mizerné lodi," řekl Eustác.

„Mizerné?" opáčil Drinian. Jak tomu mám rozumět?"

„V civilizovaných zemích, jako je ta, odkud jsem přišel," řekl Eustác, „máme tak velké lodě, že když je člověk uvnitř, ani nepozná, že je na moři."

„No tak v tom případě může rovnou zůstat na pevnině," odvětil Kaspian. „Driniane, dej, prosím tě, spustit člun."

Král, myšák, obě děti Pevensových a Eustác nastoupili do I člunu a nechali se odvézt ke břehům Felimy. Když člun odrazili a plul zpátky, všichni se otočili a ohlédli. *Jitřní poutník* vypadali tak maličký, až je to překvapilo.

Lucinka byla samozřejmě bosá, protože střevíce odkopla, jak tehdy spadla do vody, ale to člověku nevadí, když se chystá na procházku po měkké trávě. Být zase na pevnině a cítit vůni hlíny a trávy byla prostě nádhera, i když se zpočátku zdálo, že sel země houpe nahoru a dolů jako paluba lodi - to se tak člověku který se vrátil z moře, obyčejně chvilku zdá. Bylo tu mnohem tepleji než na palubě a Lucinka s požitkem přešla po písčité pláži. Někde zpíval skřivánek.

Pustili se do vnitrozemí - cesta vedla vzhůru do nevysokého, ale příkrého kopce. Nahoře se ohlédli a uviděli vzadu zářit *Jitřního poutníka* jako velikého třpytivého brouka, který má místo nohou vesla a pomalu se šine k severozápadu. Pak přešel hřeben a ztratili ho z očí.

Teď před nimi ležela Dorna - mezi ní a Felimou byl průliv asi jeden či dva kilometry široký. Za ní, trochu vlevo, byla Avra. Na Dorně se dalo dobře rozeznat bílé městečko Dlouhý přístav.

„Hele, kdo je to támhle?" ozval se najednou Edmund.

V zeleném údolí, kam teď sestupovali, sedělo pod stromem šest či sedm chlapů drsných tváří, všichni ozbrojení.

„Neříkejte jim, kdo jsme," nařídil Kaspian.

„A smím se, Veličenstvo, zeptat proč?" otázal se Rípčíp, který se Lucince na její přání nesl na rameni.

„Právě mě napadlo," odpověděl Kaspian, „že tu už dlouho nemusel nikdo o Narnii slyšet. Je dost možné, že naši vládu neuznávají. A v tom případě by tu pro krále nemuselo být zrovna! bezpečno."

„Máme přece meče, Veličenstvo," pravil Rípčíp.

„Ano, Rípe, to vím!" odvětil Kaspian. „Ale kdyby se mělo jednat o znovudobytí těchto ostrovů, raději bych se sem vrátil s poněkud četnějším vojskem."

To už byli u neznámých dost blízko a jeden z nich - ramenatý černovlasý chlap - na ně zavolal: „Dobré ráno přeju!"

„I vám," odpověděl Kaspian. „Je na Osamělých ostrovech ještě guvernér?"

„To bych řekl, že je. Guvernér Gumpas. Jeho Svrchovanost je v Dlouhým přístavu. Ale vy se teď s námi posadíte a napijete, že?"

Kaspian mu poděkoval, třebaže se ani jemu, ani nikomu dalšímu jejich nový známý příliš nelíbil, a všichni usedli. Ale sotva pozdvihli poháry ke rtům, černovlasý chlap kývl na své kumpány, a než bys řekl švec, všech pět hostů se ocitlo v sevření silných paží. Chviličku se pokoušeli bránit, ale byl to velmi nerovný zápas a brzy byli všichni odzbrojeni a měli ruce spoutané za zády - kromě Rípčípa, který sebou mrskal v tlapě svého věznitele a zuřivě kousal.

„Opatrně s tou myší, Taksi," nabádal ho velitel té bandy, „ať jí neublížíš. Ani bych se nedivil, kdyby měla z nich všech největší cenu."

„Zbabělce! Bídáku!" ulevil si Rípčíp. „Pusť mě a dej mi můj meč, jestli si troufáš!"

„Tak ono to umí mluvit!" hvízdl obchodník s otroky (tím totiž velitel bandy byl). „Tak tohle se mi ještě nepodařilo. Ať se propadnu, jestli za něj vezmu míň než dvě stě půlměsíčků." Kalornijský půlměsíc, kterým se v těchto krajích převážně platí, má cenu asi čtrnácti korun.

„Tak už vím, s kým mám tu čest," poznamenal Kaspian. „Únosce a otrokář. No, doufám, že jsi na to aspoň hrdý."

„Ale ale ale ale," odpověděl otrokář, „jen si na nás, prosím tě, neotvírej hubu. Čím sportovnějc to budeš brát, tím to bude pro vás všechny příjemnější, jasný? Nedělám to pro legraci. Musím si vydělávat na živobytí jako každej jinej."

„Kam nás odvedete?" zeptala se Lucinka a slova jí šla těžko ze sevřeného hrdla.

„Dolů do Dlouhýho přístavu," řekl otrokář. „Zejtra bude trh.'

„Je tam britský konzul?" otázal se Eustác.

„Co jestli tam je?" podivil se otrokář.

Ale dávno předtím, než se Eustác unavil pokusy mu to vy světlit, otrokář prostě řekl: „Tak už mám toho žvanění akorát dost. Ta myš je výbornej úlovek, ale z tohohle by člověk vyros a dostal mladý. Jdeme, kamarádi."

Zajatce tedy svázali k sobě, důkladně, ne však surově, a vedli je dolů na pobřeží. Rípčípa nesli. Když mu pohrozili, že mu zavážou pusu, přestal kousat, ale měl toho mnoho na srdci a Lucinka se opravdu divila, jak může nějaký člověk snést, když mi někdo říká takové věci, jaké říkal myšák otrokáři. Jenže otroka! ani zdaleka neprotestoval, naopak, kdykoli se Rípčíp zarazil, aby se nadechl, ještě ho pobízel, aby pokračoval, a tu a tam k torní poznamenal: „Tohle se mi teda líbí," nebo „To jsem blázen, člověk by skoro řekl, že ono to ví, co mluví," nebo „Kdo ho cvičí někdo z vás?" To Rípčípa rozzuřilo. Nakonec se pokusil ze sebe vysypat najednou tolik věcí, že se málem udusil a umlkl.

Když dorazili na pobřeží proti Dorně, uviděli tam malou vesničku, člun vytažený na břeh a opodál na moři takovou špinavou, ucouranou loď.

„No, mládeži," pravil otrokář, „tak teď pěkně žádnej rámus a nebudete mít proč brečet. Nastupte si."

V tu chvíli z jednoho domku, zřejmě to byl hostinec, vyseli vousatý pán s příjemnou tváří a pravil:

„Tak co, Pugu, další zboží jako vždycky?"

Otrokář, který se zřejmě jmenoval Pug, se hluboce uklonil a úlisným hlasem odpověděl: „Ano, vznešený pane, k vašim službám."

„Kolik chceš za tohoto chlapce?" zeptal se ten pán a ukázal na Kaspiana.

Á," odtušil Pug, „věděl jsem předem, že si vznešený pán vybere toho nejlepšího. Vznešeného pána by nikdo neoklamal nějakou horší sortou. Tenhle chlapec, říkáte. I mně samotnému se líbí. Skoro bych řek', že jsem si ho zamiloval. Asi jsem na tuhle práci moc útlocitný. Ale pro zákazníka, jako je vznešený pán..."

„Řekni mi cenu, ty mizero," zarazil ho pán přísně. „Myslíš, že mám náladu poslouchat ty tvoje špinavé kramářské řeči?"

„Tři sta půlměsíčků, vznešený pane, ale jen a jen pro vznešeného pána. Komukoliv jinému..."

„Dám ti za něj sto padesát."

„Prosím vás, moc vás prosím," vpadla vtom Lucinka, „ať už s námi uděláte, co chcete, hlavně nás nerozdělujte! Vy nevíte..." ale tady se zarazila, neboť zpozorovala, že Kaspian si ani teď nepřeje, aby věděli, kdo je.

„Takže sto padesát," uzavřel pán. „Pokud jde o tebe, děvenko, je mi líto, ale všechny vás koupit nemohu. Odvaž mi toho chlapce, Pugu. A to ti povídám, zacházej s těmi ostatními slušně, nebo uvidíš."

„No tohle!" bránil se Pug. „Slyšeli jste snad o někom z mé branže, kdo by se svým zbožím zacházel lip než já? Tak co! Vždyť já s nima dělám jak s vlastníma dětma!"

„No to si myslím," bručel pán zamračeně.

A pak přišla ta nejhorší chvíle. Kaspiana odvázali, jeho nový pán řekl: „Tak jdeme, mladíku," Lucinka se rozplakala a Edmund hrozně zbledl. Ale Kaspian se ohlédl přes rameno a řekl: „Netrapte se. Jsem si jist, že to nakonec dopadne dobře. Tak zatím na shledanou."

„No tak, slečinko," řekl Pug. „Tak tohohle už necháme a nebudeme si kazit svůj hezkej obličejíček, když je trh už zej-tra. Bud pěkně hodná holčička a pak nebudeš mít *proč* brečet, jasný?"

Dovezli je na otrokářskou loď a zavedli dolů do dlouhé, dost temné a nepříliš čisté místnosti, kde našli spoustu dalších ne-

šťastných zajatců. Pug byl totiž samozřejmě pirát, který se právě vrátil z výpravy mezi ostrovy, na níž zajal, koho mohl. Děti se tam nesetkaly s nikým známým, zajatci byli hlavně z Galm a z Terebintie. A tak tam seděli na slámě, přemýšleli, co se as stalo s Kaspianem, a snažili se přimět Eustáce, aby přestal vést takové řeči, jako by za to mohli všichni kromě něho.

To, co se mezitím dělo s Kaspianem, bylo mnohem zajímavější. Pán, který ho koupil, jej vedl úzkou uličkou mezi dvěma domky z vesničky ven na otevřené prostranství. Tam se otoč; a podíval se na něj.

„Nemusíš se bát, chlapče," řekl mu. „Budu na tebe hodný. Koupil jsem tě kvůli tvému obličeji. Někoho mi připomínáš." „Smím se zeptat koho, pane?" tázal se Kaspian.

„Připomínáš mi mého vládce Kaspiana, krále Narnie."

Tu se Kaspian rozhodl vsadit všechno na jednu kartu. „Pane," pravil, já jsem tvůj vládce. Jsem Kaspian, král Narnie „Ty to bereš zhurta!" odpověděl pán. Jak mám vědět, jest je to pravda?"

„Prvním důkazem je můj obličej," pravil Kaspian. „Druhý to, že snadno uhodnu, kdo jsi. Jsi jeden ze sedmi narnijských šlechticů, které můj strýc Miraz vyslal na moře a které jsem s já vypravil hledat - Argoz, Bern, Oktesian, Restimar, Reviliai Mavramorn nebo - nebo - tamtoho jsem zase zapomněl. A k(nečně, pokud mi půjčíš meč, prokážu na těle kteréhokoli muž v řádném souboji, že jsem Kaspian, syn Kaspianův, právoplatný král Narnie, pán na Cair Paravel a vládce Osamělých ostrovů!' „Lidičky!" zvolal ten pán. „Ten hlas a způsob řeči - celý jeho otec! Oddaný služebník Vašeho Veličenstva." A na místě polkl a políbil svému králi ruku.

„Peníze, které jsi vynaložil na naši osobu, budou vyrovnán z naší pokladnice," pravil Kaspian.

Ještě je Pug v měšci nemá, Výsosti," odpověděl pan Bert neboť to byl on. „A hned tak mít nebude, jak doufám. Nesčíslně-

krát už jsem se snažil přimět Jeho Svrchovanost guvernéra, aby tenhle špinavý obchod s lidským masem zrušil!"

„Milý pane Berne," pravil Kaspian, „o poměrech na těchto ostrovech si spolu ještě musíme pohovořit. Ale nejprve mi povězte svůj vlastní příběh."

„Ten bude krátký, Veličenstvo," odpověděl Bern. „Doplul jsem až sem se svými šesti druhy, zamiloval jsem se do zdejší dívky a pocítil jsem, že už mám moře dost. Vracet se do Narnie, dokud tam byl u moci strýc Vašeho Veličenstva, nemělo smysl. Proto jsem se oženil a od té doby tady žiji."

„A jaký je ten guvernér, ten Gumpas? Uznává ještě krále Narnie za svého pána?"

„Slovy ano. Všechno se dělá jménem krále. Ale asi by ho příliš nepotěšilo, kdyby se před ním objevil skutečný, živý král Narnie. A kdyby se před ním Vaše Veličenstvo objevilo bez doprovodu a beze zbraně - svou poddanost Narnii by nepopřel, ale tvářil by se, že vám nevěří, kdo jste. Život Vaší Milosti by byl v nebezpečí. Jaký doprovod má Vaše Veličenstvo v těchto vodách?"

„Támhle se nám zrovna ukázala má loď," řekl Kaspian. „Kdyby došlo k boji, je na ní asi třicet bojeschopných mužů. Co kdybychom se s ní rovnou pustili za Pugem, abychom osvobodili mé přátele, které drží v zajetí?"

„Neradil bych vám to," odpověděl Bern. Jakmile by došlo k boji, okamžitě by z Dlouhého přístavu připluly Pugovi na pomoc dvě nebo tři lodě. Je třeba, aby se Vaše Veličenstvo tvářilo, že je silnější než ve skutečnosti, a užilo úcty, kterou vzbudí královo jméno. K otevřenému boji nesmí dojít. Gumpas je starý zbabělec a dá se zastrašit."

Po kratším rozhovoru sešli Kaspian a Bern na pobřeží a Kaspian zatroubil na svůj roh. (Nebyl to onen velký kouzelný narnijský roh, Roh královny Zuzany. Ten Kaspian nechal doma svému správci Trumpkinovi pro případ, že by se země dostala

do velkého nebezpečí během královy nepřítomnosti.) Driniat který na signál čekal, okamžitě poznal králův roh a *Jitřní poutník* se začal blížit k pobřeží. Pak od něj znovu odrazil člun a za chvilku už Kaspian a Bern na palubě vysvětlovali Drinianovi situaci. Drinian, stejně jako předtím Kaspian, chtěl okamžitá přirazit k otrokářské lodi a zajatce vysvobodit, ale Bern mu pověděl totéž co Kaspianovi.

Jeďte přímo tímto průlivem, kapitáne," pokračoval, „a pak zahněte na Avru, kde jsou mé pozemky. Ale nejprve zvedněte na stožár královskou vlajku, vyvěste všechny štíty a pošlete do ráhnoví tolik lidí, kolik jich jen můžete postrádat. A asi tak pět dostřelů lukem odtud, až budete mít po levoboku otevřené moře, vyšlete několik signálů."

„Signálů? Pro koho?" ptal se Drinian.

„Přece pro ty ostatní lodi, které sice nemáme, ale mohlo by nám prospět, kdyby si Gumpas myslel, že je máme."

„Tak takhle!" zvolal Drinian a zamnul si ruce. „A oni si t naše signály přečtou. Co mám vysílat? *Celá flotila kolem jižního pobřeží Aury, sraz je v..."*

„V Bernově," dokončil pan Bern. „To se výborně hodí. Kdy bychom nějaké lodě měli, celá jejich plavba by byla z dohledí Dlouhého přístavu."

Kaspianovi bylo líto těch ostatních, že se trápí na Pugov otrokářské lodi, ale i tak se mu zbytek dne prostě musel líbil V podvečer (protože museli celou cestu veslovat) zahnuli napravo kolem severovýchodního cípu Dorny, pak znovu nalevo kolem výběžku Avry a vpluli do pěkného přístaviště na jižním pobřeží Avry, kde k vodě sbíhaly Bernovy utěšené pozemky Mnoho Bernových lidí viděli pracovat na polích - všichni byli svobodní a Bernův kraj byl šťastný a kvetoucí. Vystoupili na břeh, Bern je uvedl do nízkého, podloubím lemovaného domu s výhledem na zátoku a uspořádal pro ně královskou hostinu S Bernem, jeho líbeznou ženou a veselými dcerami jim příjem-

ně ubíhal čas. Ale když se setmělo, Bern vyslal v loďce jednoho člověka na Dornu, aby tam něco zařídil (neřekl přesně co) na I následující den.

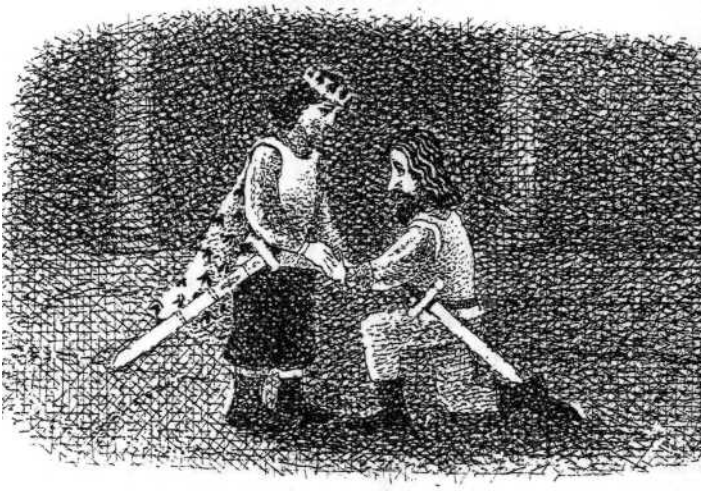

Kapitola čtvrtá

CO TAM KASPIAN VŠECHNO UDĚLAL

PŘÍŠTÍHO RÁNA svolal pan Bern své hosty hodně brzy a po snídani požádal Kaspiana, aby všem svým lidem na-1 řídil vzít si na sebe plnou zbroj. „Hlavně," dodal ještě, „mušli být úplně všichni tak vypulírovaní a nastrojení, jako bychom sel chystali k první bitvě veliké války mezi mocnými králi, na níž bude hledět celý svět." To se stalo; pak se ve třech loďkách Kaspian se svými lidmi a Bern s několika svými, dopravili do| Dlouhého přístavu. Na zádi královy loďky vlála jeho vlajka a byli tam i jeho trubač.

Když dorazili k přístavnímu molu v Dlouhém přístavu, zjistil Kaspian, že je tam čeká poměrně početný zástup. „Proto jsem včera posílal vzkaz," vysvětlil pan Bern. Jsou to všechno moji přátelé a poctiví lidé." A jakmile Kaspian vystoupil na břeh, začal zástup provolávat slávu a křičet: „Narnie! Narnie! Ať žije král!" V tu chvíli - to bylo také Bernovo dílo - se v mnoha částech města rozezněly zvony. Pak postavil Kaspian do čela svého vlajkonoše, trubač spustil, všichni muži zvedli své meče k pozdravu a naladili tvář do vážného, přitom však radostného výrazu. Pochodovali ulicí, až se chvěla zem, a protože bylo slu-nečno, zářila jejich zbroj, až oči přecházely.

Zpočátku jim provolávali slávu jen ti lidé, které předem připravil Bernův posel a kteří věděli, co se děje, a byli tomu rádi. I Pak se ale připojily všechny děti, protože měly rády průvody a moc jich neužily. A pak se připojili všichni školáci, protože také měli rádi průvody a mimoto cítili, že čím víc bude hluku a zmatku, tím menší je pravděpodobnost, že by se ještě téhož dopoledne šlo do školy. A pak vystrčily hlavy z oken všechny staré paní a začaly o králi repetit a klevetit a provolávaly mu slávu, protože co je obyčejný guvernér proti samotnému králi! A pak se připojily všechny mladé ženy, jednak z téhož důvodu, a pak také proto, že Kaspian, Drinian i ti ostatní byli moc hezcí. A pak se všichni mladí muži přišli podívat, na co že se to dívají všechny mladé ženy, takže než se Kaspian dostal k hradní bráně, provolávalo mu slávu pomalu celé město a hluk pronikl i do hradu, tam, kde seděl Gumpas a všelijakými účty, výkazy, příkazy a zákazy vyráběl stále větší a větší zmatek a nepořádek.

Před hradní bránou trubač zatroubil a zvolal: „Otevřete králi Narnie, který přichází navštívit svého věrného a milovaného služebníka, guvernéra Osamělých ostrovů!" V těch dobách se na ostrově všechno dělalo líně a nepořádně. Otevřela se jen malá postranní branka a z ní vyšel odrbaný chlapík, na hlavě místo přilby špinavou hučku a v ruce rezavé kopí. Zamžoural na třpy-

tící se postavy, které stály před ním. „Schovanost nepřijímá," zahuhlal (to mluvil o Jeho Svrchovanosti). „Návštěvy bez vohlá-šení dycky jen každou sudou sobotu vod devíti do desíti dopoledne."

„Smekni před králem Narnie, ty pse!" zahřměl pan Bern a vrazil mu jednu svou železnou rukavicí, až hučka odlétla velikým obloukem.

„Co - co - co je?" blekotal vrátný, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Dva Kaspianovi muži prošli brankou a po chvíli zápolení s tyčemi a závorami (všechno to bylo zarezlé) rozrazili obě křídla brány dokořán. Král a jeho družina vpochodovali do nádvoří. Tam se povalovalo několik guvernérových gardistů a několik dalších - většinou si otírali pusu - se vykolíbalo z různých dveří. Jejich zbroj byla sice v hanebném stavu, ale byli to chlapíci, kteří by možná byli schopni boje, kdyby je někdo vedl nebo kdyby pochopili, co se děje - takže teď přišel ten nejnebezpečnější okamžik. Kaspian jim však nedopřál času na rozmyšlenou.

„Kdo je tu velitel?" tázal se.

„Když se to vezme kolem a kolem, tak v podstatě já," ozval se jakýsi unylý frajírek bez jakékoli zbroje.

‚Je naším přáním," pravil Kaspian, „aby naše královská návštěva našeho panství na Osamělých ostrovech byla pro naše věrné poddané pokud možno událostí radostnou, nikoli děsivou. Nebýt toho, musel bych ti něco říci ohledně stavu, v jakém je zbroj a zbraně tvých lidí. Ale pro tentokrát ti budiž prominuto. Poruč otevřít měch vína, aby nám tví lidé mohli připít na zdraví. Dnes v poledne je však chci vidět zde na tomto nádvoří, jak vypadají jako vojáci, ne jako přístavní povaleči. Dohlédni na to, nechceš-li nést následky naší krajní nelibosti."

Velitel gardy zalapal po dechu, ale Bern rychle zvolal: „Třikrát sláva našemu králi!" a vojáci, kterým sice většina královy řeči unikla, ale velice dobře rozuměli té větě o měchu vína, se

připojili. Potom Kaspian nařídil většině svých vlastních vojáků, aby zůstali na nádvoří. On sám s Bernem, Drinianem a čtyřmi dalšími vešel do sálu.

Na protilehlém konci, obklopena několika tajemníky, seděla Jeho Svrchovanost, guvernér Osamělých ostrovů. Gumpas měl tvář vznětlivého člověka a vlasy dříve rudé, nyní většinou šedivé. Když neznámí vešli, vzhlédl, ale vzápětí sklonil opět hlavu ke svým papírům a bezmyšlenkovitě pronesl: „Návštěvy bez ohlášení pouze každou sudou sobotu od devíti do deseti dopoledne."

Kaspian kývl na Berná a ustoupil stranou. Bern a Drinian pokročili vpřed, popadli stůl každý z jedné strany, zvedli ho a mrštili jím ke zdi, kde se překotil, následován vodopádem dopisů, listin, složek, per, tyček pečetního vosku a kalamářů. Pak se Gumpas v šetrném, ale ocelově pevném sevření jejich rukou odlepil od své židle. Umístili ho čelem k ní asi o dva metry dále. Kaspian se na jeho židli okamžitě posadil a položil si na kolena tasený meč.

„Pane," pravil a upřel oči na Gumpase, „nedostalo se nám od tebe zrovna takového uvítání, jaké jsme očekávali. My jsme král Narnie."

„V korespondenci nic takového nebylo," vyhrkl guvernér. „V protokolech také ne. O ničem takovém nám nikdo nedal sebemenší zprávu. To je proti veškerým předpisům. Jestli máte nějaké přání..."

„A přišli jsme zhlédnout, jak Tvá Svrchovanost vede svůj úřad," pokračoval Kaspian. „Požaduji od tebe vysvětlení zejména ve dvou bodech. Za prvé jsem nenalezl žádné záznamy o tom, že by byla z těchto ostrovů odvedena příslušná daň narnijské koruně po dobu přibližně sto padesáti let..."

„Otázku tohoto druhu je třeba přednést příští měsíc na zasedání Rady," odpověděl Gumpas. „Pokud někdo podá návrh, aby byla sestavena komise, která podá referát o finanční historii ostrova na prvním zasedání příštího roku..."

„V našich zákonech také velmi jasně stojí," pravil Kaspian, „že v případě, že není odváděna daň, zaplatí celý dluh guvernér Osamělých ostrovů ze své vlastní kapsy."

Při těchto slovech Gumpas zbystřil pozornost. „Ale vždyť něco takového - to prostě nepřichází v úvahu," odpověděl. „Po stránce hospodářské je to holá nemožnost - ehm - Vaše Veličenstvo jistě žertovalo."

Přitom horečně uvažoval, jestli by se nezvaných hostů nemohl nějak zbavit. Kdyby věděl, že Kaspian má s sebou jen jednu loď a jen jednu posádku, mluvil by naoko přívětivě a doufal by, že se jeho lidem podaří je v noci obklíčit a zabít Včera však viděl, jak se průlivy plaví válečná loď a signalizuje - jak předpokládal - těm, které jedou za ní. Nevěděl tehdy, že je to králova loď, protože vítr nebyl dost silný na to, aby rozvinul vlajku se zlatým lvem; čekal tedy, jak se události vyvinou. Teď si myslel, že Kaspian má v Bernově celou flotilu. Gumpasovi by jistě nikdy ani na mysl nepřišlo, že by někdo mohl vkročit do Dlouhého přístavu, aby obsadil ostrovy, a neměl s sebou alespoň padesát mužů. Rozhodně to nebylo něco, co by někdy udělal on sám.

„Za druhé," pravil Kaspian, „si přeji vědět, proč jsi tu nechal bujet ten mrzký a nelidský obchod s otroky, který odporuje všem tradičním zvyklostem a obyčejům v krajích pod naší správou."

„Nezbytné, nevyhnutelné," odtušila Jeho Svrchovanost „Ujišťuji vás, že jde o nejdůležitější součást hospodářského rozvoje ostrovů. Je na něm závislý náš současný prudký vzestup."

„Na co potřebujete otroky?"

„Na vývoz, Veličenstvo. Jsou prodáváni především do Kalornie; ale máme i jiné trhy. Jsme velkým obchodním střediskem."

Jinými slovy," pravil Kaspian, ‚je nepotřebujete. Řekněte mi jedinou věc, které ten obchod slouží kromě obohacování takových lidí, jako je Pug."

„Útlý věk Vašeho Veličenstva," odtušil Gumpas s výrazem, který měl být otcovským úsměvem, „činí téměř nemožným, aby

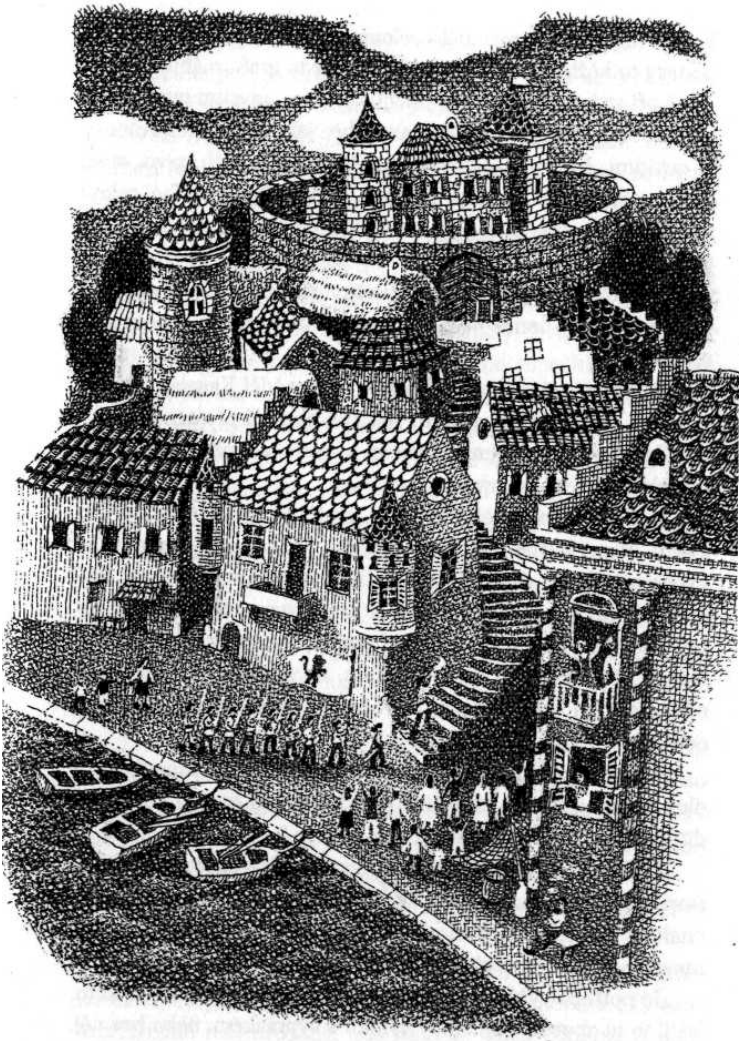

A PROTOŽE BYLO SLUNEČNO, ZÁŘILA JEJICH ZBROJ, AŽ OČI PŘECHÁZELY...

Vaše Veličenstvo porozumělo celému hospodářskému problému, o který tu běží. Máme tu statistiky, máme tu grafy, máme..."

„I při svém útlém věku," pravil Kaspian, „myslím nyní chápu celý obchod s otroky zrovna tak dobře jako Tvá Svrchovanost. A nevidím, že by na ostrovy přinášel maso, chléb, pivo, víno, dříví, zelí, knihy, hudební nástroje, koně, zbraně nebo cokoli jiného, co by stálo za to. Ale ať už přináší nebo ne, musí okamžitě přestat."

„Ale to znamená postrčit ručičky hodin zpátky!" děsil se Gumpas. „Což nemá Vaše Veličenstvo ani ponětí o pokroku, o vývoji?"

„To obojí jsem poznal dokonale," odpověděl Kaspian. „U nás v Narnii se tomu říká .pokazit se'. Ten obchod přestane."

„Za takováto opatření v žádném případě nemohu převzít zodpovědnost," řekl Gumpas.

„Dobrá," odpověděl Kaspian, „uvolňujeme tě tedy z tvého úřadu. Pane Berne, přistupte laskavě." A než si Gumpas plně uvědomil, co se děje, klečel už Bern s rukama v rukou králových a zavazoval se přísahou, že bude spravovat Osamělé ostrovy ve shodě se starými zvyklostmi, obyčeji, právy a zákony Narnie. Pak Kaspian řekl: „Myslím, že guvernérů jsme si už užili dost," a udělal Berná vévodou - vévodou z Osamělých ostrovů.

„Pokud jde o tebe, pane," řekl Gumpasovi, „promíjí se ti dluh na dani. Ale do zítřejšího poledne musíš ty i tví lidé vyklidit hrad, který je nyní vévodovým sídlem."

„Podívejte, to je sice všechno moc hezké," řekl jeden z Gum-pasových tajemníků, „ale co kdybyste, pánové, na chvilku nechali té komedie, abychom si popovídali trochu k věci. Ted musíme především vyřešit otázku..."

„Je potřeba vyřešit jen jednu otázku," pravil vévoda, „a to tu, jestli to tu zbytek vaší bandy vyklidí s výpraskem, nebo bez něj. Můžete si vybrat, co vám lépe vyhovuje."

Když se toto vše uspokojivě vyřídilo, Kaspian dal přivést koně - několik jich na hradě bylo, i když v nepříliš utěšeném stavu - a s Bernem, Drinianem a několika dalšími vyrazil do města na trh s otroky. Ten se odbýval v dlouhé nízké budově blízko přístavu, a když vešli dovnitř, vypadalo to tam podobně jako na každé jiné dražbě. To jest, tísnila se tam spousta lidí a na vyvýšeném prostranství vyvolával ochraptělým hlasem Pug: „A nyní, pánové, číslo dvacet tři. Pěkný zemědělský dělník z Terebintie, vhodný do dolů a na galeje. Ještě mu není pětadvacet let. Zdravý jako řípa. Silný, svalnatý chlapík. Sundej mu košili, Taksi, ať se pánové podívají. To jsou panečku svaly. A podívejte se na ten hrudník. Deset půlměsíčků od toho pána v rohu. Jistě žertujete, pane. Patnáct! Osmnáct! Nabídka osmnáct půlměsíčků za číslo dvacet tři. Nějaké další nabídky? Dvacet jedna. Děkuji vám, pane. Nabídka dvacet jedna..."

Vtom ale Pug zmlkl a otevřel ústa dokořán. Na pódium k němu s řinkotem pochodovala skupina mužů v plné zbroji.

„Na kolena, vy všichni, před králem Narnie," poručil vévoda. Všichni slyšeli venku dupat koně a cinkat postroje a většinou už něco zaslechli o králově přistání a událostech na hradě. Velká část jich poslechla. Ty, kdo neposlechli, strhli jejich sousedé. Kdosi provolal slávu.

„Propadáš hrdlem, Pugu, protože jsi včera vztáhl ruku na naši královskou osobu," pravil Kaspian. „Ale pro tvou nevědomost je ti odpuštěno. Před čtvrt hodinou byl ve všech oblastech spadajících pod naši správu obchod s otroky zrušen. Všechny otroky na tomto trhu prohlašuji za svobodné."

Pozvedl ruku, aby utišil jásot otroků, a pokračoval: „Kde jsou moji přátelé?"

„Ach, myslíte tu rozkošnou mladou dámu a toho vynikajícího mladého pána," odtušil Pug s vtíravým úsměvem. „Ty jsem samozřejmě měl prodané, než jsem se stačil pořádně rozkoukat..."

„Tady jsme, tady jsme, Kaspiane," ozvali se vtom Edmund s Lucinkou - „K vašim službám, Výsosti," zapištěl z jiného kouta Rípčíp. Všechny je už někdo koupil, ale jejich noví páni tu ještě zůstali, aby nakoupili další otroky, takže je nikdo neodvedl. Dav se rozestoupil, aby mohli projít, a vzápětí si tiskli ruce s Kaspianem a bouřlivě se s ním vítali. Tu k nim přistoupili dva kalornijští obchodníci. Kalorňané mají tmavé obličeje a dlouhé vousy. Nosí volná roucha, oranžové turbany a jsou to moudří, zámožní, zdvořilí a krutí lidé se starodávnou tradicí. Velmi dvorně se uklonili Kaspianovi a oslovili ho dlouhými uctivými frázemi - o pramenech hojnosti svlažujících zahrady moudrosti a ctnosti a podobné řeči - ale samozřejmě jim šlo o to, aby dostali nazpátek své peníze.

„To je jen spravedlivé, pánové," odpověděl Kaspian. „Každý, kdo si tu dnes koupil otroka, dostane své peníze nazpět. Pugu, vyndej svou tržbu do posledního mrníku." Oeden půlměsíc má čtyřicet mrníků.)

„To mě chce Vaše Veličenstvo ožebračit?" zaúpěl Pug.

„Celý život jsi žil z cizího neštěstí," řekl Kaspian. „A i kdyby ses opravdu stal žebrákem, je to pořád lepší než být otrok. Ale kde je můj zbývající přítel?"

„Ten?" opáčil Pug. „Toho si vemte a já vám ještě poděkuju. Budu šťastný, až se ho zbavím. Co jsem živ, takový ležák jsem na trhu neviděl. Nakonec jsem ho nabízel za pět půlměsíčků, a stejně ho nikdo nechtěl. Nabídl jsem ho zadarmo jako příva-žek k jiným, a ani tak si ho nikdo nevzal. Nikdo se na něj ani nepodíval. Taksi, přived Mrzouta."

Tak se ukázal i Eustác a opravdu vypadal mrzutě, neboť je sice nepříjemné být prodán za otroka, ale snad ještě víc k vzteku je být otrokem, kterého ani nikdo nechce koupit Přistoupil ke Kaspianovi a řekl: „No jo, jako vždycky. Někde sis užíval, zatímco my jsme byli v zajetí. Po britském konzulovi ses neptal, co? Samozřejmě."

Toho večera se na hradě v Dlouhém přístavu pořádala veliká hostina a „zítra vstříc opravdovým dobrodružstvím!" - jak prohlásil Rípčíp, když se každému uklonil a odcházel na lože. Ve skutečnosti to však nemohlo být ani zítra, ani pozítří. Vždyť teď se chystali nechat za zády veškeré známé země - to vyžadovalo co nejdůkladnější přípravy. *Jitřního poutníka* úplně vyložili, osm koní ho po válcích vytáhlo na břeh a ti nejšikovnější mistři loďařského řemesla ho kousek po kousku prohlédli. Pak byl zase spuštěn na vodu a naložen zásobami a pitnou vodou, co jen mohl unést - to jest na dvacet osm dní. I to, jak Edmund zklamaně poznamenal, jim dovolovalo plout jen na čtrnáct dní na východ, než budou muset pátrání po nových zemích nechat.

Zatímco se konaly tyto přípravy, Kaspian nepropásl ani jednu příležitost, aby se dotázal nejstarších námořních kapitánů, které v Dlouhém přístavu našel, zda něco nevědí nebo i jen neslyšeli o zemích dále na východ. Mnoho piva z hradních sklepů prolil hrdly ošlehaných mužů s krátkými šedivými bradami a jasnýma modrýma očima a na oplátku vyslechl mnoho neuvěřitelných historek. Ale ti, kteří vypadali nejdůvěryhodněji, o žádných zemích za Osamělými ostrovy nevěděli a mnozí měli za to, že když se člověk plaví příliš daleko na východ, dostane se do divokých vod bez pevniny, které se ustavičně valí kolem dokola po obvodu světa. „No a tam, počítám, šli ke dnu přátelé Vašeho Veličenstva." Ti ostatní vyprávěli všelijaké fantastické příběhy o ostrovech obydlených bezhlavými lidmi, plujících ostrovech, gejzírech a ohni, který plane podél vody. Pouze jeden k Rípčípově radosti dodal: „A za tím je Aslanovo království. Ale to je až za koncem světa, tam se nemůžete dostat." Když se ho však vyptávali dál, mohl jim říci jen to, že to slyšel vyprávět od svého táty.

Bern také nevěděl nic kromě toho, že viděl svých šest přátel odplouvat k východu a víc už o nich nikdy nikdo neslyšel. To Kaspianovi řekl, když spolu stáli na nejvyšším vrcholku Avry

a dívali se k východu. „Často jsem tu takhle po ránu stál," pravil vévoda, „a viděl jsem slunce vycházet z moře - někdy to vypadalo, jako by bylo jen kousek odtud. A tu jsem myslel na své kamarády a uvažoval jsem, co je asi za obzorem. Zřejmě nic; ale vždycky jsem se tak trochu styděl, že jsem tu zůstal. Ale přál bych si, Veličenstvo, abyste vy neodplouval. Možná tu budeme potřebovat vaši pomoc. To, že jsme zrušili obchod s otroky, může mít dalekosáhlé následky. Já osobně čekám válku s Kalornií. Můj pane, rozmyslete si to ještě."

„Můj milý pane vévodo, vždyť jsem se zavázal přísahou," odpověděl Kaspian. „A i kdyby toho nebylo - co bych asi řekl Říp-čípovi?"

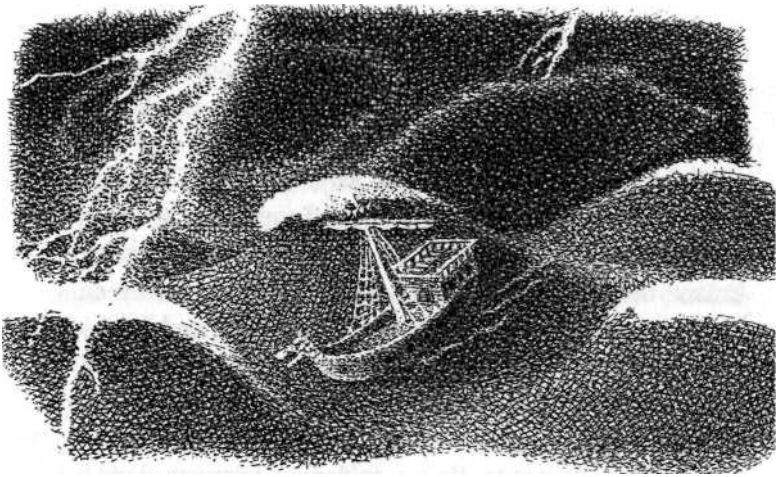

Kapitola pátá

O BOUŘI A O TOM, CO ZPŮSOBILA

OD JEJICH PŘISTÁNÍ uplynuly téměř tři týdny, než *Jitřní poutník,* tažený člunem, vyplul z Dlouhého přístavu. Zaznělo mnoho velmi vážných slov na rozloučenou a v den, kdy se mělo odplout, byla v přístavu hlava na hlavě. Když Kaspian pronesl svou poslední řeč k obyvatelům Osamělých ostrovů a loučil se s vévodou a jeho rodinou, bylo slyšet volání slávy -a ani slzy nechyběly. Jak se však loď začala vzdalovat od pobřeží a hlas Kaspianovy trubky ze zádi zněl přes vodu stále slaběji a slaběji, všechno utichlo. Purpurová plachta dosud jen mírně pleskala o stěžeň. Pak se loď dostala do větru. Plachta se vzdula, vlečný člun se odpojil a vydal se nazpět, příď *Jitřního poutní-*

ka zdvihla první opravdová vlna a zase už z něj byla živá loď. Námořníci, kteří měli mít službu v noci, sešli do podpalubí, Drinian nastoupil první hlídku na přídi, loď obeplula jižní pobřeží Avry a obrátila se špicí k východu.

Několik následujících dní to bylo báječné. Když se Lucinka ráno probouzela a viděla na stropě své kajuty tančit odlesky sluncem ozářené vody a když se pak podívala na všechny ty krásné nové věci, které dostala na Osamělých ostrovech - holínky, polobotky, pláštíky, kazajky, šátky -, připadala si jako to nejšťastnější děvče pod sluncem. Pak vždycky vyšla na palubu a z přídě pohlédla na moře, které bylo den ode dne jasněji modré, a zhluboka se nadechla vzduchu, který byl den ode dne trochu teplejší. A pak se šlo na snídani: s takovou chutí k jídlu, jakou má člověk jen na moři.

Mnoho času strávila na malé lavičce na zádi, kde hrála s Rípčípem šachy. Byl na něho roztomilý pohled, když zvedal oběma pacičkami figurky, které na něj byly opravdu pořádně velké, a když se stavěl na špičky, aby mohl udělat nějaký tah uprostřed šachovnice. Byl dobrý hráč, a když myslel na to, co dělá, většinou vyhrál. Tu a tam však vyhrála i Lucinka, protože myšák udělal něco úplně legračního, například postavil střelce na pole ohrožené současně dámou a věží. To se stávalo proto, že na chvilku zapomněl, že jenom hraje šachy, představoval si skutečnou bitvu a udělal se střelcem to, co by určitě sám udělal na jeho místě. Měl totiž hlavu plnou rytířů riskujících život v posledním zoufalém útoku, vrhajících se do střetnutí, která končí buďto slávou, nebo smrtí, a vzdorujících do posledního dechu mnohonásobné přesile nepřátel.

Tyto příjemné dny však dlouho netrvaly. Jednoho večera se Lucinka bezmyšlenkovitě dívala dozadu na dlouhou brázdu, kterou zanechávali za sebou, když spatřila, jak se nad západním obzorem úžasnou rychlostí kupí mraky. Pak se mraky protrhly a skulinou se prodralo žluté světlo zapadajícího slunce. Všechny

vlny za nimi jako by najednou měly všelijaké podivné tvary a celé moře bylo šedohnědé nebo nažloutlé jako špinavé plátno. Ochladilo se. Loď teď plula neklidně, jako by za sebou cítila nebezpečí. Plachta visela nehybně a schlíple a v příštím okamžiku se prudce vzdula divokým nárazem větru. Lucinka se na to všechno ještě dívala a přemýšlela, co z toho asi bude - i vítr měl najednou takový zvuk, který nevěštil nic dobrého - když Drinian zvolal: „Všichni muži na palubu!" V příštím okamžiku bylo všechno na nohou. Námořníci uzavřeli poklopy, uhasili oheň v lodní kuchyni, vyšplhali do lanoví, aby skasali plachtu. Ještě nebyli hotovi a bouře se přihnala. Lucinka spatřila, jak se jim před přídí otevřela hluboká propast mořské vody a oni letěli do ní, hlouběji, než pokládala za možné. Pak jim letěla vstříc obrovská šedá vodní hora, daleko vyšší než jejich stěžeň; vypadalo to, že už jsou ztraceni, ale vzápětí je to vyhodilo až na vrchol. Pak se zdálo, že se loď točí dokolečka. Přes palubu se přelil proud vody; příď a záď vypadaly jako dva ostrůvky v divokém moři. Nahoře v lanoví leželi námořníci na ráhně a zoufale se snažili nějak zvládnout plachtu. Na jednu stranu vlálo ve větru přetržené lano - tak rovné a tuhé, jako by bylo ze *železa*.

„Dolů, Výsosti!" křičel Drinian. A Lucinka, která věděla, že suchozemci - a suchozemky - jsou posádce jen na obtíž, se ho snažila poslechnout. Nebylo to jednoduché. *Jitřní poutník* byl hrozivě nakloněný k pravoboku, takže se paluba svažovala jako střecha domu. Musela se podél zábradlí došplhat ke schodům, počkat vedle nich, než dva námořníci vylezou nahoru, a pak se dostat dolů, jak to půjde. Ještě že už se pevně držela dole u paty schodiště, když se přes palubu s hukotem přelila další vlna, která jí sahala až k ramenům. Už byla stejně téměř promoklá deštěm a vodní tříští, ale tohle bylo o poznání studenější. Pak skočila ke dveřím kajuty a pro tu chvíli je zavřela před hrozivým pohledem na loď, jak se šílenou rychlostí řítí do tmy - ne však samozřejmě před strašidelnou směsicí skřípění, vrzání,

praskání, klapání, bouchání a burácení, které tady dole znělo ještě děsivěji než nahoře na zádi.

A celý příští den to pokračovalo a další den také. Trvalo to tak dlouho, že už si nikdo málem nemohl vzpomenout, co bylo předtím, než to začalo. Tři námořníci museli být vždycky u kormidla a ti tři sotva stačili udržovat aspoň nějaký kurs. Další se museli stále střídat u pumpy. Nikdo si nikdy pořádně neodpočinul a nemohlo se nic vařit a nemohlo se nic sušit a jeden námořník spadl přes palubu a už se ho nepodařilo zachránit a celou tu dobu nikdo nespatřil slunce.

Když bylo po všem, zapsal si Eustác do svého deníku toto:

3. září. Po dlouhé době zase den, kdy mohu psát. Hurikán nás hnal po třináct dní a nocí. Vím to, protože jsem to pečlivě počítal, i když ostatní říkají, že to bylo jen dvanáct dní. Je to tedy *nádhera,* muset podnikat nebezpečnou plavbu s lidmi, kteří ani neumějí počítat! V těch třinácti dnech jsem prodělal něco skutečně příšerného. Ustavičně obrovské vlny nahoru a dolů, většinou jsem byl mokrý skrz naskrz a nikdo se ani *nepokusil* nám dát pořádné jídlo. A pochopitelně nemáme rádio ani třeba jen raketu, abychom mohli přivolat nějakou pomoc. To všechno jenom potvrzuje, že mám pravdu, když jim pořád říkám, že je to šílenství, pouštět se na moře v těchhle mrňavých, shnilých neckách. Bylo by to už dost zlé, kdyby tu člověk byl se slušnými lidmi, a ne s dábly v lidské podobě. Kaspian a Edmund se ke mně chovají vyloženě surově. Tu noc, co jsme ztratili stěžeň (teď je tam jen pahýl), mé přinutili jít nahoru na palubu a dřít se jako mezek, ačkoli mi *vůbec* nebylo dobře. Lucka se do toho taky vmíchala a prohlásila, že Rípčíp by strašně rád šel, jenomže je malý. Nechápu, jak to, že si neuvědomuje, že to mrňavé zvíře dělá všechno jen proto, aby se *předvedlo.* I ve svém věku by na to už mohla mít dost rozumu. Dnes je ta strašná loď konečně v klidu, vyšlo slunce a my se

všichni hádáme, co budeme dělat dál. Jídlo (většinou odporné) máme asi na šestnáct dní. (Všechnu drůbež to spláchlo přes palubu, a i kdyby ne, po bouřce by přestala nést.) Největší problém je však s vodou. Dva sudy se zřejmě nějak prorazily a jsou prázdné. (Opět narnijská šikovnost.) Při velmi omezených přídělech - každý čtvrt litru na den - máme dost na dvanáct dní. (Rumu i vína je stále spousta, ale dokonce i jim je jasné, že po tom by měli jen větší žízeň.)

Kdybychom mohli, byla by samozřejmě jediná rozumná věc obrátit se k západu a jet na Osamělé ostrovy. Ale sem nám to trvalo osmnáct dní, a to jsme jeli jako blázni s vichřicí v zádech. I kdybychom měli východní vítr, mohlo by nám to zpátky trvat mnohem déle. Jenže po východním větru není ani stopy - vlastně po žádném větru. Pokud jde o to, že by se zpátky veslovalo, to by trvalo daleko déle, než potřebujeme, a Kaspian říká, že námořníci nemohou veslovat při přídělu čtvrt litru vody na den. Jsem si úplně jist, že v tomhle nemá pravdu. Pokusil jsem se mu vysvětlit, že pocením se člověk ochlazuje, takže by námořníci při práci potřebovali méně vody. Nevěnoval tomu pozornost, což dělá vždycky, když neví, co by odpověděl. Všichni ostatní byli pro to, aby se plulo *dál,* v naději, že objevíme nějakou pevninu. Pokládal jsem za svou povinnost jim připomenout, že nevíme, jestli vpředu nějaká pevnina vůbec *je,* a snažil jsem se jim vysvětlit, jaká nebezpečí v sobě skrývá jejich způsob uvažování. Místo co by vymysleli něco lepšího, měli tu drzost se mne zeptat, co navrhuji já. Tak jsem jim docela mírně a klidně vysvětlil, že jsem byl na tuto *idiotskou* plavbu unesen a zavlečen proti své vůli a že to zřejmě není *moje* věc, abych *jim* radil, jak se dostat z bryndy.

4. září. Stále bezvětří. K obědu velmi omezené příděly a já jsem dostal nejmíň ze všech. Kaspian si velice šikovně přidává a myslí si, že já to nevidím! Lucka mi to z neznámých důvodů zkusila vynahradit tím, že mi dá něco ze svého, ale ten protiva

Edmund se zase pletl do něčeho, do čeho mu vůbec nic nebylo, a nedovolil jí to. Od rána pálí slunce. Celý večer mám strašnou žízeň.

5. září. Stále bezvětří a velmi horko. Celý den mi je nanic a určitě mám teplotu. Samozřejmě tu nikdo nemá dost rozumu, aby měli na palubě teploměr.

6. září. Příšerný den. V noci jsem se vzbudil a *věděl jsem,* že mám horečku a že se *musím* napít vody. To by řekl každý doktor. Bůh ví, že jsem ten poslední, kdo by chtěl nějaké výhody na úkor jiných, ale nikdy mi ani *nenapadlo,* že se to omezení přídělu vody týká i nemocných. Vlastně bych byl ostatní vzbudil a o vodu si řekl, jenom se mi zdálo sobecké je budit. Tak jsem prostě vstal, vzal jsem si hrnek, po špičkách jsem vyšel z té černé díry, ve které spíme, a dával jsem si velký pozor, abych nevyrušil Kaspiana a Edmunda, protože od té doby, co začalo to vedro a nedostatek vody, spí velmi špatně. Vždycky se snažím brát ohled na ostatní, ať se ke mně chovají slušně nebo ne. V pořádku jsem se dostal do té velké místnosti, pokud se tomu dá říkat místnost, kde jsou veslařské lavice a zásoby. Voda je na našem konci. Všechno šlo krásně, ale než jsem si nabral, kdo myslíte, že mě chytil - ten mrňavý špehoun Rípčíp! Pokusil jsem se mu vysvětlit, že se jdu nahoru na palubu nadechnout čerstvého vzduchu (ta věc s vodou se ho nijak netýkala), a on se mé zeptal, na co mám hrnek. Dělal takový rámus, že byla hned celá loď na nohou. Chovali se ke mně hanebně. Zeptal jsem se, což by udělal každý, proč se Rípčíp uprostřed noci plíží kolem sudu s vodou. Řekl, že je moc malý na to, aby mohl být něco platný na palubě, a tak drží každou noc stráž u vody, aby se mohl další člověk vyspat. A teď zas ta jejich hrozná nespravedlnost: všichni věřili *jemu.* Je to normální?

Musel jsem se omluvit, nebo by se do mne ta zuřivá malá bestie pustila mečem. A pak ukázal Kaspian svou pravou tvář surového tyrana - nahlas, aby to všichni slyšeli, prohlásil, že

kdo bude příště přistižen, jak „krade" vodu, dostane „pětadvacet". Nevěděl jsem, co to znamená, až mi to Edmund vysvětlil. Vyskytuje se to v těch knížkách, které děti Pevensových čtou.

Po této zbabělé pohrůžce Kaspian zase obrátil a začal mluvit *blahosklonně.* Řekl, že mu je mě líto a že se všichni cítí, jako by měli horečku, zrovna tak jako já, a že to všichni musíme nějak vydržet atd., atd., atd. Nadutec jeden hnusná! Celý den jsem zůstal v posteli.

7. září. Dnes mírný vítr, ale stále západní. Popojeli jsme kousek k východu s kusem plachty přidělaným na tom, čemu Drinian říká nouzový stěžeň - je to hlavní ráhno postavené svisle a přivázané k pahýlu opravdového stěžně. Stále mám strašnou žízeň.

8. září. Stále plujeme k východu. Zůstávám teď celý den v posteli a nevídám nikoho než Lucku, dokud ti dva sadisti nejdou spát. Lucka mi dává trochu ze svého přídělu vody. Říká, že holky nemají tolik žízeň jako kluci. Často jsem si to už myslel, ale na moři by se to mělo vědět všeobecně.

9. září. Země na obzoru: velmi vysoká hora, daleko na jihovýchodě.

10. září. Hora je už větší a zřetelnější, ale stále ještě daleko. Dnes se poprvé, nevím po jak dlouhé době, ukázali rackové.

11. září. Chytili jsme pár ryb a měli jsme je k obědu. Kolem sedmé hodiny večer jsme zakotvili v zátoce toho hornatého ostrova, na hloubce šesti metrů. Ten idiot Kaspian nám nedovolil vystoupit na břeh, protože se stmívalo a on se bál divochů a divokých zvířat. Dnes zvláštní příděl vody.

To, co je čekalo na tomto ostrově, se Eustáce týkalo víc než kohokoli jiného, ale nemůžeme to podat jeho vlastními slovy, protože po 11. září si na velmi dlouhou dobu vést deník zapomněl.

Když nastalo ráno - ráno s nízkými šedými mraky, ale přesto velmi horké -, cestovatelé zjistili, že jsou v zátoce vroubené

tolika skalami, že to tam vypadalo jako v norském fjordu. Přímo před nimi uprostřed zátoky byl kousek rovné země hustě porostlý stromy, které vypadaly jako cedry; mezi nimi sem přitékal prudký horský potok. O něco dále se zvedal příkrý svah, končící zubatými skalisky, a dál potom nejasné obrysy tmavých hor, které se nahoře ztrácely v šedých mracích, takže vrcholky nebylo vidět. Bližší skály po obou stranách zátoky tu a tam přerušovaly bílé pásky - všichni věděli, že to jsou vodopády, ačkoliv v této vzdálenosti vypadaly nehybně a jejich hukot vůbec nebylo slyšet. Celé to místo bylo vlastně velmi tiché a voda v zátoce byla hladká jako sklo. Skály se v ní zrcadlily do nejmenších podrobností. Na obraze by to všechno bylo moc hezké, ale ve skutečnosti to na člověka působilo trochu tíživě. Tahle země nevítala hosty s otevřenou náručí.

Všichni se nadvakrát dopravili ve člunu na pobřeží a každý se báječné napil a umyl v potoce, najedl se a odpočinul si; potom Kaspian poslal čtyři námořníky zpátky, aby se starali o loď, a začala práce. Bylo potřeba udělat spoustu věcí. Dopravit sudy na břeh, poškozené pokud možno opravit a všechny znovu naplnit; porazit nějaký strom - nejlépe borovici - a udělat z něj nový stěžeň; spravit plachtu; dát dohromady loveckou výpravu, aby přinesla zvěřinu, kdyby se tu nějaká vyskytovala; vyprat a pozašívat šatstvo a opravit nesčetná drobná poškození lodi. V *Jitřním poutníkovi* - a teď z dálky to bylo vidět ještě víc - by už nikdo nepoznal tu švarnou nablýskanou lodičku, která vyplula z Dlouhého přístavu. Teď to byl pochroumaný, odřený lodní trup, který by si kdekdo mohl splést s vrakem. A její důstojníci a posádka nevypadali o nic lépe - vyhublí, bledí, oči zarudlé nedostatkem spánku a celí otrhaní.

Jak tak Eustác ležel pod stromem a poslouchal ostatní, jak se o tom všem baví, jeho srdce pokleslo. Copak se ani teď nebude odpočívat? Vypadalo to, jako by měl jejich první den na vytoužené pevnině být stejně plný tvrdé práce jako každý den na

moři. Pak ale dostal nádherný nápad. Nikdo se nedíval - všichni si povídali o té své lodi, jako by to strašidlo opravdu měli rádi. Co kdyby se prostě nenápadně vytratil? Zašel by kousek do vnitrozemí, našel si nějaké chladné, vzdušné místo v horách, krásně, zhluboka se tam vyspal a k ostatním by se připojil až večer po práci. Cítil, že by mu to moc prospělo. Ale bude si dávat dobrý pozor, aby zátoku a loď neztratil z dohledu. Nerad by v těchhle horách zůstal sám.

Okamžitě svůj plán uskutečnil. Tiše se zvedl ze svého místa a vydal se mezi stromy pryč; dbal na to, aby šel dost pomalu a zdánlivě bez cíle, aby si každý, kdo by ho viděl, myslel, že si chce jen protáhnout nohy. Překvapilo ho, jak rychle za ním rozhovor ztichl. A vůbec celý ten les byl překvapivé tichý, teplý a temně zelený. Brzy usoudil, že si může troufnout jít rychleji a jako člověk, který má někam namířeno.

Tak se brzy dostal z lesa ven. Ocitl se na úpatí příkrého svahu. Tráva byla suchá a klouzalo to po ní, ale dalo se to zvládnout, když si občas pomohl rukama. Dost se sice zadýchával a často si utíral z čela pot, ale šlapal stejnoměrně dál. Na tom je mimochodem vidět, že už mu ten nový život přece jen trochu prospěl, ačkoli mu to zatím vůbec nepřišlo na mysl; starý Eustác, Eustác Haroldův a Albertin, by ten výstup vzdal asi po deseti minutách.

Pomalu a s několika přestávkami se dostal nahoru na skály. Čekal, že odtud uvidí do nitra ostrova, ale mraky teď klesly níž a proti němu se valilo moře mlhy. Posadil se a ohlédl. Byl tak vysoko, že odtud zátoka vypadala úplně malinká a moře bylo vidět do veliké dálky. Pak ho mlha z hor obklopila ze všech stran -byla hustá, ale ne studená - a on si lehl a obracel se sem a tam, aby nalezl tu nejpohodlnější polohu a začal si lebedit.

Ale moc si nelebedil, alespoň ne moc dlouho. Začal si snad poprvé v životě připadat opuštěný. Nejprve se ho ten pocit zmocňoval jen velmi zvolna. Pak dostal strach, jestli už se příliš

nezdržel. Všude bylo ticho jako v hrobě. Najednou ho napadlo, že už tu třeba leží kolik hodin. Možná, že už jsou ostatní pryč! Možná ho nechali odejít schválně, prostě aby mohli odplout bez něj! Vyděšeně vyskočil a pustil se dolů.

Nejdřív se snažil jít rychle, uklouzl po trávě a kousek se svezl. Pak si pomyslel, že se tak dostal moc doleva - cestou nahoru si všiml, že tam je nebezpečný sráz. Proto se znovu vyšplhal nahoru, podle svého odhadu co nejblíže místu, z něhož vyšel, a začal sestupovat dolů znovu - tentokrát se držel víc vpravo. Ted už se zdálo, že se mu to daří lépe. Šel velmi opatrně, protože neviděl dál než metr dopředu, a kolem bylo stále naprosté ticho. Je velmi nepříjemné muset jít opatrně, když vás uvnitř nějaký hlásek stále pobízí: „Rychleji, rychleji, rychleji!" Ta hrozná představa, že by ho tu mohli nechat, totiž stále sílila. Kdyby jen trochu rozuměl Kaspianovi, dětem Pevensových a všem ostatním, samozřejmě by věděl, že něco takového by nikdy v životě neudělali. Ale víme, že jim říkal ďáblové v lidské podobě.

Konečně! pomyslel si Eustác, když částečně sešel a částečně sjel dolů jakýmsi svahem, plným volných kamenů - taková suť to byla - a ocitl se na rovné zemi. A teď, kde jsou ty stromy? Támhle vpředu *je* něco tmavého. No, a teď bych řekl, že se ta mlha zvedá.

Zvedala se. Světla přibývalo každým okamžikem, až ho to oslňovalo. Pak se zvedla docela. Stál ve zcela neznámém údolí a moře nebylo nikde v dohledu.

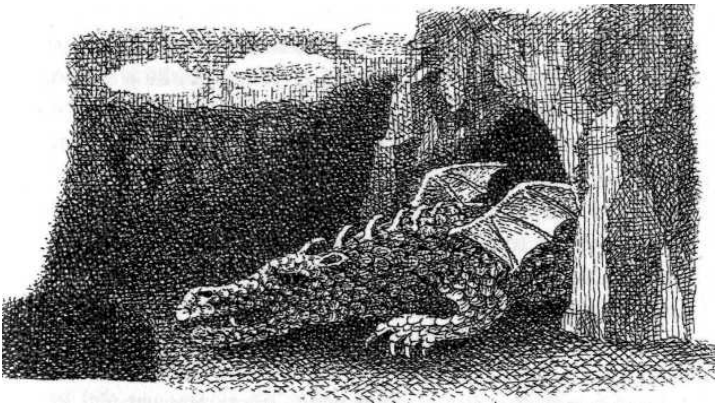

Kapitola šestá

EUSTÁCOVA DOBRODRUŽSTVÍ

TOU DOBOU si ostatní myli obličeje a ruce v potoce a chystali se k obědu a odpočinku. Tři nejlepší lučištníci se vrátili z výpravy do kopců severně od zátoky obtíženi párkem divokých koz, které se již pekly na ohni. Kaspian dal vyložit jeden měch vína - bylo to silné arkénijské víno, jež se před pitím musí smíchat s vodou, takže ho bylo dost pro všechny. Práce se jim zatím dařila a u oběda panovala dobrá nálada. Teprve po druhém přídavku kozího masa se Edmund zeptal: „Kde je ten otrava Eustác?"

Eustác se mezitím rozhlížel po tom neznámém údolí. Bylo tak úzké, hluboké a obklopené srázными skalními stěnami, že vypadalo jako veliká jáma nebo příkop. Dno bylo pokryté trávou a sem tam nějakými balvany; místy Eustác spatřil sežehnutá místa, jaká bývají za horkého léta na železničních náspech. Asi o

patnáct metrů dále byla studánka či menší jezírko s tichou, průzračnou vodou. Jinak tu zprvu nebylo vůbec nic: ani zvíře, ani pták, ba ani brouček. Slunce se opíralo o dno údolí a shora sem zpoza skal nahlížely přísné horské štíty.

Eustác samozřejmě pochopil, že v mlze sešel dolů na nesprávné straně hřebene, a okamžitě se obrátil, že půjde zpátky. Ale jakmile se podíval, kudy vede cesta vzhůru, přeběhl mu mráz po zádech. Zřejmě jakýmsi zázrakem nalezl jedinou možnou cestu dolů - dlouhý zelený výběžek země, hrozivě uzounký a příkrý, z každé strany sráz. Žádná jiná cesta nahoru nevedla. Jenže jak měl jít tudy teď, když věděl, jak to tam vypadá! Při pouhém pomyšlení se mu zatočila hlava.

Znovu se obrátil, protože si řekl, že se v každém případě raději nejprve pořádně napije ze studánky. Ale sotva se obrátil, ještě než udělal první krok, zaslechl za sebou nějaký zvuk. Nebyl příliš silný, ale v tom nesmírném tichu zněl jako rána z děla. Na vteřinku ho to přimrazilo k zemi. Pak otočil hlavu a podíval se.

U paty jedné skály, kousek vlevo od něj, byla nízká tmavá díra - možná vchod do jeskyně. A z ní vystupovaly dva tenké sloupce dýmu. A volné kameny těsně pod tou temnou dírou šramotily (to byl ten zvuk, který zaslechl), jako by ve tmě pod nimi něco lezlo.

Něco tam *opravdu* lezlo. A co horšího, lezlo to ven. Edmund, Lucinka nebo vy byste to okamžité poznali, jenže Eustác vůbec nečetl ty správné knížky. O něčem podobném tomu, co vylezlo z jeskyně, se mu nikdy ani nesnilo - dlouhá olověně šedá tlama, matně červené oči, holá kůže bez srsti a bez peří, dlouhé pružné tělo, které se vleklo po zemi, nohy, které se ohýbaly nad jeho hřbetem jako nohy pavouka, hrozivé drápy, netopýří křídla, chrastící o kamení, metry dlouhý ocas. Ty dva pramínky kouře tomu stoupaly z nozder. Eustácovi nepřišlo na mysl slovo *drak*. A i kdyby, asi by mu to moc nepomohlo.

Ale kdyby o dracích něco věděl, možná by se trochu divil,

jak se to ten drak chová. Nevztyčil se a nezamával křídly, ani nevychrlil z huby oheň. Kouř stoupající z jeho nozder vypadal jako kouř ohně, který už zvolna dohasíná. Nezdálo se ani, že by si všiml Eustáce. Velmi zvolna se vlekl ke studánce - zvolna a s mnoha zastávkami. I v té hrůze měl Eustác pocit, že je to staré, smutné zvíře. Uvažoval, jestli si může troufnout rychle *zmizet* po cestě nahoru. Jenže kdyby způsobil nějaký hluk, mohlo by se to ohlédnout. Mohlo by to trochu ožít. Možná, že tu nemohoucnost jen předstírá. A i kdyby, jaký by mělo smysl snažit se uniknout po skalách zvířeti, které umí létat?

Pak se to doplazilo až ke studánce a tou děsivou šupinatou tlamou to sklouzlo po písku dolů, aby se to napilo. Ale než se to napilo, vydalo to najednou hlasitý, drsný, chraptivý řev, chvilku to sebou škubalo a svíjelo se a pak to zůstalo úplně tiše ležet v klubíčku na boku, s jedním spárem ve vzduchu. Z otevřené tlamy se tomu vyřinulo trochu temně rudé krve. Kouř stoupající z jeho nozder na chvilku zčernal a pak se vytratil. Další se už neobjevil.

Po dlouhou dobu se Eustác neodvážil pohnout. Možná, že to je jenom lest té stvůry, kterou šálí pocestné, aby jí vběhli do drápů. Ale člověk nemůže čekat věčně. Eustác postoupil o krok, pak o dva, pak se zase zastavil. Drak se ani nepohnul; Eustác si také všiml, že červený oheň v jeho očích pohasl. Nakonec došel až k němu. Teď už si byl zcela jist, že je mrtvý. S odporem se ho dotkl; nestalo se nic.

Eustácovi se tak ulevilo, že se skoro nahlas rozesmál. Začal si připadat, jako by byl s drakem zápasil a zabil ho, ne ho prostě jen viděl zdechnout. Překročil ho a šel se konečně ke studánce napít, protože teď už bylo vedro pomalu nesnesitelné. Ani ho nepřekvapilo, když uslyšel rachot hromu. Téměř vzápětí slunce zmizelo za mraky, a než se napil, spadly už první těžké kapky.

Ten ostrov měl velice nepříjemné podnebí. Během půl minuty byl Eustác promočen skrz naskrz a napůl oslepen deštěm, jaký člověk v Evropě nikdy nezažije. Snažit se vylézt z údolí, dokud to nepřestane, nemělo smysl. Eustác vyrazil k jedinému dostupnému úkrytu - dračí jeskyni. Tam si lehl a pokoušel se popadnout dech.

Většina z nás asi ví, co by tak člověk mohl čekat v dračím doupěti, ale jak už jsem řekl, Eustác vůbec nečetl ty správné knížky. V těch jeho toho bylo spousta o dovozu, vývozu, státních zřízeních a umělém zavlažování, ale s draky to tam bylo slabé. Proto ho velmi udivilo, na čem to leží. Místy to bylo na kameny moc píchavé a na trny zase moc tvrdé, byla tam zřejmě spousta kulatých plochých předmětů, a jak se pohnul, všechno to cinkalo. U vchodu do jeskyně bylo dost světla, aby si to mohl prohlédnout. A samozřejmě zjistil to, co by mu kdokoli z nás mohl říci předem - že je to poklad. Byly tam koruny (to byly ty píchavé věci), mince, prsteny, náramky, pruty zlata, číše, mísy a drahokamy.

Eustác (na rozdíl od většiny kluků) se o poklady nikdy příliš nezajímal, ale okamžitě si spočítal, jaký by z něj plynul užitek v tomhle novém světě, do kterého takovou hloupou náhodou propadl obrazem v Lucinčině pokoji. „Daně tu nemají," řekl si, „a poklady se nemusí odevzdávat vládě. S trochou tohohle bych si tu mohl docela slušně žít - řekněme v Kalornii. Ta vypadá ze všech těch zemí ještě tak nejlíp. Kolik bych toho asi tak unesl? Tenhle náramek - to v něm budou asi diamanty - ten si můžu navléknout na zápěstí. Je mi trochu velký, no, tak si ho navléknu až nahoru nad loket. Tak, a teď si nacpu do kapes diamanty - ty jsou skladnější než zlato. To by mě zajímalo, kdy hodlá tenhle příšerný déšť přestat!"

Našel si to nejpohodlnější místo z celé hromady, kde byly většinou samé mince. Uvelebil se tam, že počká, až přestane pršet. Ale když se člověk hodně vyděsí a pak se mu uleví, a ze-

jména když ještě předtím lezl po horách, unaví se jako nikdy. Eustác usnul.

Zatímco tvrdě a nahlas spal, ostatní doobědvali a začali o něj mít doopravdy strach. Křičeli: „Eustáci! Eustáci! Hééj!" až do ochraptění a Kaspian troubil na svůj roh.

„Blízko není, to by to slyšel," řekla Lucinka celá bledá.

Já bych ho nejradši přerazil!" ulevil si Edmund. „Co ho to u všech všudy napadlo, takhle se vypařit?!"

„Ale něco dělat musíme," namítla Lucinka. „Mohl se ztratit, nebo spadnout do díry, nebo ho mohli chytit divoši."

„Nebo sežrat dravá zvěř," dodal Drinian.

‚A já bych jí za to šel ještě potřást tlapou," zabručel Rhins.

„Pane Rhinsi," pravil Rípčíp, „taková řeč ti vůbec nesluší. Ten tvor není mým přítelem, ale pochází z královniny krve, a jelikož patří k naší výpravě, je otázkou naší cti ho buď najít, anebo pomstít, je-li mrtev."

„Samozřejmě ho musíme najít, pokud to bude možné," řekl unaveně Kaspian. „To znamená záchrannou výpravu a spoustu potíží. K šípku s Eustácem."

Eustác mezitím spal a spal a spal. Probudila ho bolest v levé paži. Otvorem svítil do jeskyně měsíc a poklad se teď zdál mnohem pohodlnější - vlastně ho teď už skoro necítil. Nejprve se divil, proč ho ruka bolí, ale pak si uvědomil, že náramek, který si navlékl nad loket, je najednou hrozně těsný. Asi mu ruka nějak natekla, zatímco spal.

Pohnul trochu pravou rukou, protože si chtěl ohmatat levou, ale hned se zarazil a hrůzou se hryzl do rtu. Přímo před ním, trochu vpravo, kam na podlahu jeskyně jasně svítil měsíc, se totiž něco pohnulo - něco děsivého. Ten tvar znal; byl to dračí spár. Jak pohnul rukou, spár se pohnul, a jak se *zarazil,* spár zůstal klidně ležet.

Byl jsem to ale hlupák, pomyslel si Eustác. Ta potvora měla samozřejmě druha a ten teď leží vedle mě.

Několik minut se neodvážil ani pohnout. Ležel tiše a přitom si všiml, že mu přímo před obličejem stoupají vzhůru dva tenké sloupce kouře, proti měsíčnímu světlu úplně černé; právě takové, jaké stoupaly z nozder tomu druhému drakovi, než pošel. To ho tak polekalo, že zatajil dech. Kouř zmizel. Když už nemohl déle zadržovat dech, opatrné vydechl; dva pramínky kouře se okamžitě objevily. Dokonce ani teď ho však nenapadlo, jak to doopravdy je.

Nakonec si řekl, že se bude držet hodně vlevo a opatrně se pokusí vyplížit z jeskyně. Snad to zvíře spí - a jiná možnost mu stejně nezbývá. Ale než se začal plížit vlevo, samozřejmě se tam podíval. A hrůza! I tam byl dračí spár!

Nebylo divu, že se Eustác v tu chvíli dal do pláče. Velikost jeho vlastních slz, jak padaly na poklad před ním, ho udivila. Také se zdály podivně horké - stoupala z nich pára.

Ale pláčem si člověk nepomůže. Bude se muset pokusit vyplížit ven mezi oběma draky. Pomalu natáhl pravou ruku. Dračí noha a spár na pravé straně se natáhl přesně týmž pohybem. Pak zkusil levou ruku. A dračí noha na té straně se pohnula také.

Dva draci, z každé strany jeden, kteří kopírují všechno, co dělá! Eustácovi vypověděly nervy a prostě se vrhl dopředu.

Jak se hnal z jeskyně, ozval se takový rachot a chrastění, cinkání zlata a skřípání kamení, že si byl jist, že jsou mu oba v patách. Neodvážil se ohlédnout. Uháněl ke studánce. Zkroucený obrys mrtvého draka by vyděsil kdekoho, ale on si ho teď ani nevšiml. Chtěl se schovat pod vodu.

Ale jak se dostal ke studánce, staly se dvě věci. Nejprve ho jako blesk z čistého nebe zasáhlo zjištění, že běží po všech čtyřech - a proč by pro všechno na světě měl dělat něco takového? A potom, jak se nahnul nad vodu, na chviličku si myslel, že se na něj ze studánky dívá ještě jeden drak. Ale vzápětí si uvědomil celou pravdu. Dračí hlava ve studánce je jeho vlastní. Neby-

lo o tom pochyb. Hýbala se, když se pohnul; otvírala a zavírala tlamu, když hýbal pusou.

Ve spánku se proměnil v draka. Jak spal na dračím pokladu s chtivými dračími myšlenkami v srdci, proměnil se v draka sám.

Tím se všechno vysvětlovalo. V jeskyni vedle něj nebyli žádní draci. Spáry nalevo i napravo od něj byly jeho vlastní. Dva sloupce dýmu stoupaly z jeho vlastních nozder. A pokud jde o bolest v levé paži (nebo v tom, co bývalo jeho levou paží), teď se mohl podívat, co se stalo, když trochu zašilhal levým okem. Náramek, který se pěkně hodil na chlapeckou ruku, byl na silnou, zavalitou přední dračí mohu pořádně těsný. Zapadl mu hluboko do jeho šupinaté kůže a po obou stranách se objevil otok, ve kterém to pořádné škubalo. Pustil se do toho místa svými dračími zuby, ale dolů ho dostat nemohl.

Navzdory bolesti však nejprve pocítil úlevu. Ted už se nemusí ničeho bát. Teď budí hrůzu sám a nikdo na celém světě, kromě rytíře (a ne ledajakého), se ho neodváží napadnout. Ted se může vypořádat i s Kaspianem a Edmundem...

Ale jen si to pomyslel, uvědomil si, že to vlastně nechce. Chtěl být jejich kamarád. Chtěl se dostat zpátky mezi lidi, mluvit, smát se a všechno sdílet s nimi. Uvědomil si, že je z něho teď obluda, se kterou žádný člověk nebude chtít nic mít Padla na něj hrozná opuštěnost. Začalo mu docházet, že ostatní vlastně zas tak příliš velcí ďáblové nebyli. Začal se ptát sám sebe, jestli byl sám vždycky tak dokonalý, jak si myslel. Toužil slyšet jejich hlasy. Byl by vděčný za laskavé slovo i od takového Rípčípa.

Z těchto myšlenek se chudák drak, který býval Eustácem, nahlas rozplakal. Strašlivý drak, který usedavě pláče v pustém údolí za měsíčního svitu, je scéna, jakou si člověk sotva dovede představit.

Nakonec se rozhodl, že se pokusí najít cestu zpátky na pobřeží. Ted už mu bylo jasné, že by Kaspian nikdy neodplul a ne-

nechal ho tady. A byl si jist, že se mu nějak podaří dát lidem na srozuměnou, kdo je.

Pořádně se napil a potom (vím, že to zní hrozně, ale když se nad tím zamyslíte, vlastně to tak hrozné není) snědl skoro celého mrtvého draka. Než si uvědomil, co dělá, už ho měl polovinu v sobě - on sice myslel stále jako Eustác, to je pravda, ale chutě a *zažívání* měl jako drak. A drak má ze všeho na světě nejraději čerstvé dračí maso. Proto tak zřídkakdy najdete v jednom kraji víc než jednoho draka.

Pak se obrátil, že poleze z údolí nahoru. Výstup začal skokem, a jak vyskočil, najednou zjistil, že letí. Na svá křídla předtím úplně zapomněl, takže to pro něj bylo velké překvapení -po dlouhé době první příjemné překvapení. Vzlétl vysoko do vzduchu a uviděl pod sebou nesčetné horské vrcholky, ozářené měsícem. Uviděl zátoku jako plátek stříbra, *Jitřního poutníka,* který tam kotvil, a v lesích kolem zátoky mrkavá světélka táboráků. Spustil se k nim dolů z výšky jediným velikým obloukem.

Lucinka spala velmi tvrdě, protože předtím zůstala vzhůru, dokud se nevrátila záchranná výprava. Doufala, že se dozví něco o Eustácovi. Výpravu vedl Kaspian a všichni se vrátili pozdě, celí utahaní. Jejich zprávy byly znepokojivé. Po Eustácovi nenašli ani stopy, ale v jednom údolí viděli mrtvého draka. Snažili se to brát optimisticky a kdekdo ujišťoval všechny ostatní, že není pravděpodobné, aby tu byli další draci, a že ten, který byl dnes odpoledne kolem třetí hodiny mrtev (v tu dobu ho našli), těžko mohl pár hodin předtím někoho zabít.

„Ledaže by toho spratka sežral a zdechl na to," poznamenal Rhins. „Ten by otrávil každého." Řekl si to však jen pro sebe a nikdo ho neslyšel.

Uprostřed noci však Lucinku velmi jemně někdo vzbudil a ona zjistila, že je celá společnost pohromadě a šeptem se spolu domlouvají. „Co se děje?" zeptala se Lucinka.

„Musíme být všichni velmi stateční," říkal právě Kaspian. „Před chvílí přes les přeletěl drak a usadil se na břehu. Ano, obávám se, že nás odřízl od lodi. A proti drakům nejsou šípy nic platné. A ohně se také vůbec nebojí."

„Když Vaše Veličenstvo dovolí..." začal Rípčíp.

„Ne, Rípčípe," pravil král velmi pevně, „ty se s ním nepůjdeš bít v osobním souboji. A jestli mi neslíbíš, že mě v této věci poslechneš, dám tě svázat. Nám zbývá jedině bdít, mít se na pozoru, a jakmile bude světlo, sejít dolů na břeh a pustit se s ním do boje. Já budu v čele. Po pravici mi bude král Edmund a po levici pan Drinian. Nic jiného se zatím nedá dělat. Za pár hodin bude světlo. Za hodinu nechť se podává jídlo a zbylé víno také. A dbejte na to, aby se všechno dalo potichu."

„Třeba ještě odletí," zadoufala Lucinka.

„Tím hůř," opáčil Edmund. „Pak nebudeme vědět, kde je. Když už je v pokoji vosa, tak ji aspoň chci vidět."

Zbytek noci se vlekl v tíživé nejistotě. Když se podávalo jídlo, všichni sice věděli, že by měli jíst, ale mnozí zjistili, že jim nějak nechutná. A zdálo se to jako věčnost, než nebe začalo blednout, tu a tam se ozval pták, lidé pocítili větší vlhko a chlad než v noci a Kaspian řekl: „Tak do toho, přátelé."

Všichni vstali, meče tasené, a postavili se do pevného útvaru s Lucinkou uprostřed a Rípčípem na jejím rameni. Bylo to příjemnější než čekat a nedělat nic, a všichni se najednou měli navzájem raději než dřív. Brzy se dali na pochod. Jak se blížili k okraji lesa, rozednívalo se stále víc. A už ho uviděli: jako obří ještěrka nebo ohebný krokodýl nebo had s nohama, nestvůrný, mohutný a hrozný, ležel na písku drak.

Jenže ten drak se nezvedl a nevychrlil oheň a dým, když je uviděl. Místo toho se stáhl - skoro by se dalo říct odploužil - na mělčinu v zátoce.

„Proč takhle kroutí hlavou?" ozval se Edmund

„A teď kýve," řekl Kaspian.

„A tečí mu něco teče z očí," všiml si Drinian.

„Copak nevidíte?" zvolala Lucinka. „On pláče! To jsou slzy."

„Tomu bych nevěřil, Výsosti," řekl Drinian. „To dělávají i krokodýlové, aby ukolébali vaši pozornost."

Jak to slyšel, zakroutil hlavou," upozornil je Edmund. „Úplně jako by chtěl říct: ‚Ne.' Hele, už to zase dělá."

„Myslíš, že rozumí, co si povídáme?" zeptala se Lucinka.

Drak začal horlivě kývat hlavou.

Rípčíp sklouzl Lucince z ramene a postoupil dopředu.

„Draku," *zazněl* jeho pronikavý hlásek, „rozumíš naší řeči?"

Drak přikývl.

„Umíš mluvit?"

Drak zavrtěl hlavou.

„V tom případě," pravil Rípčíp, „je zbytečné se tě ptát, co tu pohledáváš. Ale jestli nám chceš odpřisáhnout přátelství, zvedni svou levou přední nohu nad hlavu."

Drak poslechl, ale šlo mu to těžko, protože měl nohu celou bolavou a oteklou od toho zlatého náramku.

Jé, koukněte," řekla Lucinka, „on má něco s nohou! Chudák - proto asi plakal. Třeba k nám jde, abychom ho vyléčili -víte, jako ten Androklův lev."

„Dej si pozor, Lucinko," varoval ji Kaspian, „je to opravdu chytrý drak, ale to ještě neznamená, že to není lhář."

Lucinka však už běžela kupředu a Rípčíp za ní, co mu nožičky stačily. Chlapci a Drinian se samozřejmě za nimi pustili také.

„Ukaž mi tu svou bolavou tlapku," řekla Lucinka. „Možná ti ji budu moct vyléčit."

Drak, který býval Eustácem, jí nastavil nohu ochotně a rád, protože si dobře pamatoval, jak mu Lucinčina silice pomohla od mořské nemoci, ještě když byl člověkem. Jenže tentokrát se zklamal. Kouzelná šťáva zmenšila otok a poněkud zmírnila bolest, ale zlato rozpustit nedokázala.

Mezitím se kolem nich všichni nahrnuli, aby viděli, jak to dopadne, a tu Kaspian najednou zvolal: „Podívejte!" Všiml si něčeho na náramku.

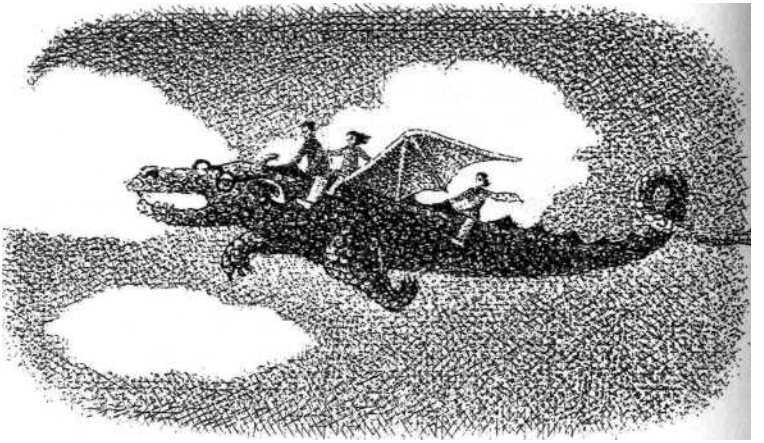

Kapitola sedmá

JAK TO DOBRODRUŽSTVÍ

„NA *CO* SE MÁME PODÍVAT?" zeptal se Edmund.

„Na ten znak na náramku," odpověděl Kaspian.

„Kladívko a nad ním diamant jako hvězda," řekl Drinian. „To už jsem někde viděl."

„Viděl!" opáčil Kaspian. „Aby ne! To je erb významného narnijského rodu. Toto je náramek pana Oktesiana."

„Bídáku," oslovil Rípčíp draka, „ty jsi sežral narnijského šlechtice?" Ale drak důrazně zavrtěl hlavou.

„Nebo to třeba *je* pan Oktesian," pravila Lucinka, „proměněnej v draka - víte, nějakým kouzlem."

„Nemusí to bejt ani tak, ani tak," řekl Edmund. „Všichni draci zlato sbírají. Ale asi si můžeme snadno domyslet, že se pan Oktesian za tenhle ostrov nedostal."

Jsi pan Oktesian?" zeptala se Lucinka draka, a když ten smutně zavrtěl hlavou pokračovala: Jsi někdo zakletej - nějakej člověk?" Horlivě přikývl.

A pak se někdo - nikdo si pak nemohl vzpomenout, jestli to byl Edmund, nebo Lucinka - draka zeptal: „A nejsi - nejsi náhodou Eustác?"

A Eustác přikývl svou strašlivou dračí hlavou, udeřil ocasem do moře a všichni uskakovali (někteří námořníci s výkřiky, jaké se stydím napsat) před obrovskými žhavými slzami, které mu tekly z očí.

Lucinka se ho snažila ze všech sil utěšit, dokonce sebrala všechnu odvahu a políbila jej na šupinatou hlavu a skoro všichni mu říkali: „To je mi tě líto." Někteří ho ujišťovali, že budou držet při něm, a mnozí tvrdili, že se určitě najde nějaký způsob, jak ho ze zakletí vysvobodit, a že bude za pár dní zase kluk jako fík. A všichni byli samozřejmě hrozně zvědaví na to, co se s ním dělo, jenže on nemohl mluvit. Během následujících dnů se častokrát pokusil jim to napsat do písku, ale nikdy se mu to nepodařilo. Za prvé si Eustác (který nečetl ty správné knížky) vůbec nevěděl s vyprávěním rady. A za druhé svaly a nervy dračích pazourů nebyly na psaní ani zvyklé, ani stavěné. Výsledkem bylo, že než příběh dokončil, přišel vždycky příliv a smyl všechno, co napsal, kromě míst, která předtím už sám pošlapal nebo nedopatřením smazal ocasem. Takže všechno, co si ostatní mohli přečíst, bylo asi tohle (tečky jsou místo toho, co rozmazal):

SEL JESM SP... ARKO DAKO TEDA DRARKOVY JESKYNĚ PROTZE CHPICL... ZNE PR... BUDIL JEMSE A NE... DOSTAT ZRUKY DO HÁJE...

Každému však bylo jasné, že se Eustácův charakter jeho - proměnou v draka značně zlepšil. Horlivě se snažil pomáhat. Proletěl celý ostrov a zjistil, že je celý hornatý a obydlený pouze divokými kozami a stády divokých vepřů. Z těch nanosil spoustu masa na doplnění lodních zásob. Uměl zabíjet velmi šetrně, protože zvíře sprovodil ze světa jediným úderem svého ocasu, takže ani nevědělo (a pravděpodobně dosud neví), že ho někdo zabil. Samozřejmě jich pár sám snědl, ale vždycky o samotě, protože teď jako drak měl rád syrovou stravu. Před ostatními se za ty krvavé hostiny styděl. A jednoho dne - letěl zvolna, celý utahaný, ale s velkým zadostiučiněním - přinesl do tábora mohutnou vysokou borovici, kterou vytrhl i s kořeny v jednom odlehlém údolí a která se hodila na hlavní stěžeň. Jindy, za chladných večerů, jež někdy přicházely po prudkých lijácích, posloužil dobře všem, protože se k němu shromáždili a opřeli se zády o jeho horké boky, takže se nádherně zahřáli a usušili, a jediné jeho ohnivé vydechnutí zapálilo i ten nejvzdorovitější oheň. Někdy vzal vybranou skupinku na záda a letěl s nimi nad ostrovem, takže pod sebou viděli ubíhat zelené svahy, skalnaté vrcholky, úzká hluboká údolí a v dálce na modrém východním obzoru spatřili temněji modrou tečku, která mohla znamenat pevninu.

Potěšení (pro něj zcela nové) z toho, že ho ostatní mají rádi, a ještě více z toho, že on má rád ostatní, Eustáce uchránilo před zoufalstvím. Neboť být drakem nebylo nic veselého. Kdykoli letěl nad horským jezerem a zahlédl na hladině svůj odraz, celý se otřásl. Nenáviděl svá veliká netopýří křídla, svůj zubatý hřbet a své hrozivě zahnuté spáry. Skoro se bál zůstat se sebou sám, a přitom se styděl být mezi ostatními. Za večerů, kdy ho nepoužívali jako „ohřívače", se vždycky odplížil z tábora a ležel stočený jako had mezi vodou a lesem. V takových chvílích byl k jeho nemalému překvapení jeho nejčastějším těšitelem Říp-číp. Šlechetný myšák se vždycky vytratil z veselého kroužku

kolem táborového ohně a posadil se vedle drakovy hlavy, pěkně na návětrnou stranu, aby na něj nešel kouř. Pak mu začal vykládat, že to, co se s ním stalo, je vynikajícím příkladem toho, jak se točí kolo štěstěny, a že kdyby měl Eustáce ve svém domě v Narnii (vlastně to byla díra, a ne dům, a drakovi by se tam nevešla ani hlava, natož pak tělo), mohl by mu vyhledat dobrých sto příkladů císařů, králů, vévodů, rytířů, básníků, milenců, astronomů, filozofů a kouzelníků, kteří z blahobytu upadli do těch nejtěžších podmínek, ale mnozí se z neštěstí zase dostali a žili pak spokojeně až do smrti. V tu chvíli to možná moc povzbudivě neznělo, ale bylo to dobře míněno a Eustác to Rípčípovi nikdy nezapomněl.

Nejvíc však všechny trápilo, co s drakem udělají, až bude čas odplout. Dávali si pozor, aby o tom v jeho přítomnosti nemluvili, ale sem tam přece jen chtě nechtě zaslechl třeba: „Vejde se podél na jednu stranu paluby? Dole bychom pak museli přesunout všechny zásoby na druhou stranu, abychom udrželi, rovnováhu" nebo „Co kdybychom ho vzali do vleku?" nebo „Dokázal by letět nad námi?" a (nejčastěji) „No jo, ale čím ho budeme krmit!?" A chudák Eustác si víc a víc uvědomoval, že od prvního dne, co se dostal na palubu, byl pro všechny pořádnou přítěží a teď je přítěží ještě větší. Zažíralo se mu to do mysli hloub a hloub, stejně jako ten náramek do přední nohy. Věděl, že to bude ještě horší, když za něj bude svými *velikými* zuby škubat, ale někdy se tomu prostě nemohl ubránit, zvláště za horkých nocí.

Asi šest dní poté, co přistáli na Dračím ostrově, se Edmund ráno náhodou vzbudil velmi brzy. Právě se začínalo rozednívat, takže člověk mohl rozeznat jednotlivé stromy, pokud stály mezi ním a zátokou, ale jinde ne. Jak se probudil, připadalo mu, že zaslechl nějaké kroky nebo něco podobného, a proto se zvedl na loket a rozhlížel se; vtom uviděl, jak se na kraji lesa pohybuje temná postava. Okamžitě ho napadlo: „Můžeme si vlastně být

opravdu jisti, že na tomhle ostrově nejsou žádní domorodci?" Pak si pomyslel, že to asi bude Kaspian - výška by odpovídala - jenomže Kaspian ležel vedle něj a Edmund se pohledem přesvědčil, že je tam dosud. Ujistil se tedy, že má u sebe meč, a zvedl se, že se půjde podívat, co se děje.

Tiše došel k okraji lesa a temná postava tam ještě byla. Ted viděl, že na Kaspiana je moc malá a na Lucinku zase moc velká. Nedala se na útěk. Edmund tasil meč a právě se chystal cizince oslovit, když ten řekl tichým hlasem:

„To jsi ty, Edmunde?"

„Ano, a kdo jsi ty?"

„Ty mě nepoznáváš? To jsem já, Eustác."

„Pánové!" zvolal Edmund. „No jo! Člověče drahá..."

„Pst," řekl Eustác a zapotácel se, jako by se chystal upadnout

Jej," polekal se Edmund a podepřel ho, „copak se děje? Je ti něco?"

Eustác byl zticha tak dlouho, až si Edmund začal myslet, že omdlévá, ale nakonec řekl: „Byla to hrůza. Ty ani nevíš... ale už je to v pořádku. Nemohli bychom si někde promluvit? Ted hned bych ještě nechtěl jít k ostatním."

„Ale jistě, kde budeš chtít," řekl Edmund. „Můžeme si sednout třeba támhle na skály. Teda ale víš, jsem tak rád, že tě zase vidím - ehm - normálního. Asi sis něco užil, vid?"

Došli ke skalám, posadili se a dívali se přes zátoku. Nebe bledlo víc a víc a hvězdy mizely, až zůstala jen jediná, velmi zářivá nad obzorem.

„Nebudu ti povídat, jak jsem se tím - drakem stal, dokud to nebudu moct povědět i ostatním a mít to už za sebou," řekl Eustác. „Když už o tom mluvím, ani jsem nevěděl, že jsem drak, dokud jsem to slovo od vás neslyšel, když jsem se tu tehdy ráno objevil. Chtěl bych ti povědět, jak jsem se stal zase člověkem."

Jen do toho," odpověděl Edmund.

Do háje, kolik těch kůží budu muset ještě svlíkat!

„No, tak včera v noci mi bylo hůř než kdy jindy. A ten krám bolel až běda..."

„Už je to dobrý?"

Eustác se zasmál - byl to úplně jiný smích než ten, který od něj Edmund slýchal dřív - a lehce svlékl náramek z paže. „Tady je," řekl, „a co se mě týče, může si ho vzít, kdo chce. No, tak jak říkám, ležel jsem a nespal a přemýšlel, co se mnou asi bude. A pak - víš, ale mohl to být jenom sen. Nevím to jistě."

„Jen povídej dál," pobídl ho Edmund s obdivuhodnou trpělivostí.

„No prostě jsem se podíval kolem a uviděl jsem něco, co bych vůbec nečekal - pomalu se ke mně blížil velký lev. A co bylo ještě zvláštní, včera vůbec nesvítil měsíc, ale kolem toho lva bylo měsíční světlo. Šel blíž a blíž. Hrozně jsem se ho bál. Asi myslíš, že jako drak jsem mohl každého lva snadno a rychle zlikvidovat. Jenže takhle jsem se já nebál. Nebál jsem se, že mě sežere - bál jsem se prostě *jeho,* jestli mi rozumíš. No, pak přišel až ke mně a podíval se mi přímo do očí. A já jsem oči pevně zavřel. Jenže mi to stejně nebylo vůbec nic platné, protože mi řekl, abych šel za ním."

„Takže promluvil?"

„To nevím. Ted když o tom mluvíš, ani mi nepřipadá, že by promluvil. Ale stejně mi to řekl. A já jsem věděl, že musím dělat, co mi řekne, a tak jsem vstal a šel za ním. A on mě vedl daleko do hor. To měsíční světlo bylo pořád nad ním a kolem něj, jak šel. Tak jsme se nakonec dostali na jednu horu, kterou jsem nikdy dřív neviděl, a tam byla zahrada - stromy, ovoce a tak. Uprostřed byla studna.

Poznal jsem, že je to studna, protože jsem viděl, jak uprostřed bublá ze dna voda. Ale byla daleko větší než normální studny - jako veliký kulatý bazén - a vedly do ní mramorové schody. Voda byla čistá jak nevím co, a mě napadlo, že kdybych se tam dostal a vykoupal se, ta bolest v noze by povolila. Ale ten

lev mi řekl, že se nejdřív musím svlíknout. Vidíš, a ani teď nevím, jestli to řekl nahlas, nebo ne.

Zrovna jsem se chystal říct, že se nemůžu svlíknout, protože na sobě nemám šaty, ale vtom mě napadlo, že draci budou příbuzní hadům a hadi dovedou svlíkat kůži. Aha, samozřejmě, pomyslel jsem si, tohle ten lev myslí. Tak jsem se začal drbat a na tom místě mi začaly slézat šupiny. Pak jsem trochu přitlačil' a místo co by jen tu a tam slézaly šupiny, začala se ze mě krás-. ně loupat celá kůže - jako po nemoci nebo jako kdybych byl" banán. Za chviličku jsem z ní prostě vylezl. Ležela vedle mě a vypadala pěkně šeredně. A mně bylo blaze. Tak jsem se pustil ke studni, abych se vykoupal.

Ale jak jsem se chystal vlézt do vody, podíval jsem se dolů a viděl jsem, že jsem na povrchu pořád takový tvrdý, drsný, vrásčitý a šupinatý jako dřív. To nic, řekl jsem si, to jenom znamená, že pod tou vrchní kůží mám ještě jednu menší a tu ze sebe musím také dostat. Tak jsem začal dřít a trhat tu spodní kůži, ta se krásně sloupla, já jsem z ní vylezl, nechal jsem ji ležet vedle té první a šel jsem se ke studni vykoupat.

No jo, jenže se stala zase ta samá věc. A já jsem si pomyslel, do háje, kolik těch kůží budu muset ještě svlíkat! Už jsem si moc přál vykoupat tu nohu. Tak jsem se začal drbat potřetí, sundal jsem třetí kůži tak jako ty dvě předtím a vylezl jsem z ní. Ale když jsem se na sebe podíval do vody, viděl jsem, že to zas nebylo k ničemu.

Pak ten lev řekl - ale nevím, jestli mluvil: „Budeš se muset nechat svléknout ode mne." Bál jsem se těch jeho drápů, to ti můžu říct, ale teď už jsem si fakt skoro zoufal. Tak jsem sebou prostě plácl na záda a nechal jsem ho, ať si dělá, co chce.

Když do mě poprvé zaťal drápy, myslel jsem, že mi je rovnou vrazil do srdce. A jak začal trhat kůži dolů, bolelo to víc než všecko, co jsem kdy v životě zažil. Vydržel jsem to jen kvůli té radosti, jakou člověk měl, když cítil, že to jde dolů. Víš - jestli

sis někdy vymáčkl nějaký bolák. Bolí to děsně - ale je to nádhera, když vidíš, jak to jde ven."

„Tomu přesně rozumím," řekl Edmund.

„No, a tak tu hnusnou kůži oloupal - tak jako jsem si myslel já, že ji loupu třikrát předtím, jenže to nebolelo - a ona ležela na trávě; o hodně tlustší, tmavší a hrbolatější než ty ostatní. A já jsem stál nad ní celý jemný a hladký jako oloupané dřívko a taky menší než dřív. Pak mě chytil - to se mi moc nelíbilo, protože jsem teď byl hrozně citlivý, když jsem na sobě neměl kůži - a hodil mě do vody. Pálilo to jak nevím co, ale jenom chviličku. Pak to začala být nádhera a já plaval a cákal a hned jsem ucítil, že už mě ta ruka vůbec nebolí. A pak jsem poznal proč. Zase jsem se proměnil v kluka. Asi by sis myslel, že mi přeskočilo, kdybych ti řekl, jakou jsem měl radost ze svých vlastních rukou. Vím, že nemají žádné svaly a proti Kaspianovým jsou hotová polívčička, ale měl jsem velikou radost, že je zase vidím.

Za chvilku mě lev vyndal a oblíkl mě..."

„Oblíkl. Tlapama?"

„No, to si tak přesně nepamatuju. Ale nějak to udělal. Oblíkl mě do nových šatů - do těch, co mám teď na sobě. A pak jsem byl najednou tady. Proto si pořád říkám, že to byl určitě sen."

„To nebyl sen," řekl Edmund.

„Proč ne?"

„No tak za prvý jsou tu ty šaty. A pak jsi - no, prostě už nejsi drak."

„Tak co si myslíš, že to bylo?" zeptal se Eustác.

„Myslím, že jsi viděl Aslana," řekl Edmund.

„Aslana!" řekl Eustác. „To jméno už jsem několikrát slyšel, co jsme *na Jitřním poutníkovi. A* vždycky mi bylo - nevím proč - no, nesnášel jsem ho. Ale tehdy jsem nesnášel kdeco. No jo, vidíš, chtěl bych se taky omluvit. Asi jsem se choval pěkně hnusně."

„To je v pořádku," odpověděl Edmund. „Mezi námi, ještě to *i* s tebou nebylo tak zlý jako se mnou, když jsem přišel do Narnie poprvé. Tys byl jenom protiva, ale já byl zrádce."

„No, tak to mi o tom radši nevyprávěj," řekl Eustác. „Ale kdo je ten Aslan? Znáš ho?"

„No... On zná mě," řekl Edmund. Je to veliký Lev, syn Zámořského císaře, který zachránil mě a celou Narnii. Všichni jsme ho už viděli. Lucinka nejčastějc. A teď možná plujem do Aslanova království."

Pak oba na chvíli zmlkli. Poslední zářivá hvězda zmizela, a třebaže jim hory napravo zastiňovaly východ, poznali, že slunce vychází, protože se nebe nad nimi i zátoka před nimi zbarvily do růžová. Pak v lese za nimi zakřičel nějaký papouškovitý pták, mezi stromy se začalo něco hýbat a konečně uslyšeli zatroubení Kaspianova rohu. Tábor byl vzhůru.

Když Edmund vešel s vysvobozeným Eustácem mezi táborníky snídající kolem ohně, radost nebrala konce. A teď se samozřejmě všichni dozvěděli první část jeho příběhu. Uvažovalo se, jestli ten druhý drak zabil před lety pana Oktesiana, nebo jestli nebyl tím drakem pan Oktesian sám. Drahokamy, jimiž si Eustác v jeskyni nacpal kapsy, zmizely se šaty, které měl tehdy na sobě; ale nikdo, a Eustác nejméně ze všech, netoužil jít do toho údolí zpátky pro další poklady.

Během několika dní byl *Jitřní poutník,* vybavený novým stěžněm, znovu natřený a důkladně zásobený, připraven vyplout. Než se však nalodili, dal Kaspian na hladkou skálu nad zátokou vytesat tato slova:

DRAČÍ OSTROV OBJEVENÝ KASPIANEM X., KRÁLEM NARNIE, ETC. VE ČTVRTÉM ROCE JEHO VLÁDY. ZDE PŘIŠEL, JAK PŘEDPOKLÁDÁME, VO ŽIVOT PAN OKTESIAN.

Bylo by krásné a nebylo by to příliš daleko od pravdy, kdybych teď napsal: „A od té doby byl Eustác docela jiný." Ale

abych byl úplně přesný, musím napsat, že začal být docela jiný. Jeho staré způsoby se mu ještě vracely. Ještě přišly mnohé dny, kdy dokázal být velmi únavný. Ale z větší části se o nich nebudu zmiňovat. Uzdravení začalo.

Náramek pana Oktesiana měl zvláštní osud. Eustác ho nechtěl nosit, nabídl ho tedy Kaspianovi a Kaspian ho nabídl Lucince. Ta o něj nestála. „No dobrá, tak ať si ho chytí, kdo chce," řekl Kaspian a vyhodil ho do vzduchu. To se stalo, když všichni stáli před nápisem na skále. Zlatý kroužek vylétl do vzduchu, zableskl se ve slunečním světle, zachytil se a zůstal viset tak pěkně, jako by to bylo vypočítané, na malém skalním výstupku. Nikdo k němu nemohl vyšplhat zdola, nikdo k němu nemohl sešplhat shora. A visí tam, pokud vím, dodnes a možná tam bude viset až do konce světa.

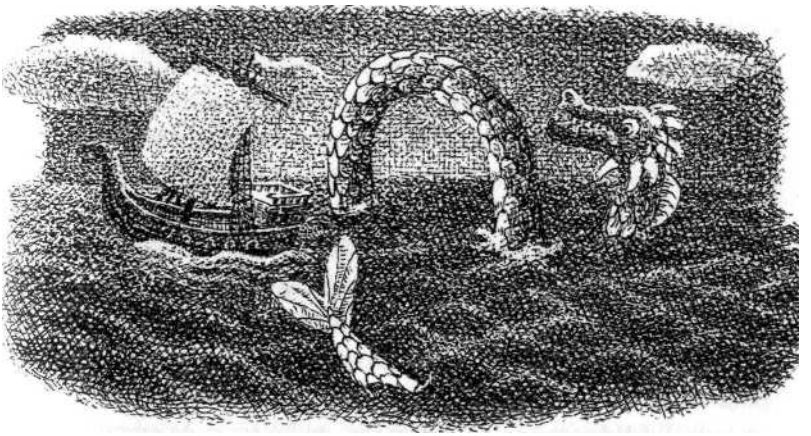

Kapitola osmá

JAK DVAKRÁT UNIKLI O VLÁSEK

DRÁČ OSTROV opouštěli všichni ve výborné náladě. Jakmile se dostali ze zátoky, opřel se do plachet čerstvý vítr a příštího dne časně zrána dorazili k té neznámé pevnině, kterou někteří z nich zahlédli při letech nad horami, když byl Eustác ještě drakem. Byl to plochý zelený ostrov, obydlený pouze králíky a několika kozami, ale podle zbytků kamenných chýší a podle černých míst, která zbyla po ohništích, se dalo soudit, že tomu není tak dávno, co tu žili lidé. Našli tu také nějaké kosti a pár rozbitých zbraní.

„V tom mají prsty piráti," řekl Kaspian.

„Nebo ten drak," usoudil Edmund.

Pak tam našli už jenom malou lodičku ležící na písku. Byla zhotovena z kůže, napnuté na kostru z vrbového proutí. Nebyla velká - na délku jen něco málo přes metr - a zůstalo v ní také přiměřeně malé pádlo. Pomysleli si, že bud patřila nějakému dítěti, nebo tu zemi obývali skřítci. Ripčíp se rozhodl, že si ji vezme, protože se pro něj velikostí právě hodila; naložili ji proto na palubu. Nazvali tu zemi Ostrov ohnišť a před polednem odpluli.

Asi pět dní pluli se severozápadním větrem v zádech a nespatřili ani rybu, ani racka, natož pevninu. Pak přišel den, kdy až do odpoledne hustě pršelo. Eustác dvakrát prohrál s Ripčípem šachy a začínal se zase trochu blížit svému starému protivnému já a Edmund se nechal slyšet, že ho mrzí, že nemohli jet se Zuzanou do Ameriky. Pak se Lucinka podívala z okna na zádi a řekla.

„Hele! Řekla bych, že už to přestává. A co je *támhleto?"*

Všichni vyšli nahoru na záď a zjistili, že pršet přestalo a že Drinian, který měl hlídku, také upřeně hledí na něco za zádí. Vypadalo to trochu jako hladké, oblé skály a byla jich celá řada ve vzdálenostech asi dvanáct metrů od sebe.

„Ale skály to být nemohou," říkal právě Drinian, „protože tam před pěti minutami ještě nebyly."

„A teď jedna zmizela," hlásila Lucinka.

‚A támhle se jedna vynořuje," dodal Edmund.

‚A blíž k nám," poznamenal Eustác.

„Hrom do toho!" zvolal Kaspian. „Celá ta věc se pohybuje směrem k nám."

‚A pohybuje se o dost rychleji, než se můžeme plavit my, Výsosti," pravil Drinian. „Za chviličku nás dohoní."

Všem se zatajil dech, protože být pronásledován něčím neznámým není nic příjemného ani na zemi, ani na moři. Ukázalo se však, že je to něco ještě mnohem horšího, než předpokládali. Najednou se asi jen dvacet metrů od levoboku vynořila z vody děsivá hlava. Byla zelená a nachová s fialovými skvrnami (kro-

mě míst, kde se na ní přichytily škeble) a tvarem připomínala koňskou hlavu, jenže bez uší. Měla ohromné oči, stavěné na dívání ve velikých hloubkách, a otevřenou tlamu se dvěma řadami ostrých štičích zubů. Vynořila se na něčem, co zprvu pokládali za dlouhý krk; ale jak se toho ukazovalo stále víc a víc, pochopili, že to není krk, nýbrž tělo, a že oni konečně vidí to, co si tolik lidí nerozumně přeje spatřit: mořského hada. Oblouky jeho obrovského ocasu se táhly do velké dálky, v pravidelných vzdálenostech zvednuté nad hladinu. A teď už se jeho hlava tyčila až nad stěžeň.

Všichni skočili po zbraních, ale dělat se nedalo nic, obluda byla z dosahu. „Střílejte! Střílejte!" křičel vrchní lučištník a někteří poslechli, ale šípy se od kůže mořského hada odrazily, jako by byla ze železa. Pak na jeden hrozný okamžik všichni znehybněli, zírali vzhůru na oči a tlamu té nestvůry a přemýšleli, kam asi udeří.

Ale neudeřila. Její hlava se začala sunout přes loď rovnoběžně s ráhnem. Teď byla zrovna u koše. A natahovala se dál a dál, až byla nad zábradlím na pravoboku. Pak začala klesat dolů -ne na přelidněnou palubu, nýbrž do vody, takže se celá loď ocitla pod obloukem hadího těla. A ten oblouk se začal téměř okamžitě zmenšovat - na pravé straně se mořský had vlastně už téměř dotýkal boku *Jitřního poutníka.*

Eustác (který se opravdu poctivě snažil chovat pěkně, až teprve déšť a šachy ho udolaly) teď vykonal první odvážný čin ve svém životě. Měl u sebe meč, který mu půjčil Kaspian. A jakmile se hadí tělo dost přiblížilo k pravoboku, vyskočil na zábradlí a začal do něj ze všech sil sekat Je pravda, že tím nedokázal nic víc, než rozbít Kaspianův druhý nejlepší meč na kousky, ale na začátečníka to bylo dobré.

Ostatní by se k němu přidali, kdyby v tom okamžiku Ripčíp nezvolal: „Nebojovat! Tlačit!" Bylo tak nezvyklé, že myšák někomu radí, aby nebojoval, že se k němu i v takovou chvíli všichni

obrátili. A když vyskočil na zábradlí před hada, opřel se svým malinkým huňatým tělem o hadův obrovský šupinatý hřbet a začal ze všech sil tlačit, mnoho lidí pochopilo, co má na mysli, a rozběhli se mu na obě strany lodi pomoci. Když se potom hadova hlava objevila znovu, tentokrát na levoboku a zády k nim, pochopili všichni.

Obluda udělala kolem *Jitřního poutníka* smyčku a teď ji začala utahovat. Až ji utáhne pořádně - prsk! - tam, kde byla loď, bude jen trochu plovoucích třísek a had si bude moci plavce vysbírat z vody jednoho po druhém. Jejich jedinou nadějí bylo, že se jim podaří dostrkat smyčku hadího těla dozadu, až sklouzne ze zádi do vody, nebo (což je totéž, řečeno jinými slovy) vystrkat loď ze smyčky ven.

Rípčíp sám to samozřejmě mohl dokázat asi tak těžko jako zvednout katedrálu, ale snažil se, div z toho neměl smrt, než se k němu ostatní přidali. Zakrátko všichni, kdo byli na lodi, kromě Lucinky a myšáka (který omdléval), stáli ve dvou dlouhých řadách podél zábradlí, každý opřený hrudí o toho před ním, takže váha celé řady spočívala na prvním, a tlačili jako o život. Po několik strašných minut (které jim připadaly jako hodiny) se zdálo, že se neděje nic. Klouby praskaly, pot se ze všech jen lil, muži ztěžka oddechovali a v prsou jim chrčelo. Pak ucítili, že se loď pohybuje. Spatřili, že je smyčka hadího těla dál od stěžně než předtím. Ale viděli také, že je menší. A teď to bylo opravdu na pováženou. Podaří se jim ji dostat přes záď, nebo už je příliš těsná? Ne. Ještě to půjde. Ještě bude teprve ležet na zábradlí. Deset či patnáct lidí vyskočilo na záď. Tady už se jim pracovalo mnohem lépe. Hadí tělo bylo tak nízko, že se mohli postavit do řady přes celou *záď* a tlačit vedle sebe. Naděje vzrůstala, ale pak si všichni vzpomněli na ten vysoký vyřezávaný dračí ocas. Dostat tu nestvůru přes něj bude zhola nemožné.

„Sekeru!" zvolal Kaspian chraptivým hlasem. ‚A strkejte dál!" Lucinka, která stála na hlavní palubě a napjaté hleděla na

záď, ho dobře slyšela. A Lucinka věděla, kde co je. Ve vteřině byla dole, popadla sekeru a šplhala po schodech na záď. Ale sotva se dostala nahoru, ozval se praskot, jako když se kácí strom, loď se zachvěla a poskočila kupředu. V té chvíli totiž - snad že tlačili mořského hada příliš, snad že se kdoví proč rozhodl smyčku rychle utáhnout - se celý vyřezávaný dračí ocas ulomil a loď byla volná.

Ostatní byli příliš vyčerpaní, takže neviděli to, co Lucinka. Pár metrů za nimi se smyčka hadího těla rychle zmenšovala a se šplouchnutím zmizela. Lucinka pak vždycky vyprávěla (byla však tehdy velmi rozrušená, takže se jí to možná jen zdálo), že viděla na hadově tváři výraz idiotského zadostiučinění. Každopádně to však bylo velmi hloupé zvíře, neboť místo aby loď pronásledovalo, otočilo hlavu a začalo si prohlížet své tělo, jako by tam chtělo najít trosky *Jitřního poutníka.* Ale ten už byl hezký kus daleko, v plachtě čerstvý vítr, a námořníci leželi jeden přes druhého po celé palubě, sténali a oddechovali, až se pak vzpamatovali natolik, že si o tom všem začali povídat a nakonec se i smát. A když se pak podával rum, provolali dokonce slávu a všichni chválili chrabrost Eustácovu (třebaže nebyla k ničemu) a Rípčípovu.

Následující tři dny pluli poklidně dál a neviděli nic než moře a oblohu. Čtvrtého dne se vítr změnil na severní a moře se začalo vzdouvat; odpoledne už to byla málem vichřice. Ale tou dobou zahlédli na levoboku zemi.

„S vaším svolením, Výsosti," řekl Drinian, „se pokusíme doveslovat do závětří za tu pevninu a pokud možno zůstanem v přístavu, dokud to nepřejde." Kaspian souhlasil, ale veslování proti divokému větru bylo zdlouhavé a k pevnině dorazili až večer. Dokud bylo ještě trochu vidět, zamířili s lodí do přírodního přístaviště a zakotvili, ale té noci nikdo nevystoupil na pevninu. Ráno zjistili, že jsou v zelené zátoce hrbolatého, opuštěně vyhlížejícího ostrova, který se zvedá vzhůru ke skalnímu hřebenu.

Zpoza tohoto hřebene hnal severní vítr jeden mrak za druhým. Spustili člun a naložili na něj jeden z prázdných sudů na vodu.

„U kterého potoka nabereme vodu, Driniane?" zeptal se Kas-pian, když si sedl na lavičku na zádi. „Vypadá to, že do zátoky přitékají dva."

„To je skoro jedno, Výsosti," řekl Drinian. „Ale myslím, že to máme blíž k tomu východnímu."

„Začíná pršet," ozvala se Lucinka.

„To bych řekl, že začíná!" nato Edmund, protože mezitím už lilo jako z konve. „Víte co, pojedeme radši k tomu druhýmu potoku. Tam jsou stromy a pod ty se můžeme schovat."

„No, to je fakt," souhlasil Eustác. „Proč být ještě mokřejší."

Ale Drinian celou tu dobu vytrvale kormidloval doprava, jako ti řidiči, kteří dovádějí člověka k šílenství tím, že jedou stále dál rychlostí šedesát kilometrů v hodině, když jim vysvětlujete, že minuli odbočku.

„To je pravda, Driniane," řekl Kaspian. „Proč to neotočíš a nejedeš k tomu západnímu potoku?"

Jak si Vaše Výsost přeje," odvětil Drinian trochu úsečně. Měl včera namáhavý den v tom nepříznivém počasí a neměl rád, když se mu suchozemci pletli do práce. Ale směr změnil; a později se ukázalo, že bylo dobře, že to udělal.

Než nabrali vodu, bylo po dešti a Kaspian, Eustác, Edmund s Lucinkou a Rípčíp se rozhodli dojít na hřeben a trochu se porozhlédnout. Bylo to prudší stoupání po hrubé trávě a vřesu a cestou nespatřili ani lidi, ani zvířata, jenom racky. Když se dostali nahoru, zjistili, že jsou na docela malém ostrově, velkém asi jako větší pole, a z té výšky vypadalo moře ještě rozlehlejší a pustší než z paluby nebo i z koše na stěžni *Jitřního poutníka.*

„To je šílený podnik, víš," poznamenal Eustác tiše k Lucince, jak se dívali na východní obzor. „Plout dál a dál do *tohohle* a nemít ani ponětí, kam se dostaneme." Ale řekl to jen tak ze zvyku, ne tak nepříjemně jako kdysi.

Na to, aby zůstali déle na hřebenu, bylo příliš zima, protože severák foukal stále dost ostře.

„Víte co, nepůjdeme zpátky stejnou cestou," navrhla Lucinka, když se otočili nazpět „Můžeme jít kousek rovně a vrátit se dolů podél toho druhýho potoka - podle toho, ke kterýmu chtěl jet Drinian."

S tím všichni souhlasili a za čtvrt hodiny byli u pramene druhé říčky. Bylo to tam zajímavější, než čekali - hluboké horské jezírko, obklopené skalisky ze všech stran kromě úzké průrvy na straně k moři, kudy voda vytékala. Tady byli konečně za větrem a všichni se posadili do vřesu na jedné skále, aby si odpočinuli.

Všichni se posadili, ale jeden z nich (byl to Edmund) zase rychle vyskočil.

„Mají tu na tomhle ostrově pěkně ostrý šutry," řekl a šmátral rukou do vřesu. „Kde ten mizera vězí...? Á, už ho mám... Hele! To vůbec není šutr, je to jílec od meče. Ba ne, lidi, to je celej meč - vlastně to, co z něj rez nechala. Už tu leží hezky dlouho."

„A vypadá jako narnijský," dodal Kaspian, když se všichni shlukli okolo.

Já taky na něčem sedím," ozvala se Lucinka. „Na něčem tvrdým." Ukázalo se, že to jsou zbytky drátěné košile. To už byli všichni na kolenou a rukama šátrali ve vřesu na všech stranách. Tak postupně objevili přilbu, dýku a několik mincí; ne kalornijských půlměsíčků, ale pravých narnijských „lvů" a „stromků", takových, jaké byste mohli kdykoli spatřit na tržišti v Bobří hrázi nebo v Beruně.

„Zdá se, že je to všechno, co zbylo z dalšího z našich sedmi šlechticů," prohlásil Edmund.

„Zrovna jsem si to také myslel," souhlasil Kaspian. „Který to asi byl? Na dýce není nic, podle čeho by se to dalo poznat. A zajímalo by mě, jak umřel."

„A jak ho máme pomstít," dodal Rípčíp.

Edmund, který z nich jediný přečetl pár detektivek, mezitím uvažoval.

„Hleďte," řekl pak, „to je opravdu hrozně divný. V boji padnout nemohl."

„Proč ne?" zeptal se Kaspian.

„Nejsou tu kosti," odpověděl Edmund. „Nepřítel by možná odnesl zbroj a tělo tu nechal. Ale kdo kdy slyšel o tom, aby někdo někoho porazil v souboji, tělo si odnesl a nechal tu zbroj?"

„Třeba ho sežrala divoká zvěř," řekla Lucinka.

„To byla šikovná zvěř," opáčil Edmund, „že uměla člověka svlíknout z drátěný košile."

„Třeba to byl drak," uvažoval Kaspian.

„Ba ne," odporoval Eustác. „To by drak nedokázal. Já to musím vědět."

„No, každopádně bysme mohli jít někam jinam," ozvala se Lucinka. Neměla zrovna dvakrát chuť si znovu sednout, poté co se Eustác zmínil o kostech.

Jak si přeješ," odvětil Kaspian a vstal. „Myslím, že nemá cenu, abychom něco z tohohle brali s sebou."

Sešli kolem jezírka dolů k té průrvě, kudy vytékal potok, tam se zastavili a dívali se do hluboké vody, vroubené skalami. Kdyby toho dne bylo horko, jistě by někdo z nich byl v pokušení se vykoupat a všichni by se napili. Vlastně i takhle už se Eustác shýbal, aby si nabral vodu do dlaní, když tu Rípčíp a Lucinka zároveň zvolali: „Podívejte!", takže na pití zapomněl a pohlédl do vody.

Dno jezírka bylo pokryto velkými modrošedými kameny, voda byla průzračně čistá a na dně ležela socha člověka v životní velikosti, očividně zlatá. Ležela tváří dolů, s rukama nataženýma nad hlavou. A právě když se na ni podívali, mraky se protrhly a zasvitlo slunce. Zlatá postava zazářila od hlavy k patě. Lucinka si pomyslela, že takhle krásnou sochu ještě v životě neviděla.

„No," hvízdl Kaspian, „tak pro tuto podívanou stálo za to sem jít! Co říkáte, dala by se zvednout z vody?"

„Mohli bychom se pro ni potopit, Výsosti," řekl Rípčíp.

„To by nebylo k ničemu," mírnil ho Edmund. Jestli to teda je opravdu zlato - ryzí zlato -, tak bude moc těžká a neuneseme ji. A jestli se nepletu, tak je to tu hluboký nejmíň čtyři metry. Ale počkat. Ještě že tu mám s sebou loveckej oštěp. Zkusíme, jak je to doopravdy hluboký. Podrž mě za ruku, Kaspiane, já se trochu nahnu nad vodu." Kaspian ho vzal za ruku, Edmund se naklonil dopředu a začal spouštět oštěp do vody.

Než ho měl v polovině, ozvala se Lucinka: „Ona ta socha stejně asi není zlatá. To dělá jen to světlo. Tvůj oštěp teď má úplně tu samou barvu."

„Co je?" zeptalo se vtom několik lidí najednou, protože Edmund náhle oštěp pustil.

„Nemoh jsem ho udržet," vydechl Edmund. „Připadal mi ta-kovej *těžkej."*

„Takže je na dně," řekl Kaspian. „A Lucinka měla pravdu. Má teď úplně stejnou barvu jako ta socha."

Ale Edmund, který měl zřejmě nějakou potíž se svými střevíci - alespoň byl skloněný dolů a díval se na ně - se náhle napřímil a zvolal takovým tím ostrým hlasem, který lidé zřídkakdy neposlechnou:

„Zpátky! Pryč od tý vody! Všichni! A hned!"

Všichni ustoupili a vylekaně na něj pohlédli. „Koukněte!" řekl Edmund. „Koukněte mi na ty špičky bot!"

„Vypadají kapku žluté," začal Eustác.

Jsou zlatý, z ryzího zlata," přerušil ho Edmund. „Podívejte se na ně. Šáhněte si na ně. Už se odlouply od kůže. A jsou těžký jako olovo."

„U Aslana!" zvolal Kaspian. „Snad nechceš říct..."

„To teda chci," řekl Edmund. „Ta voda všechno proměňuje ve zlato. Proměnila ten oštěp, proto byl tak těžkej. A olizovala

mi špičky bot (ještě že jsem nebyl bos) a proměnila mi špičky ve zlato. A ten chudák na dně - no, však už víte."

„Takže to vůbec není socha," řekla tiše Lucinka.

„Ne. Ted už je to všechno jasný. Přišel sem, když bylo horko. Svlíkl se nahoře na skalách, tam, co jsme seděli. Šaty bud shnily, nebo si je odnesli ptáci do hnízda; zbroj tam zůstala dodnes. Pak skočil do vody..."

„Nech už toho," prosila Lucinka. „Taková hrůza!"

„A jak *my* jsme těsně vyvázli," řekl Edmund.

„Vskutku těsně," souhlasil Rípčíp. „Něčí prst, noha, vousek nebo ocas se kdykoli mohl dostat do vody."

„Ale stejně bychom to mohli vyzkoušet," řekl Kaspian. Shýbl se a utrhl větvičku vřesu. Pak si velmi opatrně klekl vedle potoka a ponořil ji do něj. Když ji tam dával, byl to vřes. Když ji vytáhl, byla to dokonalá napodobenina vřesu z nejčistšího zlata, hladkého a těžkého jako olovo.

„Král, který by tento ostrov vlastnil," pravil pomalu Kaspian a krev se mu při těch slovech nahrnula do tváře, „by byl brzy nejbohatší ze všech králů na světě. Prohlašuji tento ostrov provždy za narnijské vlastnictví. Bude se jmenovat Ostrov Zlatá voda. A vás všechny zavazuji k mlčení. Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Ani Drinian ne - nebo budete o hlavu kratší, rozuměli jste?"

„Zapomněl jsi, s kým mluvíš?" opáčil Edmund. „Nejsem žádnej tvůj poddanej. Jestli něco, tak je to zrovna naopak. Já jsem jeden ze čtyř dávných panovníků Narnie a ty podléháš mému bratru Nejvyššímu Králi."

„Takže už to došlo až takhle daleko, že, králi Edmunde," pravil Kaspian a položil ruku na jílec meče.

„Nechtě už toho, oba dva!" rozzlobila se Lucinka. „Tohle je vždycky nejhorší, když člověk něco dělá s klukama. Všichni jste stejný nafoukaný, vytahovačný pitomci a... a - ach..." vydechla náhle a umlkla. A všichni spatřili to, co ona.

Napříč šedou strání nad nimi - šedou, neboť vřes ještě nekvetl - přešel zvolna, tiše a bez jediného pohledu na ně ten největší lev, jakého kdy lidské oko spatřilo. Zářil jako v prudkém slunečním světle, třebaže slunce už vlastně bylo za mraky. Když o tom Lucinka později vyprávěla, říkala někdy: „Byl velkej jako slon", a jindy třeba zase jen jako kůň". Ale na velikosti nezáleželo. Všichni věděli, že je to Aslan.

A nikdo nezahlédl, jak nebo kam odešel. Podívali se jeden na druhého jako lidé, kteří se právě probudili.

„O čem jsme to mluvili?" ozval se Kaspian. „Nedělal jsem ze sebe náhodou pěkného osla?"

„Výsosti," pravil Rípčíp, „na tomto místě spočívá kletba. Vraťme se okamžitě na palubu. A kdybych já měl náhodou tu čest pojmenovat tento ostrov, nazval bych ho Mrtvá voda."

„To mi připadá jako velmi přiléhavé jméno, Rípčípe," odpověděl Kaspian. .Ačkoli, když na to tak myslím, vlastně ani nevím proč. Ale zdá se, že se počasí umoudřuje, a řekl bych, že Drinian bude chtít odplout. Budeme mu mít hodně co vyprávět."

Ale nakonec to dopadlo tak, že mu nevyprávěli skoro nic, protože se jim vzpomínky na uplynulou hodinu nějak popletly.

Jejich Veličenstva vypadala všechna jako drobet omámená, když přišli na palubu," řekl Drinian Rhinsovi o několik hodin později, když už plul *Jitřní poutník* naplno vpřed a ostrov Mrtvá voda zmizel za obzorem. „Něco je tam určitě potkalo. Jediné, co jsem z toho pochopil, bylo, že tam zřejmě našli tělo dalšího z těch šlechticů, které hledáme."

„Opravdu, kapitáne?" nato Rhins. „No, tak to bychom měli tři. Už zbývají jen čtyři. Jestli to takhle půjde dál, mohli bychom být brzy po Novém roce doma. A to by konečně nebylo zrovna nejhorší. Už mi povážlivě ubylo tabáku. Dobrou noc, kapitáne."

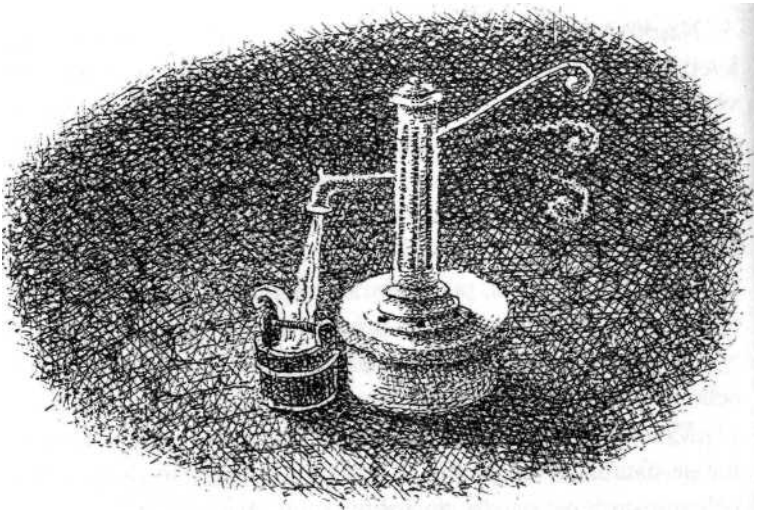

Kapitola devátá:

OSTROV HLASŮ

VÍTR, který až dosud tak dlouhou dobu vál od severozápadu, teď začal vát přímo od západu a ráno co ráno, když slunce vycházelo z moře, stála vyřezávaná příď *Jitřního poutníka* přímo uprostřed něj. Občas se někomu zdálo, že slunce vypadá větší než v Narnii, ale jiní to zase popírali. A tak pluli dál a dál, hnáni mírným, avšak stálým větrem a nespatřili ani rybu, ani racka, natož loď nebo pobřeží. Zásob zase začínalo ubývat a jim se do srdcí zvolna vkrádala myšlenka, že se možná dostali do moře, které se táhne dál a dál až do nekonečna. Když se však rozednilo toho posledního dne, kdy se ještě odhodlali riskovat další cestu k východu, objevilo se přímo mezi nimi a východem slunce nízké pobřeží, spočívající na hladině jako mrak.

Odpoledne zakotvili v široké zátoce a vylodili se. Krajina byla úplné jiná než ty, které doposud spatřili. Když přešli písčité pobřeží, našli všechno tiché a opuštěné, jako by byli v neobydlené zemi, a přitom se ocitli na rovné trávě, která byla tak hebká a kraťoučká jako v nějaké zahradě, kde je zaměstnáno aspoň deset zahradníků. Také tam byla spousta stromů. Rostly pěkně daleko od sebe a na zemi neležel ani jeden lístek, ani jedna ulomená větvička. Občas zavrkal holub, ale nic jiného se neozvalo.

Pak se dostali na dlouhou, rovnou, písčitou cestu, na níž nerostla ani travička. Z obou stran ji vroubily stromy. Daleko na druhém konci té cesty zahlédli dům - velmi dlouhý, šedivý a tichý v paprscích odpoledního slunce.

Jakmile se dostali na tuto cestu, Lucinka zjistila, že má v botě kamínek. Na takovém neznámém místě by možná bývalo moudřejší, kdyby požádala ostatní, aby se zastavili, než si ho vyndá. Ale ona to neudělala; zůstala prosté tiše pozadu a posadila se, aby si zula botu. Tkanička se jí nějak zašmodrchala.

Než ten uzel *rozvázala,* byli už ostatní hezký kus napřed. Než vyklepala kamínek a začala se zase obouvat, už je před sebou ani neslyšela. Ale téměř okamžitě zaslechla něco jiného. A nepřicházelo to směrem od domu.

Byly to takové těžké dunivé rány. Znělo to, jako by desítky silných chlapů bušily ze všech sil do země velikými dřevěnými palicemi. A velmi rychle se to blížilo. Lucinka už seděla zády opřená o strom, a protože to nebyl strom, na který by dovedla vylézt, nezbývalo jí než sedět bez hnutí, přitisknout se k němu a doufat, že ji nikdo neuvidí.

Buch - buch - buch - ať už to bylo cokoli, muselo to teď už být velice blízko, protože cítila, jak se chvěje zem. Ale neviděla nic. Pomyslela si, že to - pokud toho snad není víc - musí být přímo za ní. Jenže pak to buchlo na cestu přímo před ní. Věděla, že to bylo na cestu, nejen podle zvuku, ale také proto, že spatřila, jak se písek rozlétl, jako by do něj něco těžkého uhodi-

lo. Potom se všechny rány spojily asi deset metrů od ní a náhle ustaly. A pak se ozval ten hlas.

Bylo to opravdu velmi děsivé, protože stále ještě nebylo nikoho vidět. Celá ta uhlazená krajina vypadala stejně tichá a opuštěná, jako když tu přistáli. A přece se jen pár metrů od ní ozval hlas. A ten hlas říkal:

„Přátelé, teď přišla naše chvíle."

Okamžitě celý sbor jiných hlasů odpověděl: „To je panečku slovo! Ted přišla naše chvíle, povídal. Výborně, šéfe. Ještě jsi neřekl nic pravdivějšího."

Já radím," pokračoval první hlas, „abychom se pustili na pobřeží a dostali se mezi ně a tu jejich loď; a každý ať má zbraň v pohotovosti. Chytneme je, až se budou chystat odplout."

„Ano, to je ono," křičely všechny ostatní hlasy. „Lepší plán jsi ještě nevymyslel, šéfe. Jen tak dál, šéfe. Nad tenhle plán už není."

„Zčerstva tedy, přátelé, zčerstva," řekl první hlas. „Jdeme."

„Výborně jako vždycky, šéfe," volaly ty ostatní. „Není nad takovou dobrou radu. Právě jsme to sami měli na jazyku. Jdeme."

Rány se okamžitě ozvaly zas - nejprve silné, ale brzy slabší a slabší, až dozněly směrem k moři.

Lucinka věděla, že teď není čas na to, aby seděla a dumala, co ta neviditelná stvoření asi byla zač. Sotva dunění doznělo, vyskočila a běžela cestou za ostatními, co jí nohy stačily. Musí je varovat za každou cenu.

Ostatní mezitím došli až k domu. Byla to nízká budova, pouze jednopatrová, postavená z krásného jemného kamene a částečně porostlá břečťanem. Měla mnoho oken. Všechno bylo tak tiché, že Eustác řekl: „Tady asi nikdo nebydlí," ale Kaspian mlčky ukázal na kouř vystupující z jednoho komína.

Širokou bránu našli otevřenou a prošli jí na dlážděné nádvoří. A tady objevili oni první známku toho, že s tímhle ostrovem to není jen tak. Uprostřed nádvoří stála pumpa a u pumpy vědro. Na tom nebylo nic zvláštního. Jenže rukojeť pumpy se

zvedala a klesala, ačkoli nebylo vidět nikoho, kdo by s ní pohyboval.

„Tady se dějí nějaká kouzla," řekl Kaspian.

„Mechanizace!" zvolal Eustác. „Snad už jsme se konečně dostali do civilizované země."

V tu chvíli za nimi na nádvoří vběhla Lucinka, celá uhřátá a udýchaná. Tiše se jim snažila vysvětlit, co slyšela. A když to částečně pochopili, ani těm nejstatečnějším z nich nebylo lehko u srdce.

„Neviditelní nepřátelé," zahučel Kaspian. „A odřízli nás od lodi. No, to je mi pěkné nadělení."

„Máš, Lucinko, nějakou představu o tom, co by mohli bejt zač?" zeptal se Edmund.

Jak bych mohla, Ede, když nebyli vidět?"

„A podle kroku - nevypadali na lidi?"

Já jsem žádný kroky neslyšela - jenom hlasy - a to hrozný bouchání a dusání - jako veliká palice."

„Co myslíte," pravil Rípčíp, „stanou se viditelnými, když se do nich vrazí meč?"

„Vypadá to, že to brzy zjistíme," odpověděl Kaspian. „Ale teď pojďme z brány ven. Jeden z té čeládky je u pumpy a poslouchá všechno, co říkáme."

Vyšli tedy ven na cestu, kde se mezi stromy cítili bezpečněji. „Ovšem ne, že by to bylo *opravdu* k něčemu," jak poznamenal Eustác, „snažit se schovat před někým, koho člověk nevidí. Třeba jsou všude kolem nás."

„Takže Driniane," začal Kaspian, „co kdybychom nechali člun jeho osudu, sešli do jiného místa zátoky a signalizovali *Jitřnímu poutníkovi,* aby si pro nás přijel?"

„Bylo by tu na něj moc mělko, Výsosti," odpověděl Drinian.

„Mohli bysme tam doplavat," navrhla Lucinka.

„Vaše Veličenstva," pravil Rípčíp, „vyslechněte mě. Chtít neviditelnému nepříteli uniknout nějakým plížením nebo schovává-

ním nebude k ničemu dobré. Jestli s námi ti tvorové chtějí bojovat, buďte si jisti, že se jim to podaří. A ať už to dopadne jakkoli, raději se jim postavím tváří v tvář, než aby mne chytili za ocas."

„Myslím, že Rípčíp má tentokrát pravdu," řekl Edmund.

„A až nás Rhins a ostatní na *Jitřním poutníkovi* uviděj bojovat," připojila Lucinka, „určitě budou moct aspoň něco udělat."

Jenže oni nás neuvidí bojovat, když nebudou vidět žádné nepřátele," namítl nešťastně Eustác. „Budou si myslet, že jen tak pro legraci máváme mečem do vzduchu."

Chvilku bylo tíživé ticho.

„No," pravil Kaspian posléze, „tak do toho. Musíme jít a postavit se jim. Podejte si všichni ruce - Lucinko, přichystej si šíp - ostatní taste a jdeme. Snad budou vyjednávat."

Pochodovali zpět k pobřeží a bylo to zvláštní, vidět tu trávu a velké stromy takové klidné a mírumilovné. A když se dostali k zátoce a uviděli člun, jak leží přesně tak, jak ho tam nechali, i hladký písek, na němž nebylo vidět živáčka, nejednoho napadlo, jestli se to Lucince všechno náhodou jen nezdálo. Než se však dostali na písek, ze vzduchu někdo promluvil.

„Dál ani krok, pánové, dál ani krok," řekl. „Musíme si s vámi nejdřív promluvit. Je nás tu padesát i víc a každý má v ruce zbraň."

„Jen si ho, panečku, poslechněte," ozval se sbor. „To je náš šéf. Na to, co říká, se můžete spolehnout. Ten vám říká čistou pravdu."

‚Já těch padesát bojovníků nevidím," řekl Rípčíp.

„Ovšem, ovšem," odtušil hlas šéfa. „Nevidíte nás. A proč ne? Protože jsme neviditelní."

Jen tak dál, šéfe, jen tak dál," přizvukovaly ostatní hlasy. „Mluvíš jako kniha. Lepší odpověď si nikdo ani nemůže přát."

„Tiše, Rípčípe," napomenul myšáka Kaspian a hlasitěji dodal: „Vy neviditelní, co nám chcete? A čím jsme si vysloužili vaše nepřátelství?"

„Chceme něco, co pro nás může udělat ta holčička," řekl šéfův hlas. (Ostatní vysvětlily, že ony by řekly totéž.)

„Holčička?" nato Ríp číp. „Ta dáma je královna!"

„O královnách nic nevíme," řekl šéfův hlas. („My také ne, my také ne," přizvukovaly ostatní.) „Ale chceme něco, co ona může udělat!"

„A co?" zeptala se Lucinka.

„Pokud je to v rozporu se ctí nebo bezpečím Jejího Veličenstva," dodal Ríp číp, „budete se divit, až uvidíte, kolik vás dokážeme pobít, než padneme."

„No," pravil šéfův hlas, „to je trochu delší povídání. Co kdybychom se všichni posadili?"

Ostatní hlasy návrh vřele přijaly, ale Narniané zůstali stát.

„No," začal ještě jednou šéfův hlas. Je to asi takhle. Tenhle ostrov patří od nepaměti jednomu velikému kouzelníkovi. A my všichni jsme - nebo bych snad přesněji měl říci byli jsme - jeho služebníci. No, zkrátka a dobře, ten kouzelník, o kterém jsem vám povídal, ten nám řekl, abychom něco udělali, a nám se to nelíbilo. A proč ne? Protože se nám to dělat nechtělo. No a potom ten kouzelník, on se vám hrozně rozzuřil. Protože on, to vám musím ještě říct, on mu ten ostrov patřil, a tak nebyl zvyklý na to, aby se mu odporovalo. Víte, ten se s nikým nepáral. Ale kde jsem to byl? Aha, tak ten kouzelník pak šel nahoru -totiž on měl všechny kouzelné věci nahoře a my všichni jsme bydleli dole pod ním -, takže jak říkám, šel nahoru a zaklel nás. Zaklel nás, abychom zošklivěli. Kdybyste nás teď viděli, a podle mého názoru můžete děkovat nebi, že nevidíte, ani byste nevěřili, jak jsme vypadali, než jsme zošklivěli. To vám tedy povím, že ne. A tak jsme byli všichni tak ošklivý, že jsme se už ani nemohli dívat jeden na druhého. A tak jsme potom udělali co? Já vám povím, co jsme udělali. Počkali jsme, až jsme mysleli, že ten kouzelník po obědě spí, vykradli jsme se po schodech nahoru, a aniž bychom hnuli brvou, šli jsme rovnou ke kouzelné kni-

ze, abychom se podívali, jestli by se s tou ošklivostí nedalo něco dělat. Ale pěkně jsme se při tom klepali, co si budeme povídat. A věřte mi nebo ne, říkám vám prostě, že jsme nemohli najít žádné kouzlo, které by z někoho odčarovalo ošklivost. Čas utíkal a my se báli, že se starý pán může každou chvíli vzbudit. Potil jsem se jako kůň, co si budeme povídat. No, zkrátka a dobře, ať jsme udělali správně nebo ne, nakonec jsme uviděli kouzlo, které dělá neviditelným. A pomysleli jsme si, že radši budeme neviditelní než takhle oškliví. A proč? Protože se nám to víc zamlouvalo. A tak moje holčička - je asi tak ve věku té vaší holčičky a byla opravdu jako obrázek, než zošklivěla, i když teď - no, ale nářkem si nikdo nepomůže - takže jak říkám, moje holčička přečetla to kouzlo, protože to kouzlo musí vyslovit buďto nějaká holčička, nebo sám kouzelník, jestli víte, co tím chci říct, protože jinak to nefunguje. A proč ne? Protože se nic nestane. A tak moje Klipsinka přečetla to kouzlo, ona čte znamenitě, to vám musím říct, a všichni jsme byli tak neviditelní, jak jen si člověk může přát. A to vám povídám, bylo to úleva nemuset se dívat jeden na druhého. Aspoň zpočátku určitě. Ale za nějakou dobu už jsme byli tou neviditelností k smrti unavení. A je tu ještě jedna věc. My jsme nepočítali s tím, že ten kouzelník - ten, jak jsem vám o něm povídal - bude taky neviditelný. Ale od té doby jsme ho neviděli. A tak nevíme, jestli umřel, nebo někam zmizel, nebo prostě jen sedí nahoře a je neviditelný a možná chodí dolů mezi nás a je neviditelný i tam. Poslouchat nemá žádnou cenu, to mi věřte, protože vždycky chodil bos a nenadělal při tom víc hluku než hodně veliká kočka. Řeknu vám všem upřímně, že to je víc, než mohou naše nervy snést."

Tak asi zněl příběh šéfova hlasu, ale hodně jsem ho zkrátil, protože jsem vynechal všechno, co říkaly ostatní hlasy. Ve skutečnosti pronesl vždycky sotva šest sedm slov a už do toho vpadli oni se svým přitakáváním a povzbuzováním, takže Narniané pomalu šíleli netrpělivostí. Když skončil, zavládlo dlouhé ticho.

Jenže," řekla nakonec Lucinka, „co to má všechno společného s námi? Tomu nerozumím."

„No tohle, lidičky, vždyť já jsem vynechal to nejdůležitější!" zvolal šéfův hlas.

„To tedy ano, to tedy ano," zahřměly ostatní hlasy s velkým nadšením. „Nikdo jiný by to tak čistě a pěkně vynechat neuměl. Jen tak dál, šéfe, jen tak dál."

„No, vyprávět to celé znova snad nemusím," začal šéfův hlas.

„Ne. Jistěže ne," potvrdili Kaspian a Edmund.

„No, takže abych to zkrátil," řekl šéfův hlas, „už velice dlouho čekáme na nějakou hezkou holčičku z cizí země, jako jste třeba vy, slečinko - která by šla nahoru ke kouzelné knize, našla kouzlo, které ruší neviditelnost, a přečetla ho. A všichni jsme odpřisáhli, že první cizince, kteří přistanou na tomhle ostrově (myslím, když s sebou budou mít nějakou hezkou holčičku; kdyby neměli, to by byla jiná), že je prostě živé nepustíme, dokud pro nás neudělají, co potřebujeme. A proto, pánové, jestli nám vaše holčička nepůjde pomoci, bude naší smutnou povinností vám podřezat krky. Čistě jen z obchodního hlediska, aby se tak řeklo, a doufám, že jste se neurazili."

„Ty vaše zbraně nevidím," řekl Rípčíp. „Ty jsou také neviditelné?" Ještě ani nedořekl, když se ozvalo zasvištění, a v příštím okamžiku vězelo v jednom stromě za nimi kopí. Ještě se chvělo.

„Tak tohle je kopí," řekl šéfův hlas.

„To tedy je, šéfe," přizvukovaly ostatní. „Dobře jsi to řekl."

„A vylétlo z mé ruky," pokračoval šéfův hlas. „Když je pustíme, už jsou viditelné."

„Ale proč chcete, abych to udělala zrovna já?" zeptala se Lucinka. „Proč by to nemohl udělat někdo z vás? Mezi vámi už žádný holky nejsou?"

Jít nahoru? To bychom se zbláznili strachy," vyhrkly všechny hlasy najednou. „Kdepak, tam už znova nepůjdeme."

Jinými slovy," pravil Kaspian, „chcete po této dámě, aby čelila nebezpečí, kterému se bojíte vystavit své vlastní sestry a dcery!"

„Ano, ano, tak je to," volaly všechny hlasy radostně. „Vystihl jste to přesně. No, je vidět, že máte nějaké vzdělání. To se pozná."

„Tak tohle už přestává..." začal Edmund, ale Lucinka ho přerušila.

„Musela bych jít nahoru v noci, nebo by to stačilo ve dne?" zeptala se.

„Ale samozřejmě, že ve dne, ve dne, to se ví," odpověděl šéfův hlas. „Kdepak v noci. To po vás nikdo nechce. Jít nahoru potmě? Brr!"

„Tak dobře, já to udělám," řekla Lucinka. „Ne," obrátila se k ostatním, „nerozmlouvejte mi to. Nevidíte, že by to nemělo cenu? Je jich tu spousta. Bojovat s nima nemůžeme. A takhle je aspoň nějaká naděje."

„Ale co ten kouzelník?" namítl Kaspian.

Já vím," odpověděla Lucinka. „Ale třeba nebude tak zlej, jak oni tvrdí. Nezdá se vám taky, že zrovna dvakrát odvážný nejsou?"

„Každopádně nejsou zrovna nejchytřejší," poznamenal Eustác.

„Podívej, Lucinko," řekl Edmund, „my tě prostě nemůžeme nechat jít dělat něco takovýho. Zeptej se Ripčípa, uvidíš, že řekne to samý."

„Ale vždyť tím zachráním život i sobě, nejenom vám," odporovala Lucinka. Já se toužím nechat rozsekat neviditelným mečem na kousky zrovna tak málo jako každej jinej."

Její Veličenstvo má pravdu," souhlasil Rípčíp. „Kdybychom měli nějakou naději, že se nám bojem podaří zachránit *ji,* bylo by docela jasné, co je naší povinností. Jeví se mi to však tak, že žádnou nemáme. A služba, která se po ní žádá, vůbec není v rozporu se ctí Jejího Veličenstva, naopak, je to ušlechtilý a hrdinský čin. Jestli Její Veličenstvo vede srdce k tomu, aby riskovala střetnutí s kouzelníkem, nemám, co bych proti tomu řekl."

Protože nikdo neznal jediný případ, kdy by se Rípčíp něčeho bál, mohl si dovolit to říct a necítit se vůbec trapně. Zato chlapci, kteří se všichni báli celkem často, hrozně zrudli. Jenže bylo úplně jasné, že je jen jedno rozumné řešení, takže se museli podvolit. Když oznámili své rozhodnutí neviditelným, ozval se veliký jásot, a šéfův hlas (srdečně podporován všemi ostatními) Narniany pozval na večeři a nocleh. Eustácovi se moc nechtělo, ale Lucinka řekla: „Tyhle nás určitě nechtějí obelstít. Ty jsou úplné jiný," a ostatní s ní souhlasili. A tak, provázeni hlučným boucháním (které zesílilo, když se dostali na dlážděné nádvoří, kde se to pěkně rozléhalo), se všichni vydali zpátky k domu.

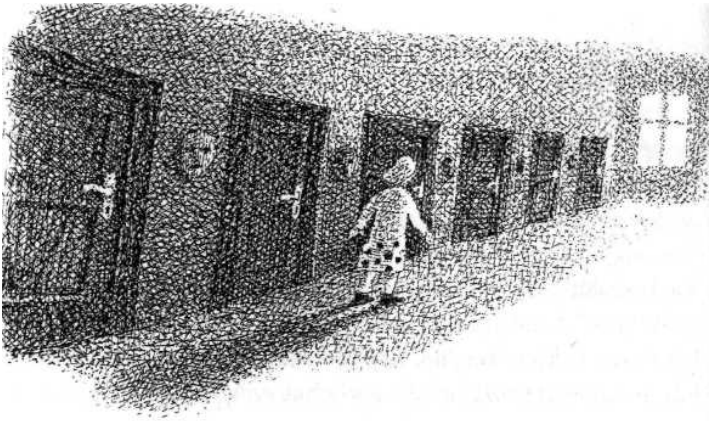

Kapitola desátá

KOUZELNÍ KOVÁ KNIHA

NEVIDITELNÍ vystrojili svým hostům královskou večeři. Bylo opravdu legrační vidět talíře a mísy přilétat na stůl a nevidět nikoho, kdo by je nosil. Bylo by to legrační, i kdyby se pohybovaly rovnoběžně s podlahou, jak by si člověk představoval, že se pohybují věci, které nese někdo neviditelný. Jenže ony místo toho zdolávaly dlouhou jídelnu řadou skoků. V nejvyšším bodě každého skoku byla mísa vždycky skoro pět metrů nad zemí, pak začala klesat dolů a naráz se zastavila ve výšce sotva jednoho metru. Pokud v ní bylo něco jako polévka nebo omáčka, výsledky byly mírně katastrofální.

„Začínám být na tyhle tvory hrozně zvědavý," pošeptal Eustác Edmundovi. „Co myslíš, jsou vůbec podobní lidem? Já bych skoro hádal něco jako obří kobylky nebo žáby."

„Skoro to tak vypadá," odpověděl Edmund. „Ale před Lucinkou radši o kobylkách pomlč. Brouky zvlášť ráda nemá a ty velký teprv ne."

Jídlo by asi bývalo bylo příjemnější, nebýt těch mírně katastrofálních následků zdejšího způsobu servírování a také nebýt té konverzace, která se skládala výhradně ze samého přitakávání. Neviditelní souhlasili absolutně se vším. Většina jejich poznámek byla navíc toho druhu, že se jim jen těžko dalo odporovat. Já vždycky říkám, že když má člověk hlad, vezme zavděk trochou jídla," říkali. Nebo: „Stmívá se; to večer obyčejně," nebo „Tak vy jste přijeli přes vodu? Hrozně mokrá, viďte?" A Lucinčiny oči stále přitahoval ten rozšklebený temný vchod na schodiště - ze svého místa na něj viděla -a nemohla se zbavit myšlenek na to, co ji asi čeká, až vyjde zítra ráno po těch schodech nahoru. Ale jinak to byla dobrá večeře: houbová polévka, vařená kuřata, teplá vařená šunka, angrešt, červený rybíz, tvaroh, smetana, mléko a medovina. Medovina zachutnala všem až na Eustáce, který později velmi litoval, že ji pil.

Když se Lucinka příštího rána probudila, cítila se jako člověk, kterého čeká zkoušení nebo návštěva u zubaře. Bylo nádherné ráno, otevřeným oknem bylo slyšet bzučení včel a trávník dole vypadal úplně jako někde v Anglii. Vstala, oblékla se a u snídaně se snažila mluvit a jíst jako obyčejně. Pak si nechala od šéfova hlasu vysvětlit, co má nahoře dělat, rozloučila se s ostatními, mlčky došla ke schodišti a pustila se po něm nahoru bez jediného ohlédnutí.

Bylo dost světlo, to byla jedna výhoda. Však taky v ohybu schodiště, přímo před ní, bylo okno. Dokud byla na prvé polovině schodiště, slyšela také ještě z jídelny tikat stojací hodiny. Pak

došla na odpočívadlo a musela zahnout doleva na druhou polovinu schodiště. Tam už hodiny neslyšela.

Konečně se dostala nahoru. Vzhlédla a uviděla dlouhou, širokou chodbu s velikým oknem na protějším konci. Chodba se zřejmě táhla po celé délce domu. Na podlaze byl koberec, na stěnách vyřezávané táflování a po obou stranách řada dveří. Lucinka stála chvíli tiše a nezaslechla ani myš zapištět, ani mouchu zabzučet, ani záclonu šustnout, vůbec nic - jenom bušení vlastního srdce.

„Poslední dveře nalevo," zopakovala si. Jako by to musely být zrovna až ty poslední! Takhle bude muset projít kolem všech pokojů. A v každém z nich klidně může být ten kouzelník - může spát, nebo také nemusí, nebo může být neviditelný, nebo dokonce mrtvý. Ale tím si nepomůže, když na to bude myslet. Lucinka se vydala na cestu. Koberec byl tak tlustý, že její kroky nebylo ani slyšet.

Ještě se vůbec nemám čeho bát," opakovala si. A chodba byla opravdu prosvětlená sluncem a tichá; snad až příliš tichá. A byla by příjemnější, nebýt těch podivných rudých znaků na dveřích - byly zkroucené a složité; určitě něco znamenaly a možná nic pěkného. Také by byla příjemnější, nebýt těch masek, které tam visely na zdi. Ne, že by byly vyloženě ošklivé - nebo aspoň moc ošklivé -, ale ty prázdné otvory pro oči vypadaly tak podivně, a kdyby se člověk nehlídal, brzy by si začal představovat, že ty masky začnou všelicos dělat, jen se k nim otočí zády.

Asi u šestých dveří se poprvé doopravdy vylekala. Jednu chvíli si byla úplně jista, že ze zdi vykoukl zlomyslný vousatý obličejík a zašklebil se na ni. Přinutila se zastavit a podívat se tam. A on to vůbec nebyl obličej. Bylo to malé zrcadlo, tvarem a velikostí právě tak k jejímu obličeji, které mělo nahoře vlasy a dole vousy, takže když se do něj člověk podíval, jeho obličej zapadl mezi vlasy a vousy a vypadalo to, jako když mu patří.

„Prosté jsem koutkem oka zachytila svůj odraz, jak jsem šla kolem," řekla si Lucinka. „To bylo všechno. Na tom se není čeho bát" Ale její obličej s těmi vlasy a vousy se jí dvakrát nelíbil, takže se raději pustila dál. (K čemu bylo to vousaté zrcadlo dobré, nevím, protože nejsem kouzelník.)

Než se dostala k posledním dveřím vlevo, začala Lucinka uvažovat, jestli se snad ta chodba od chvíle, kdy do ní vstoupila, neprodloužila a jestli to nepatří ke kouzlům, která se v tomto domě dějí. Nakonec se tam však přece jen dostala. Dveře byly otevřené.

Octla se v prostorném pokoji se třemi velikými okny. Od stropu až dolů se kolem dokola táhly řady knih - tolik jich Lucinka ještě pohromadě neviděla. Některé byly malé a útlé, jiné prostřední a hodně tlusté a některé větší než ta největší kostelní bible, jakou jste kdy mohli vidět; všechny byly vázané v kůži a všechny byly cítit tak starobyle, učeně a kouzelnicky. Ale z toho, co jí řekl šéfův hlas, Lucinka věděla, že těmi se nemusí zabývat. Ta pravá kniha, ta kouzelná, totiž ležela na pultíku přímo uprostřed pokoje. Lucinka zjistila, že ji bude muset číst vesto-je (žádné židle tam stejně nebyly) a také, že bude při tom muset stát zády ke dveřím. Proto se okamžitě obrátila, aby dveře zavřela.

Nedaly se zavřít.

V tomhle bodě možná s Lucinkou nebudete souhlasit, ale já jí dávám docela za pravdu. Říkala potom, že by to bylo ještě docela šlo, kdyby ty dveře mohla zavřít, ale že bylo nepříjemné muset stát na takovém místě s otevřenými dveřmi rovnou za zády. Já bych se cítil úplně stejně. Ale nic jiného se nedalo dělat

Co jí dělalo značné starosti, byla velikost té knihy. Šéfův hlas jí nedovedl nijak poradit, kde tak asi by v knize mohlo být kouzlo, které dělá neviditelné věci viditelnými. Dokonce se zdálo, že ho trochu překvapilo, že se ho na to ptá. Čekal od ní, že začne od začátku a bude pokračovat, dokud na něj nepřijde; očividně

ho ani nenapadlo, že by se určité místo v nějaké knize dalo hledat nějak jinak. „Ale vždyť mi to může trvat tejden!" lekla se Lucinka, jak se podívala na ten obrovský svazek. „A mně se už teď zdá, jako bych tu byla kolik hodin."

Došla ke stolku a položila na knihu ruku; v prstech jí zabrnělo, jako by dostala slabou elektrickou ránu. Zkusila knihu otevřít, ale zprvu se to nedařilo. To však bylo jen tím, že byla zavřená na dvě olověné spony, a když je Lucinka rozepnula, dala se kniha otevřít docela lehce. Ale byla to, panečku, kniha!

Nebyla tištěná, nýbrž psaná - psaná čistým, rovným rukopisem s tenkými čarami nahoru a silnými čarami dolů; velikými písmeny řazenými volněji než v tisku - byl to tak krásný rukopis, že se na něj Lucinka celou minutu dívala a zapomněla ho vůbec číst. Papír byl hlaďoučký, při dotyku trošičku křupal a hezky voněl; po okrajích a kolem velikých barevných iniciálek na začátku každého kouzla ho zdobily obrázky.

Kniha neměla žádnou titulní stránku ani titul - na první stránce rovnou začínala kouzla, z počátku nijak zvlášť významná. Byly to rady, jak léčit bradavice (tak, že si člověk umyje ruce ve stříbrné nádobě za měsíčního svitu), bolení zubů a křeče, a kouzlo, jak přivolat roj včel. Obrázek člověka, kterého bolely zuby, byl tak živý, že by z toho rozbolely zuby kdekoho, kdyby se na něj příliš dlouho díval, a zlaté včelky, které vroubily čtvrté kouzlo kolem dokola, na okamžik vypadaly, jako by opravdu letěly.

Lucinka se jen stěží odtrhla od první stránky, když však otočila list, ta další byla zrovna tak zajímavá. „Ale musím jít dál," řekla si. A tak prošla asi třicet stránek, které by ji, kdyby si je zapamatovala, naučily, jak nalézt zakopané poklady, jak si vzpomenout na to, na co člověk zapomněl, a zapomenout na to, na co člověk zapomenout chtěl, jak poznat, jestli někdo mluví pravdu, jak přivolat vítr, mlhu, sníh, déšť nebo krupobití a jak jim zabránit, jak někoho uspat a jak někomu přičarovat oslí hlavu. A čím dál četla, tím byly obrázky krásnější a živější.

A TAK HONEM, PROTOŽE SE BÁLA,
ABY SI TO JEŠTĚ NEROZMYSLELA,
NAHLAS PŘEČETLA TO, CO TAM STÁLO
(CO TO BYLO, TO VÁM NEPROZRADÍM ANI ZA NIC).

Pak se dostala ke stránce s takovou spoustou zářivých obrázků, že si slov téměř nevšimla. Téměř ne - ale těch prvních, těch si všimla. Stálo tam: *Spolehlivé kouzlo, které tu, jež je vysloví, učiní krásnější nad všechny smrtelníky.* Lucinka zkoumala obrázky s obličejem těsně nad papírem, a ačkoli se předtím zdály přeplněné a nezřetelné, zjistila teď, že je rozeznává docela dobře. Na prvním obrázku bylo děvče, jak stojí u pultíku a čte si ve velké knize. A to děvče bylo oblečené přesně jako Lucinka. Na dalším obrázku Lucinka (neboť to děvče na obrázku byla opravdu Lucinka) stála s otevřenou pusou a takovým téměř až hrozným výrazem v obličeji a jako by něco přednášela. Na třetím obrázku se stala krásnější nad všechny smrtelníky. Zvláštní bylo, že navzdory tomu, jak ty obrázky zprvu vypadaly malinké, se teď Lucinka na obrázku zdála stejně velká jako Lucinka opravdová. Podívaly se jedna druhé do očí a opravdová Lucinka po chvíli uhnula pohledem, protože ji oslnila krása té druhé Lucinky - i když v tom krásném obličeji stále rozeznávala určitou podobnost se svým vlastním. A teď se na ni obrázky začaly hrnout jeden za druhým. Viděla se na vysokém trůnu na turnaji v Kalornii a všichni králové světa se tam potýkali pro její krásu. Pak přešli od turnajů k opravdovým válkám a celá Narnie a Arkénie, Telmar a Kalornie, Galma i Terebintie byly zničeny boji králů, knížat a šlechticů, kteří se bili o její přízeň. Pak se všechno změnilo a Lucinka, stále krásnější nad všechny smrtelníky, se octla zpátky v Anglii. A Zuzana (která byla vždycky z nich nejhezčí a domácí mazlíček) přijela z Ameriky domů. Zuzana na obrázku vypadala přesně jako Zuzana opravdová, jenom taková obyčejnější a s ošklivým výrazem ve tváři. A Zuzana žárlila na Lucinčinu oslnivou krásu, ale to vůbec nevadilo, protože teď si Zuzany nikdo nevšímal.

Já to kouzlo *vyslovím,"* řekla si Lucinka. „A je mi to jedno. Vyslovím ho." Řekla „je mi to jedno", protože měla silný pocit, že nesmí.

Když se však podívala zpátky na první slova toho kouzla, uviděla tam mezi písmem, na místě, kde si byla jista, že předtím žádný obrázek nebyl, veliký obličej nějakého lva, toho jediného Lva, Aslana samotného, jak se na ni dívá. Měl tak zářivě zlatou barvu, až se zdálo, že vystupuje ze stránky rovnou na ni, a ona si později opravdu nebyla jista, jestli se skutečné trochu nepohnul. Ale každopádně moc dobře poznala ten jeho výraz. Vrčel a zuby mu byly z větší části vidět. Lucinka se začala hrozně bát a honem otočila stránku.

O kousek dál narazila na kouzlo, kterým se člověk dozvěděl, co si o něm myslí jeho přátelé. Tou dobou si stále ještě hrozně přála vyzkoušet to první kouzlo, to, které dělá člověka krásnějším nad všechny smrtelníky; a cítila, že by si to měla vynahradit aspoň tím, že vysloví tohle kouzlo. A tak honem, protože se bála, aby si to ještě nerozmyslela, nahlas přečetla to, co tam stálo (co to bylo, to vám neprozradím ani za nic). Pak čekala, co se stane.

Protože se nestalo nic, začala si prohlížet obrázky. A najednou uviděla něco, co by v životě nečekala - obrázek kupé ve vlaku, kde seděly dvě školačky. Okamžitě je poznala. Jedna byla Mařenka Pařízková a druhá Andula Kameníková. Jenže teď už to zdaleka nebyl jen obrázek. Bylo to živé. Viděla, jak si děvčata povídají a smějí se. Potom pozvolna *(jako* když se rozehřívá rádio) začala rozumět, co říkají.

„Užiju tě tenhle rok aspoň trochu?" ptala se Andula. „Nebo budeš zase všude běhat za Luckou Pevensovou?"

„Nevím, co tím myslíš," odpověděla Mařenka.

„Ale víš, víš," opáčila Andula. „Minulej rok jsi do ní byla celá blázen."

„Ba ne, nebyla," odpověděla Mařenka. „Tak hloupá zas nejsem. Svým způsobem je to docela milá malá holčička. Ale ke konci roku mě už drobátko unavovala."

„No tak si buď jista, že příští rok už k tomu příležitost mít nebudeš," rozzlobila se Lucinka. „Potvoro jedna falešná!" Ale

zvuk jejího hlasu jí připomněl, že mluví jen k obrázku a že skutečná Mařenka je daleko odtud v jiném světě.

„No," řekla si Lucinka, „to jsem si teda o ní nemyslela. A to jsem toho pro ni minulej rok tolik udělala a držela jsem s ní, když s ní hned tak někdo nedržel. A ona to dobře ví. A ještě k tomu zrovna Andule Kameníkovy. To by mě zajímalo, jestli jsou všechny moje kamarádky takový. Obrázků je tu ještě dost Ba ne. Už se na žádnej nepodívám. Ne a ne a ne..." a s velkým úsilím otočila stránku - ale ještě předtím na ni ukápla veliká hněvivá slza.

Na příští stránce našla kouzlo „k občerstvení ducha". Tady bylo obrázků méně, ale byly překrásné. A Lucinka zjistila, že čte spíš příběh než kouzlo. Pokračovalo to na dalších dvou stránkách, a než dočetla na konec té první, úplně zapomněla, že čte. Žila v tom příběhu, jako by byl skutečný, a všechny ty obrázky byly také skutečné. Když se dostala na třetí stránku a dočetla do konce, řekla si: „To je ten nejkouzelnější příběh, jakej jsem kdy v životě četla nebo budu číst. Chtěla bych ho číst třeba deset let. No, aspoň si ho přečtu ještě jednou."

Ale teď začala působit další kouzelná vlastnost té knihy. Člověk se nemohl vrátit. Stránky vpravo, ty dopředu, se otáčet daly; stránky vlevo ne.

„To je ale škoda," řekla si Lucinka. Já jsem si to tolik chtěla ještě jednou přečíst. No, tak si to aspoň musím připomenout. Počkat, počkat... bylo to o... o... lidičky, ono se mi to úplně vytrácí z hlavy! A i ta poslední stránka bledne a mizí. To je ale hrozně zvláštní. Jak jsem to jen mohla tak zapomenout? Bylo to o poháru a o meči a o stromu a o zeleným vrchu, to ještě vím. Ale jak to bylo, to si vzpomenout nemůžu a co si teď počnu?"

A už si nevzpomněla nikdy; a od té doby to, čemu Lucinka říká hezký příběh, je takový příběh, který jí připomíná ten zapomenutý z kouzelníkovy knihy.

Obrátila list a k svému překvapení zjistila, že na té stránce nejsou žádné obrázky. První slova však zněla: *Kouzlo, které činí*

skryté věci viditelnými. Nejdřív si ho pročetla, aby se naučila číst všechna obtížná slova, a pak ho vyslovila nahlas. A okamžitě poznala, že kouzlo působí, protože jak mluvila, iniciálka nahoře na stránce se vybarvila a po okrajích se začaly objevovat obrázky. Bylo to, jako když podržíte u ohně něco, co je napsáno neviditelným inkoustem, a písmo se pozvolna objevuje; jenomže místo matné barvy citrónové šťávy (což je ten nejjednodušší neviditelný inkoust) se jí ukazovala samá zlatá, modrá a červená. Byly to podivné obrázky a bylo na nich dost postav, které se Lucince moc nelíbily. A tu si pomyslela: „Asi jsem zviditelnila všechno, nejenom ty Dusáče. Na takovýmhle místě by se mohla vyskytovat spousta neviditelnejch věcí. A nevím, jestli bych je všechny chtěla vidět."

V tu chvíli zaslechla z chodby za sebou měkké těžké kročeje; a samozřejmě si vzpomněla, co jí vyprávěli o kouzelníkovi, jak chodí bos a nenadělá víc hluku než kočka. Vždycky je lepší se otočit, než aby se k vám něco připlížilo *zezadu.* Lucinka se otočila.

Tu se jí obličej rozzářil, až na chviličku (ale to samozřejmě nevěděla) vypadala skoro tak krásná jako tamta Lucinka na obrázku, a s lehkým výkřikem nadšení se rozběhla dopředu, ruce rozpřažené. Neboť ve dveřích stál sám Aslan, ten jediný Lev, Nejvyšší ze všech nejvyšších králů. A byl pevný, opravdický a teplounký a dovolil jí, aby líbala jeho zářivou hřívu a zavrtala si do ní obličej. A podle tichého zvuku trochu podobného zemětřesení, který z něj vycházel, si Lucinka dokonce odvážila pomyslet, že přede.

„Aslane!" řekla. „To je od tebe hezký, že jsi přišel!"

„Byl jsem tu celou dobu," odpověděl jí, „ale právě jsi mě zviditelnila."

„Aslane!" zvolala Lucinka trochu vyčítavě. „Nedělej si ze mě legraci. Jako by něco, co udělám *já,* mohlo *tebe* zviditelnit!"

„Ale ano," odpověděl Aslan. „Myslíš, že nebudu poslouchat svoje vlastní zákony?"

Po chvilce promluvil znovu.

„Dítě," řekl, „mám dojem, že jsi špehovala."

„Špehovala?"

„Poslouchala jsi, co si o tobě povídají dvě spolužačky."

„Tak ty myslíš tohle? To jsem si nemyslela, že je to špehování, Aslane. Copak to nebylo kouzlo?"

„Špehovat někoho pomocí kouzel je stejné jako ho špehovat nějak jinak. A té své přítelkyni jsi křivdila. Nemá zvlášť pevný charakter, ale má tě opravdu ráda. Měla z té starší dívky strach a řekla něco, co si nemyslela."

Jenže já už asi stejně nebudu moct zapomenout, co jsem od ní slyšela."

„Ne, to nebudeš."

„Ó, jé," řekla Lucinka. „To jsem to všechno pokazila? Myslíš, že se z nás mohly stát přítelkyně - opravdu hodně velký přítelkyně - možná na celej život - a teď to tak nebude?"

„Dítě," odvětil Aslan, „copak jsem ti už jednou nevysvětlil, že se nikdo nedozví, *co by se bylo stalo?"*

„Ano, Aslane, vysvětlil," řekla Lucinka. „Nezlob se. Ale, prosím tě..."

„Mluv, nejmilejší."

„Budu si ještě někdy moct přečíst ten příběh, ten, co si na něj nemůžu vzpomenout? Budeš mi ho vyprávět ty, Aslane? Řekni, že jo, prosím, řekni!"

„Ano, budu, budu ti ho vyprávět celá léta. Ale teď pojď. Musíme se podívat na pána tohoto domu."

Kapitola jedenáctá

ŠŤASTNÍ ŤULPODI

LUCINKA VYŠLA ZA ASLANEM do chodby a okamžitě spatřila, jak se k nim blíží jakýsi stařec, bosý, oblečený do červeného šatu. Na bílých vlasech mu spočíval věnec z dubového listí, dlouhý vous mu sahal až k pasu a opíral se o zvláštně vyřezávanou hůl. Když uviděl Aslana, hluboce se uklonil a pravil:

„Vítej, Pane, v tom nejposlednějším ze svých příbytků."

Ještě tě, Koriakine, neunavuje vládnout těm hloupým poddaným, které jsem ti dal?"

„Ne," odpověděl kouzelník. Jsou sice hloupoučcí, ale nejsou doopravdy zlí. Začínám je mít celkem rád. Jen někdy snad trochu netrpělivě čekám na den, kdy je budu moci spravovat moudrostí, a ne touto hrubou magií."

„Všechno ve svůj čas, Koriakine," pravil Aslan.

„Ano, všechno v ten nejlepší čas, Pane," odvětil kouzelník. „Máš v úmyslu se jim ukázat?"

„Ne," pravil Lev s krátkým polovičním zavrčením, které (jak si pomyslela Lucinka) asi znamenalo totéž co smích. „Ti by se zbláznili strachy. Ještě mnoho hvězd zestárne a půjde na ostrovy na odpočinek, než budou tví lidé pro to zralí. A dnes před západem slunce musím navštívit skřítka Trumpkina, který sedí na hradě Cair Paravel a počítá dny do chvíle, kdy se vrátí jeho král Kaspian. Povím mu všechno, co se s vámi dělo, Lucinko. Nedívej se tak smutně. Brzy se zase setkáme."

„Aslane, prosím tě," zeptala se Lucinka, „čemu říkáš brzy?"

‚Já říkám brzy každé době," odpověděl Aslan; a v tu chvíli zmizel a Lucinka tu byla sama s kouzelníkem.

Je pryč," řekl, „a my dva jsme tu zůstali jako sirotci. Tak je to vždycky; zadržet se nedá. On není ochočený lev. Nu, co naplat. Jak se ti líbila moje kniha?"

„Místama opravdu hrozně moc," odpověděla Lucinka. „Vy jste celou tu dobu věděl, že tu jsem?"

„No, když jsem nechal Ťulpíky, aby se zneviditelnili, samozřejmě jsem věděl, že později přijedete vy a kouzlo zrušíte. Přesným dnem jsem si úplně jist nebyl. A dnes ráno jsem nedával zvlášť pozor. Víš, oni mě zneviditelnili taky, a když jsem neviditelný, jsem vždycky hrozně ospalý. Á - a - už zase zívám. Nemáš hlad?"

„No, trochu možná jo," řekla Lucinka. „Nemám ani tušení, kolik je hodin."

„Pojď," nato kouzelník. „Pro Aslana může být každá doba brzy a v mém domě je zase poledne každá doba, kdy má někdo hlad."

Vedl ji kousek chodbou a pak otevřel jedny dveře. Lucinka vešla dovnitř a ocitla se v opravdu milém pokoji, plném květin a slunečního světla. Když vcházeli, byl stůl holý, ale byl to samozřejmě kouzelný stůl a na kouzelníkovo slovo se na něm objevil ubrus, stříbro, talíře, sklenice a jídlo.

„Doufám, že ti bude chutnat," poznamenal kouzelník. „Pokusil jsem se ti nabídnout oběd více podobný jídlu, jaké míváš ve své zemi, než to, co jsi možná jedla poslední dobou."

Je to vynikající," chválila Lucinka, a také bylo: omeleta, horká, až se z ní kouřilo, studené jehněčí se zeleným hráškem, jahodová zmrzlina, k jídlu na pití citrónová šťáva a po jídle šálek čokolády. Ale kouzelník sám pil pouze víno a jedl pouze chléb. Nebylo na něm nic děsivého a brzy si s Lucinkou povídali jako staří kamarádi.

„Kdy začne to kouzlo působit?" ptala se Lucinka. „Budou Ťulpíci viditelný najednou?"

„Ale ano, už teď jsou vidět. Ale zřejmě ještě všichni spí - kolem poledne vždycky odpočívají."

„A teď, když jsou vidět, necháte je dál tak ošklivý? Neproměníte je, aby byli zas jako dřív?"

„No, to je poněkud choulostivá otázka," pravil kouzelník. „Víš, to jenom *oni* si myslí, že byli dřív tak hezcí. Oni říkají, že zošklivěli, ale já bych to tak nenazýval. Mnoho lidí by asi řeklo, že to byla změna k lepšímu."

Jsou hodně marniví?"

Jsou. Alespoň jejich šéf ano a ostatní to pochytili od něho. Oni vždycky věří všemu, co říká."

„Toho jsme si všimli," přitakala Lucinka.

„Ano - snad by nám to svým způsobem šlo bez něj lépe. Mohl bych ho v něco proměnit nebo ho zaklít, aby mu nevěřili ani slovo. Ale nerad takové věci dělám. Je pro ně lepší, když obdivují jeho, než kdyby neobdivovali nikoho."

„Oni neobdivují *vás?"* zeptala se Lucinka.

„Ale kdepak," odpověděl kouzelník. „Kdepak mě!"

„Co to tehdy udělali, že jste je zošklivil-totiž jak si myslí oni?"

„No, nechtěli dělat, co jsem jim řekl. Jejich práce je starat se o zahradu a pěstovat potravu - ne pro mne, jak si myslí, ale pro sebe. Nedělali by to vůbec, kdybych je nepřinutil. A zahrada sa-

mozřejmě potřebuje vodu. Asi půl kilometru odtud na kopci je nádherný pramen. A od toho pramene teče potok přímo přes zahradu. Všechno, co jsem po nich chtěl, bylo, aby nabírali vodu z potoka, místo co by se vláčeli dvakrát třikrát denně s vědrem nahoru k prameni a tak se vyčerpávali, nehledě k tomu, že cestou vždycky polovinu vylili. Ale oni tomu nechtěli rozumět. Nakonec se úplně vzepřeli."

„To jsou tak hloupí?" ptala se Lucinka.

Kouzelník si povzdechl. „Nevěřila bys, co s nimi mám za trápení. Je tomu pár měsíců, co všichni myli talíře a příbory před obědem; říkali, že si tím ušetří práci potom. Nachytal jsem je, jak sázejí vařené brambory, aby je už nemuseli vařit, až je vykopou. Tuhle se dostala do spíže na mléko kočka a dvacet jich mělo plné ruce práce s tím, že vyndávali všechno mléko; nikdo nepomyslel na to, vyndat kočku. Ale vidím, že už jsi po jídle. Pojďme se podívat na Ťulpíky, když už jsou vidět."

Zašli do jiného pokoje, který byl plný složitých nablýskaných přístrojů - jako například astrolabia, orreria, chronoskopy, poesimetry, choriamby a theodolipy - a tam kouzelník ukázal z okna: „Podívej. Tady máš ty svoje Ťulpíky."

Já nikoho nevidím," řekla Lucinka. „A co je to támhle za houby?"

Ty předměty, na které ukazovala, byly roztroušeny po celém tom rovném trávníku. Opravdu se hodně podobaly houbám, ale byly mnohem větší - nohy měly na výšku téměř metr a klobouky byly v průměru asi také tak široké. Když se podívala lépe, zjistila, že nohy nerostou uprostřed klobouků, ale na jednom konci, takže ty houby vypadaly trochu asymetricky. A dole u každé nohy něco leželo - takový malý raneček. Čím déle se na ně dívala, tím víc viděla, že se zas tak moc houbám nepodobají. Klobouky nebyly doopravdy kulaté, jak si zpočátku myslela. Byly delší než širší a na jednom konci rozšířené. Byla jich tam spousta, nejméně padesát.

Hodiny odbily třetí.

Tu se stala ta nejpodivuhodnější věc. Všechny „houby" se náhle obrátily vzhůru nohama. Z těch malých ranečků, které u nich dole ležely, se vyklubaly hlavy a těla. Nohy byly opravdu nohy. Ale ne dvě nohy ke každému tělu. Každé tělo mělo jen jedinou silnou nohu přímo pod sebou (ne k jedné straně jako u jednonohého člověka) a na jejím konci jedinou obrovskou šlapku; prsty byly široké a trošku zahnuté nahoru, takže připomínala malou kanoi. Lucince bylo hned jasné, proč Ťulpíci vypadali jako houby. Leželi na zádech s nohou nahoru a tou obrovskou šlapkou rozloženou nad sebou. Později se dozvěděla, že tak obyčejně odpočívají; šlapka totiž chrání jak před sluncem, tak před deštěm a u Monopoda se odpočinek pod vlastní šlapkou téměř vyrovná odpočinku ve stanu.

Jé, ty jsou zlatý!" zvolala Lucinka a rozesmála se. „To jste z nich udělal vy?"

„Ano, ano, udělal jsem z Ťulpíků Monopody," odpověděl kouzelník. Také on se smál, až mu tekly slzy po tvářích. „Ale dívej se," dodal pak.

A bylo se na co dívat. Tito jednonozí človíčkové samozřejmě nemohli chodit nebo běhat jako my. Skákali jako blechy nebo žáby. A byly to tedy skoky! Jako by ty jejich nohy byly ze samých per. A dopadli vždycky s mocným buchnutím - to bylo to dusání, které včera Lucince tak zamotalo hlavu. Teď skákali všemi směry a volali jeden na druhého: „Hej, kluci! Už jsme zase viditelní!"

„Viditelní tedy jsme," pravil jeden v červené čapce se střapcem - očividně Monopod-šéf. „Podle mě jsou lidi viditelní tehdy, když vidí jeden druhého."

„Ano, to je ono, to je ono, šéfe," volali všichni ostatní. „Teď jsi na to kápl. Nikdo nemá tak chytrou hlavu jako ty. Jasněji už se to říct nedá."

„Nachytala starého pána v limbu, ta naše holčička," pravil Monopod-šéf. „Tentokrát jsme mu to nandali."

„Právě jsme to také chtěli říct," přizvukoval sbor. „Dneska si j vedeš lip než kdy dřív, šéfe. Jen tak dál, jen tak dál."

„To si o vás troufají takhle mluvit?" divila se Lucinka. „Včera se zdálo, že se vás hrozně bojej. Copak je nenapadlo, že je možná slyšíte?"

„To je jedna z věcí, které jsou na Ťulpících legrační," odpověděl kouzelník. Jednu chvíli mluví, jako bych všechno řídil a všechno slyšel a byl nesmírně nebezpečný. A v příštím okamžiku si myslí, že mě mohou nachytat do léčky, kterou by prohlédlo dítě - pidivajzlíci jedni!"

„Budou se muset proměnit, jak byli předtím?" ptala se Lucinka. Já si fakt myslím, že by to k nim nebylo ošklivý, nechat je tak, jak jsou. Opravdu jim to tolik vadí? Zdají se docela šťastný. Teda - viděl jste ten skok? Jak vypadali dřív?"

„Obyčejní malí skřítci. Ani zdaleka tak hezcí jako ten druh, který máte v Narnii."

„Tak to by teda *byla* škoda měnit je nazpátek," usoudila Lucinka. Jsou tak legrační; a jsou docela hezký. Myslíte, že to pomůže, když jim to řeknu?"

„Určitě ano - pokud se ti podaří dostat jim to do hlavy."

„Půjdete to zkusit se mnou?"

„Ne, ne. Beze mne ti to půjde daleko lépe."

„Tak mockrát děkuju za oběd," řekla Lucinka a chvátala pryč. Seběhla ze schodů, po kterých ráno tak stísněně stoupala vzhůru, a dole plnou parou vletěla do Edmunda. Všichni ostatní tam stáli s ním a čekali na ni; a Lucinku hryzlo svědomí, když uviděla jejich napjaté obličeje a uvědomila si, na jak dlouho na ně úplně zapomněla.

Je to dobrý!" zavolala na ně. „Všechno je v pořádku. Ten kouzelník je hrozné správnej - a viděla jsem *jeho* - Aslana!"

A jako vítr od nich odlétla do zahrady. Tam se zem chvěla skoky Monopodů a vzduch zase jejich voláním. Obojí se zdvojnásobilo, když ji zahlédli.

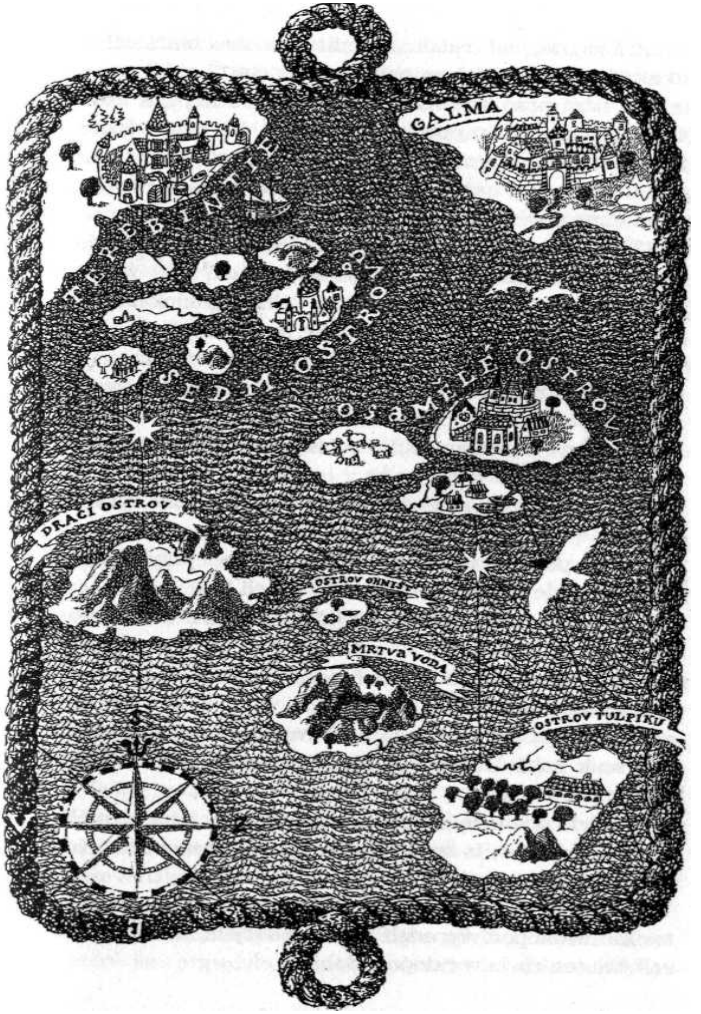
GALMA
TEREBINTIE
SEDM OSTROVŮ
OSAMĚLÉ OSTROVY
DRAČÍ OSTROV
OSTROV OHNĚ
MRTVÁ VODA
OSTROV TULPÍKŮ
J

„Už jde, už jde!" volali. „Třikrát sláva naší holčičce! Nandala to starému pánovi, jak se patří, to tedy ano."

Je nám nesmírně líto," řekl Monopod-šéf, „že vám nemůžeme poskytnout to potěšení, vidět nás, jak jsme vypadali, než jsme zoškliveli - nevěřila byste, jaký je to rozdíl, a to vám prosím nelžu, neboť není sporu, že jsme teď k smrti oškliví, tak co si budeme povídat."

„To tedy jsme, šéfe, to tedy jsme," přizvukovali ostatní a skákali jako veliké hejno míčů. „Tys na to kápl."

„Ale já si to vůbec nemyslím," křičela Lucinka, aby jí bylo rozumět. Já si myslím, že vypadáte moc hezky!"

„Výborně, výborně!" volali Monopodi. „Máte plnou pravdu, slečinko. Vypadáme moc hezky. Hezčí chlapíky byste sotva hledala."

Řekli to bez sebemenšího údivu a zřejmě vůbec nepostřehli, že změnili názor.

„Ona říká," poznamenal Monopod-šéf, „že jsme vypadali moc hezky, než jsme zoškliveli."

„Máte plnou pravdu, šéfe, plnou pravdu," přitakávali ostatní. „Přesně tohle říkala. Sami jsme to slyšeli."

„*Vůbec* jsem to neříkala," křičela Lucinka. „Říkala jsem, že jste *teď* moc hezký!"

„Ano, ano, to říkala," nato Monopod-šéf. „Říkala, že jsme tehdy byli moc hezcí!"

„Výborně, výborně, oba dva!" volali ostatní Monopodi. „Vy dva se k sobě hodíte. Vždycky trefíte hřebíček na hlavičku. Dobře jste to řekli."

„Vždyť říkáme úplný opak!" zadupala Lucinka netrpělivě.

„To tedy ano, to se ví," přisvědčovali Monopodi. „Není nad opak. Jen tak dál, oba dva."

„Z vás by se člověk zbláznil," povzdychla si Lucinka a vzdala to. Ale Monopodi vypadali úplně spokojení, a tak usoudila, že celkové ten rozhovor dopadl dobře.

A než si toho večera šli lehnout, stalo se něco, co Monopodům pomohlo k ještě větší spokojenosti s jejich současným vzhledem. Kaspian a všichni Narniané se co nejdříve vydali na pobřeží, aby všechno pověděli Rhinsovi a ostatním na palubě *Jitřního poutníka,* kteří si už o ně opravdu začínali dělat starosti. A Monopodi šli samozřejmě s nimi, bouchali o zem jako obrovské míče a hlasité spolu souhlasili, až Eustác prohlásil: „Kéž by je ten kouzelník udělal ne neviditelné, ale neslyšitelné!" (Brzy litoval, že to řekl, protože pak musel vysvětlovat, co to znamená, když je někdo neslyšitelný. A třebaže se poctivě snažil, nebyl si zcela jist, zda to Monopodi opravdu pochopili; a zvlášť ho dopálilo, když nakonec řekli: „Hm, ten neumí věci vysvětlit jako náš šéf. Ale to se naučíte, mladý muži. Jen mu pěkně naslouchejte. Ten vám předvede, jak se co říká. Ten je pro vás ten pravý!")

Když dorazili k zátoce, dostal Rípčíp skvělý nápad. Nechal spustit svůj člunek a pádloval v něm sem a tam, až Monopodi začali hořet zvědavostí. Pak se vztyčil a řekl jim: „Slovutní a moudří Monopodi, vy lodičky nepotřebujete. Každý z vás má šlapku, která ji plně nahradí. Stačí, když pěkně zlehka naskočíte na vodu - a uvidíte."

Monopod-šéf se stáhl zpátky a varoval ostatní před vodou, že je hrozně mokrá, ale jeden či dva z těch mladších si to mezitím už zkusili, pak se k nim přidalo několik dalších a nakonec tam byli všichni. Fungovalo to bezvadně. Veliká šlapka Monopoda posloužila jako přirozený vor nebo loďka, a když je Rípčíp naučil vyřezávat primitivní pádla, pádlovali všichni po zátoce kolem *Jitřního poutníka* a vypadali úplně jako flotila malinkých kanoí, které mají vysokánskou záď, na níž stojí tlustý skřítek. Pořádali mezi sebou závody, z lodi spustili láhve vína jako ceny pro vítěze a námořníci stáli opření podél zábradlí a smáli se, až je všechno bolelo.

Tulpíci byli také velice potěšeni svým novým jménem Monopodi, které jim připadalo velmi vznešené, i když ho nikdy ne-

vyslovili správně. „Ano, to jsme," volali, „Pomodoni, Monoopi, Pidomoni. Zrovna jsme takové jméno měli na jazyku." Ale brzy to spletli se svým starým jménem Ťulpíci a nakonec se to ustálilo na jménu Ťulpodi. A tak se jim asi bude říkat v příštích staletích.

Toho dne večeřeli všichni Narniané nahoře s kouzelníkem a Lucinka si všimla, jak celé to horní patro vypadá úplně jinak, když se ho už nebojí. Tajemné znaky na dveřích byly sice stále tajemné, ale teď vypadaly, jako by znamenaly samé dobré a radostné věci; a dokonce i to vousaté zrcadlo se teď zdálo spíš legrační než děsivé. K večeři dostal každý vykouzleno to, co nejraději jedl a pil. A po večeři předvedl kouzelník jedno velmi krásné a užitečné kouzlo. Položil na stůl dva čisté kusy pergamenu a požádal Driniana, aby mu přesně popsal jejich dosavadní cestu; a jak Drinian mluvil, všechno, co popisoval, se v pěkných jasných tazích objevovalo na pergamenu, až z toho nakonec vznikly dvě krásné mapy Východního oceánu, na nichž byla Galma, Terebintie, Sedm ostrovů, Osamělé ostrovy, Dračí ostrov, Ostrov ohnišť, Mrtvá voda i ostrov Ťulpíků, všechno správně velké a přesně umístěné. Byly to první mapy těchto moří a byly lepší než všechny, které byly později nakresleny bez pomoci kouzel. Neboť na těchto mapách sice města a hory vypadaly zprvu jako na obyčejné mapě, ale když kouzelník půjčil svým hostům zvětšovací sklo, zjistili, že jsou to dokonalé drobounké obrázky těch skutečných, takže bylo vidět hrad, tržiště na otroky i ulice v Dlouhém přístavu, všechno úplně jasné, i když jakoby ve veliké dálce, asi jako věci, na něž se díváte dalekohledem obráceně. Jediná chyba byla, že pobřeží většiny ostrovů nebylo úplné, neboť mapy ukazovaly jen to, co viděl Drinian na vlastní oči. Když byly hotovy, kouzelník si jednu nechal a druhou daroval Kaspianovi; dodnes visí v jeho Kosmografickém kabinetu na hradě Cair Paravel. Kouzelník jim však nemohl povědět nic o mořích či pevninách dále k východu. Ře-

kl jim pouze, že se asi před sedmi lety v jeho vodách objevila narnijská loď s panem Revilianem, panem Argozem, panem Mavramornem a panem Rhópem na palubě; usoudili tedy, že zlatý muž, kterého viděli na Mrtvé vodě, musí být pan Restimar. Příštího dne kouzelník pomocí kouzel opravil záď *Jitřního poutníka,* poškozenou mořským hadem, a naložil ho mnoha užitečnými dárky. Rozloučili se velmi srdečně, a když asi o druhé hodině odpolední zvedli kotvy, všichni Ťulpodi s nimi pádlovali k hrdlu zátoky a zdravili je, dokud nebyli z doslechu.

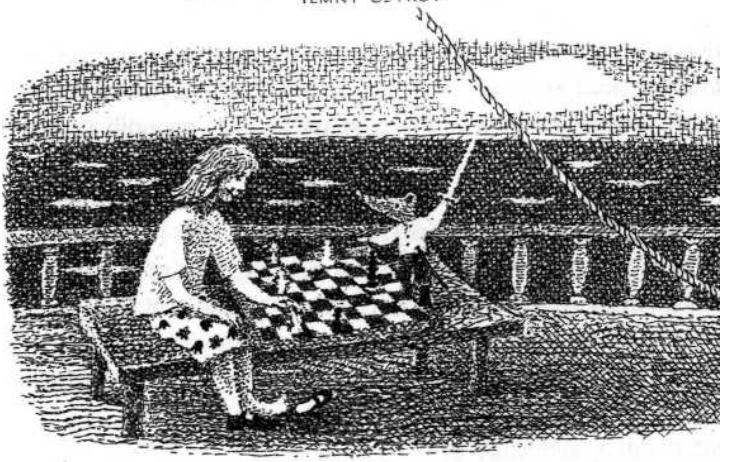

Kapitola dvanáctá

TEMNÝ OSTROV

PO TĚCHTO UDÁLOSTECH pluli Po dvanáct dní k jihu a trošku k východu, hnáni mírným větrem, a nespatřili ani ptáka, ani rybu, pouze jednou vodotrysky nějakých velryb daleko na pravoboku. Většinou bylo jasno a teplo. Lucinka a Rípčíp si v tu dobu mnohokrát zahráli šachy. Třináctého dne pak Edmund z koše zpozoroval něco, co vypadalo jako veliká tmavá hora, která se zvedá z moře na levoboku.

Změnili tedy směr a pustili se k této pevnině; většinou museli veslovat, protože vítr jim na cestu k severovýchodu nebyl nic platný. Večer od ní byli stále ještě daleko a veslovali celou noc. Příštího rána bylo krásně, ale naprosté bezvětří. Ta temná hmota ležela před nimi o dost blíž a o dost větší, ale stále velmi nezřetelná, takže si někteří mysleli, že je ještě hodně daleko, a jiní, že plují do mlhy.

Kolem deváté hodiny ráno se náhle octli tak blízko, že bylo vidět, že to vůbec není země; ba ani mlha, alespoň ne obyčejná. Byla to *tma*. Popisuje se to dost těžko, ale pochopíte, co asi viděli, když si představíte, že se díváte do železničního tunelu - bud tak dlouhého, nebo tak stočeného, že není v dohledu světlo na druhém konci. A víte, jak by to vypadalo. Metr či dva byste viděli koleje, pražce a štěrk v jasném slunečním světle; pak by přišlo místo, kde by byly v pološeru, a pak, poměrně náhle, ale samozřejmě bez nějakého ostrého přechodu, by úplně zmizely v husté černé tmě. Narniané měli nyní před sebou něco podobného. Metr či dva před přídí viděli jasné modrozelené vlny. Dál byla voda vybledlá a šedá jako za soumraku. A ještě dál úplná černota, jako by stáli na pokraji noci bez hvězd a bez měsíce.

Kaspian křikl na loďmistra, aby dal zastavit, a všichni kromě veslařů se nahrnuli dopředu a dívali se z přídě. Jenže vidět nebylo nic. Za nimi bylo moře a slunce, před nimi tma.

„Pustíme se do toho?" zeptal se Kaspian po chvíli.

Já bych to neradil," odpověděl Drinian.

„Kapitán má pravdu," souhlasilo několik námořníků.

„Skoro bych taky řekl," přidal se Edmund.

Lucinka a Eustác byli zticha, ale v duchu se velmi radovali z toho, jaký to zřejmě bralo obrat. Jenže vtom přeťal ticho jasný hlásek Rípčípův.

‚A proč ne?" tázal se. „Vysvětlil by mi někdo laskavě, proč ne?"

Nikdo do vysvětlování zrovna žhavý nebyl, proto Rípčíp pokračoval:

„Kdybych mluvil s poddanými nebo otroky, mohl bych se domnívat, že tento návrh pramení ze zbabělosti. Ale doufám, že se v Narnii nikdy nebude říkat, že skupina urozených a královských osob v rozkvětu mládí vzala nohy na ramena, protože se bála tmy." „Ale jakou to bude mít cenu, plahočit se tou tmou?" namítl Drinian.

„Cenu?" opáčil Rípčíp. „Cenu říkáte, kapitáne? Jestli slovem cenu míníte to, že si nacpeme břicha nebo váčky na peníze, přiznávám, že to nebude mít cenu zhola žádnou. Pokud vím, nevydali jsme se na tuto plavbu hledat prospěch a bohatství, nýbrž slávu a dobrodružství. A tady je před námi takové dobrodružství, jaké si jen člověk nebo myšák může přát, a jestli se teď obrátíme nazpět, bude to znamenat nemalou újmu na cti nás všech."

Několik námořníků potichu utrousilo něco jako: „Se cí nám vlezte na záda," ale Kaspian řekl:

„K šípku s tebou, Rípčípe. Že my jsme tě raději nenechali doma! No tak dobrá! Když se na to díváš takhle, budeme asi muset jet dál. Ledaže by tam snad Lucinka raději nejela?"

Lucinka cítila, že by tam opravdu ze srdce raději nejela, ale nahlas řekla: „Jdu do toho s vámi."

„Nařídí Vaše Výsost aspoň rozsvítit světla?" zeptal se Drinian.

„V každém případě," odpověděl Kaspian. „Dohlédni na to, kapitáne."

Byly tedy rozsvíceny všechny tři lucerny - na zádi, na přídi a na stěžni - a Drinian dal zapálit dvě pochodně uprostřed lodi. Ve slunečním světle vypadaly matné a mdlé. Pak byli svoláni na palubu všichni námořníci, kromě těch, kteří zůstali u vesel, všichni byli plně vyzbrojeni a zaujali bojové postavení s tasenými meči. Lucinka a dva lučištníci vystoupili do koše, napjali luky a přiložili šípy k líci. Námořník Rynelf se postavil na příď s olovnicí, aby měřil hloubku. Rípčíp, Edmund, Eustác a Kaspian, všichni v plné zbroji, stáli vedle něj. Drinian se chopil kormidla.

„A teď, ve jménu Aslanově, vpřed," zavelel Kaspian. „Zvolna a rovnoměrně. Každý nechť se chová tiše, je ostražitý a připravený okamžité uposlechnout rozkazů."

Námořníci se chopili vesel, ozvalo se zaskřípění a zapraskání *a. Jitřní poutník* se pohnul vpřed. Lucinka nahoře v koši měla

možnost pěkně pozorovat, jak vjíždějí do tmy. Příď v ní už zmizela, zatímco záď byla ještě v plném slunečním světle. Lucinka viděla, jak se z ní postupně vytrácí. V jednu chvíli byly pozlacená záď, modré moře i nebe zality sluncem; v příští chvíli nebe i moře zmizely a lucerna na zádi - kterou bylo předtím sotva vidět - teď byla tím jediným, podle čeho se dalo rozeznat, kde loď končí. Před lucernou byla znát temná silueta Driniana, sehnutého nad kormidlem. Dole, přímo pod sebou, viděla Lucinka dvě světlé skvrny paluby kolem pochodní a odlesky světla na mečích a přilbách, a vpředu na přídi další ostrůvek světla. Jinak vypadal koš, osvětlený lucernou na stěžni jen kousek nad ní, jako malý jasný svět sám pro sebe, plující pustou tmou. A i ta světla, jak se stává, když rozsvítíte v nezvyklou denní dobu, vypadala ponurá a nepřirozená. Lucinka také zjistila, že je jí pořádná zima.

Jak dlouho trvala ta cesta do tmy, nikdo nevěděl. Kromě skřípání vesel a šplouchání vody se nedalo podle ničeho poznat, že se pohybují. Edmund, který hleděl z přídě kupředu, neviděl nic než odraz lucerny ve vodě před sebou. Voda se zdála jakoby mastně špinavá a vlna, kterou zvedala příď, taková nízká, těžká a smutná. Postupem času se všichni kromě veslařů začali chvět zimou.

Náhle se odněkud - teď už se nikdo zvlášť dobře neorientoval - ozval výkřik. Bud to nekřičel člověk, anebo křičel v tak nesmírné hrůze, že jeho hlas pomalu přestával být lidský.

Kaspian se zatím jen pokoušel promluvit - ústa měl úplně vyschlá -, když tu zazněl pronikavý hlásek Rípčípův, v tom tichu silnější než obvykle.

„Kdo to volá?" zapištěl. Jsi-li nepřítel, nebojíme se tě, a jsi-li přítel, tví nepřátelé se naučí bát se nás."

„Smilování!" ozval se ten hlas. „Smilování! I kdybyste byli jen další sen, smilujte se nade mnou: vezměte mne na palubu. Vezměte mne, i kdybyste mne měli zabít. Ale ve jménu všeho

milosrdenství vás zapřísahám, abyste se nerozplynuli a nenechávali mne v této příšerné zemi."

„Kde jste?" zvolal Kaspian. „Pojďte na palubu a buďte vítán."

Ozval se další výkřik, snad radosti, snad hrůzy, a pak všichni poznali, že k nim někdo plave.

„Námořníci, připravte se a vytáhněte ho," zavelel Kaspian.

„Rozkaz, Veličenstvo," odpověděli námořníci. Několik se jich nahrnulo k zábradlí na levoboku s provazy a jeden, vykloněný nad vodu, držel pochodeň. Na temné vodě se objevil úplně bílý obličej s takovým až divokým výrazem a po chvíli šplhání a tahání pomohlo několik přátelských rukou neznámému na palubu.

Edmund si pomyslel, že ještě neviděl člověka, který by vypadal tak zničeně. Celkově se nezdál moc starý, ale na hlavě měl slepený chomáč zcela bílých vlasů, obličej vyhublý a strhaný a místo oblečení na něm viselo jen pár mokrých cárů. Ale nejnápadnější byly ty jeho oči - oči rozevřené tak široce, jako by vůbec neměly víčka, a zírající jako v absolutní smrtelné hrůze. Sotva se jeho nohy dotkly paluby, zvolal:

„Utíkejte, utíkejte! Otočte loď a zpátky! Veslujte, co vám síly stačí, pryč, pryč od tohoto prokletého pobřeží!"

„Uklidni se, příteli," pravil Rípčíp, „a pověz nám, o jaké nebezpečí se jedná. Nejsme zvyklí utíkat."

Při těch slovech sebou neznámý hrozně trhl, neboť si myšáka předtím nevšiml.

„Odsud však utíkat budete," vydechl. „Toto je země, kde se sny stávají skutečností."

„Tak to je ostrov, kterej už dlouho hledám," ozval se jeden z námořníků. „Až tu přistaneme, zjistím, že tu je Andulka mou ženou."

„A můj Honzík tu bude naživu," přidal se druhý. • „Hlupáci!" přerušil je neznámý a zuřivě zadupal. „Takovéhle řeči mě sem přivedly a měl jsem se raději utopit nebo se vůbec

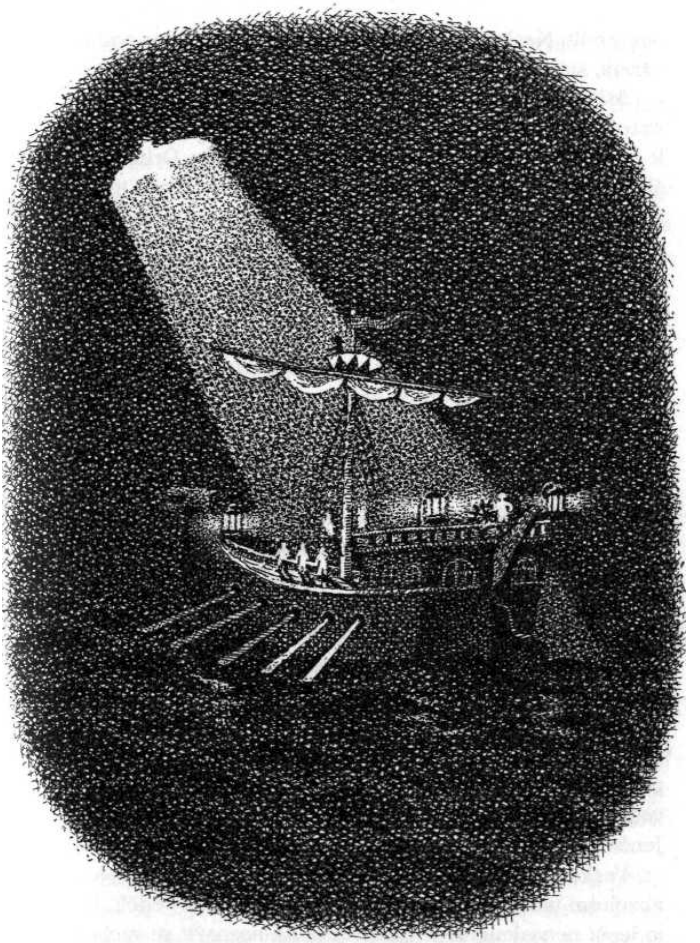

VŠICHNI UPŘENĚ HLEDĚLI TÝMŽ SMĚREM;
ZA KAŽDÝM LEŽEL OSTRÝ, ČERNÝ STÍN.

nenarodit. Neslyšeli jste, co říkám? Tady sny - sny, rozumíte?! - ožívají, stávají se skutečností. Ne snění. Sny."

Asi půl minuty bylo ticho a vzápětí se za velkého řinčení zbroje celá posádka hnala hlavním poklopem do podpalubí k veslům, aby veslovala jako nikdy předtím; Drinian jediným škubnutím otočil kormidlo a loďmistr začal udávat to nejzběsilejší tempo, o jakém kdy kdo na moři slýchal. Neboť každému trvalo právě tu půlminutku, aby si vzpomněl na jisté své sny - sny, po kterých se člověk bojí znovu usnout - a pochopil, co by znamenalo přistát v zemi, kde se sny stávají skutečností.

Jen Rípčíp se ani nepohnul.

„Výsosti, Výsosti," pravil, „vy hodláte tolerovat tuto vzpouru, tuto zbabělost? Vždyť to je úplný panický útěk z boje!"

„Veslujte, veslujte!" křičel Kaspian. „Do toho, námořníci, jako by vám šlo o život. Jsi si jist kursem, Driniane? Říkej si, co chceš, Rípčípe. Jsou věci, které neunese žádný člověk."

„V tom případě se pokládám za šťastného, že nejsem člověk," odvětil Rípčíp s prkennou úklonou.

Lucinka to nahoře všechno slyšela. Ve chvilce se jí vrátil jeden z těch snů, na něž se nejvíc snažila zapomenout, tak živě, jako by se z něj právě probudila. Tak *tohle* tedy bylo za nimi, na tom ostrově, v té tmě! Na chviličku zatoužila seběhnout dolů na palubu a být s Edmundem a Kaspianem. Ale k čemu by to bylo? Kdyby se sny začaly stávat skutečností, mohli by se i Edmund a Kaspian proměnit v něco děsivého, sotva by se k nim dostala. Lucinka pevně sevřela zábradlí koše a snažila se uklidnit Vždyť už ze všech sil veslují zpátky ke světlu. Za chviličku už bude všechno v pořádku. Jenže-jenže kéž by to tak bylo v pořádku hned teď.

Veslování sice nadělalo dost hluku, ale i přesto bylo znát to absolutní ticho, které loď obklopovalo. Všichni věděli, že by bylo lepší nenaslouchat, nenapínat uši a nesnažit se zachytit nějaký zvuk ze tmy. Ale každý naslouchal, ať chtěl nebo ne. A brzy začali všichni něco slyšet. Každý něco jiného.

„Slyšíte to taky? Jako by se otvíraly a zavíraly veliké nůžky - támhle!" ptal se Eustác Rhinse.

„Pst!" odpověděl Rhins. „Slyším *je,* jak lezou po bocích lodi nahoru."

„Právě se *to* chystá posadit na stěžeň," ozval se Kaspian.

„Brr!" řekl jeden námořník. „Už začínají zvony. To jsem čekal."

Kaspian vynaložil veliké úsilí, aby se na nic nedíval (zejména aby se stále neohlížel přes rameno), a vydal se dozadu k Drinianovi.

„Driniane," zeptal se úplně tichounce. Jak dlouho nám trvala ta cesta dovnitř - myslím tam, kde jsme sebrali toho člověka?"

„Snad pět minut," zašeptal Drinian. „Proč?"

„Protože se už o dost déle pokoušíme dostat ven."

Drinianova ruka se na kormidle zachvěla a po tváři mu sklouzla krůpěj studeného potu. A všechny na palubě začalo napadat totéž. „Už se odsud nedostáném, už se odsud nedostáném," naříkali veslaři. „Kormidluje nás špatně. Motáme se v kruhu. Už se odsud nedostáném." Neznámý, který dosud ležel na palubě jako hromádka neštěstí, se posadil a vybuchl v děsivý ostrý smích.

„Už se odsud nedostáném!" vzkřikl. „To je ono. Ovšem. Už se odsud nedostáném. Byl jsem to ale blázen, že jsem myslel, že jim uniknu tak snadno! Ne, ne, už se odsud nedostáném."

Lucinka se opřela čelem o okraj koše a zašeptala: „Aslane, Aslane, jestli jsi nás kdy měl aspoň trochu rád, pošli nám teď nějakou pomoc." Tma zůstala pořád stejně hustá, ale Lucinka se začala cítit o trošku - o trošilinku - lip. „No, vždyť se nám vlastně ještě vůbec nic nestalo," pomyslela si.

„Podívejte!" ozval se vtom Rhinsův chraptivý hlas z přídě. Před nimi se objevila malá světlá tečka, a jak se na ni dívali, Padl z ní na loď jasný paprsek světla. Okolní tma se tím nezměnila, ale celá loď byla osvětlená jako reflektorem. Kaspian zamžoural očima, rozhlédl se kolem a spatřil tváře svých spo-

lečníků, všechny s horečným, napjatým výrazem. Všichni upřeně hleděli týmž směrem; za každým ležel ostrý, černý stín.

Jak se Lucinka dívala do paprsku, něco v něm zahlédla. Nejprve to vypadalo jako kříž, potom jako letadlo, potom jako papírový drak, nakonec se ozvalo mocné zašumění křídel a už to bylo přímo nad nimi a byl to albatros. Třikrát obletěl stěžeň a pak na chviličku usedl na temeno zlatého draka na přídi. Zakřičel silným, lahodným hlasem něco, co všem připadalo jako slova, i když jim nikdo nerozuměl. Pak roztáhl křídla, vzlétl a letěl zvolna před nimi, mírně k pravoboku. Drinian stočil kormidlo za ním, zcela si jist tím, že nabízí správné vedení. Ale jenom Lucinka věděla, že když letěl kolem stěžně, pošeptal jí: „Odvahu, nejmilejší," a ten hlas, to věděla určitě, byl Aslanův; a zároveň jí dýchla do tváře líbezná vůně.

Za chviličku tma před nimi zešedivěla a pak, skoro dřív, než se odvážili doufat, vylétli do slunečního jasu a znovu se octli v teplém modrém světě. A jestli znáte takovou chvíli, kdy prostě jen ležet v posteli, vidět, jak se do místnosti oknem lije slunce, slyšet zdola veselý hlas nějakého časného mlékaře či listonoše a uvědomovat si, že *to byl jenom sen, a ne pravda,* je tak nádherné, že jen kvůli té radosti z probuzení skoro stejně stálo za to mít ten hrozný sen, víte, jak se teď cítili. Už jen ty jasné barvy lodi je udivily; napůl čekali, že se tma přilepí na její bílou, zelenou a zlatou jako nějaké saze nebo kal.

Lucinka bez meškání seběhla na palubu, kde se zatím všichni nahrnuli kolem cizince. Dlouhou dobu byl tak šťastný, že ani nemohl mluvit, jenom zíral na moře a na slunce a ohmatával lana a zábradlí, jako by se chtěl ujistit, že doopravdy nespí; a po tvářích mu kanuly slzy.

„Děkuji vám," řekl konečně. „Zachránili jste mne před... ale o tom nebudu mluvit. A teď mi, prosím, sdělte, kdo jste. Já jsem Telmarín z Narnie, a dokud jsem ještě za něco stál, říkali mi pan Rhóp."

„A já," pravil Kaspian, Jsem Kaspian, král Narnie, a plavím se, abych nalezl tebe a tvé společníky, přátele svého otce."

Pan Rhóp padl na kolena a políbil králi ruku. „Výsosti," pravil, Jste člověk, kterého jsem toužil spatřit ze všech nejvíc. Poskytněte mi, prosím, jednu milost."

Jakou?" tázal se Kaspian.

„Nikdy se mne neptejte, ani nikomu jinému nedovolte, aby se mne ptal, co jsem spatřil za ta léta na Temném ostrově."

„To ti mohu lehko slíbit," odpověděl Kaspian. *Ptát se* tě - to bych řekl, že ne," dodal a otřásl se. „Dal bych všechny své poklady za to, abych to slyšet *nemusel."*

„Výsosti," ozval se Drinian, „máme teď příznivý vítr na plavbu k jihovýchodu. Mám nechat chudáky naše chlapce zvednout plachtu? A pak každý, koho nutně nepotřebujeme, pěkně na kutě."

„Samozřejmě," odpověděl Kaspian. „A všem ať se podává grog. Á - a, sám si připadám, že bych mohl spát den a noc."

A tak se celé odpoledne s velikou radostí plavili k jihovýchodu, hnáni čerstvým větrem, a kupa tmy za nimi byla stále menší a menší. Nikdo však nepostřehl, kdy vlastně zmizel ten albatros.

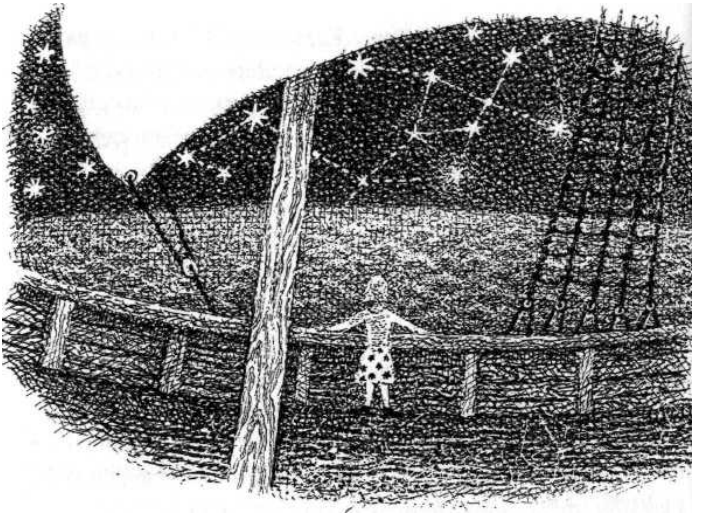

Kapitola třináctá

TŘI SPÁČI

VÍTR NEUSTÁVAL, ale den ode dne slábl, až nakonec byly vlny úplné mírňoučké a loď po nich klouzala hodinu po hodině skoro jako po jezeře. A každou noc se na východě ukázala nová souhvězdí, která v Narnii nikdy nikdo nespatřil a která možná, jak si Lucinka pomyslela (a bylo to krásné i děsivé zároveň), ještě vůbec nespatřilo lidské oko. Tyto nové hvězdy byly veliké a zářivé a noci byly obyčejně teplé. Lidé spali většinou na palubě a povídali si dlouho do noci anebo jen tak stáli u zábradlí a dívali se na světélkující pěnu, tančící před přídí.

Jednoho večera, krásného až k nesnesení, kdy se nebe za nimi rozzářilo tak nádhernými nachovými a fialovými tóny a do

takové šíře, až se zdálo, že je náhle o kus větší, spatřili na pravoboku zemi. Pomalu se blížila, a jak měli za zády západ slunce, zdálo se, že její výběžky a mysy jsou v jednom plameni. Ale pak už se plavili podél jejího pobřeží a západní mys se nyní tyčil za zádí lodě, proti rudému nebi úplně černý a ostře řezaný, jako vystřižený z papíru; a tu si mohli onu zem prohlédnout lépe. Nebyly tam žádné hory, zato však řada mírných kopců se svahy jako polštářky. Vanula odtud přitažlivá vůně - Lucinka ji nazvala „taková jako matná, tmavočervená vůně", o čemž Edmund prohlásil (a Rhins v duchu usoudil), že je to nesmysl, ale Kaspian řekl: Já vím, co myslíš."

Plavili se tak dosti dlouho, míjeli mys za mysem, protože doufali, že najdou nějaký pěkný, hluboký přístav, ale nakonec se museli spokojit s mělkou a širokou zátokou. Na moři se sice zdálo klidno, ale tady se samozřejmě tříštil o písek příboj a oni nemohli doplout s *Jitřním poutníkem* tak daleko, jak by si byli přáli. Zakotvili hezký kus cesty od břehu a během přistání se div s člunem nepřevrátili a dost se zmáčeli. Pan Rhóp zůstal na palubě *Jitřního poutníka.* Žádné ostrovy už vidět netoužil. Celou dobu, kterou strávili na této pevnině, jim v uších zněl ten hukot příboje.

Dva námořníky nechali na stráži u člunu a Kaspian vedl ostatní do vnitrozemí, i když ne příliš daleko, protože na pořádný průzkum bylo pozdě - už se stmívalo. Jenže pro dobrodružství daleko chodit nemuseli.

V širokém údolí, do kterého zátoka ústila, nebyla ani cesta, ani pěšina, ani jiná známka toho, že by tu žili lidé. Pod nohama měli pěkný, měkký trávník, tu a tam posetý nějakým nízkým keříkovitým rostlinstvem, které Edmund a Lucinka považovali za vřes. Eustác, který se v botanice opravdu dost vyznal, tvrdil, že to vřes není. Asi měl pravdu; ale bylo to něco hodně podobného.

Ještě nedošli ani co by lukem dostřelil, když Drinian řekl: „Podívejte! Copak je to támhle?" a všichni se zastavili.

„Nebudou to velké stromy?" řekl Kaspian.

Já myslím spíš věže," mínil Eustác.

„Taky by to mohli bejt obři," dodal Edmund tišším hlasem.

„Nejlíp to zjistíme tak, že se pustíme rovnou mezi ně," pravil Ripčíp, tasil meč a vykročil v čele.

„Myslím, že je to asi nějaká zřícenina," ozvala se Lucinka, když se dostali o hodný kus blíž; a její odhad byl nejpřesnější. Nalezli široké obdélníkové prostranství, vydlážděné hladkými kameny a obklopené šedými sloupy, ale bez střechy. Od jednoho konce toho prostranství k druhému se táhl dlouhý stůl, pokrytý drahocenným purpurovým ubrusem, který sahal téměř k zemi. Po obou stranách stolu byla řada kamenných židlí, bohatě tesaných a s hedvábnými polštářky na sedadlech. A na stole byla hostina, o jaké se ještě nikomu ani nesnilo, dokonce ani tehdy ne, když Nejvyšší král Petr vedl svůj dvůr na Cair Paravel. Byli tam krocani, husy a pávi, byly tam kančí hlavy a celé půlky jelenů a srnců, byly tam dorty tvarované jako lodě s napjatými plachtami, jako draci a jako sloni, byly tam mražené krémy, byli tam zářiví raci a třpytiví lososi, byly tam ořechy a hrozny, ananasy a broskve, granátová jablka, melouny a rajská jablíčka. Byly tam láhve ze zlata a stříbra a zvláštně brouseného skla: a vůně ovoce a vína dolétla k cestovatelům jako příslib veškerého štěstí.

„Teda!" vydechla Lucinka.

Šli blíž, všichni úplně tiše. :

„Ale kde jsou hosti?" zeptal se Eustác.

„O ty bychom se už mohli postarat, pane," pravil Rhins.

„Podívejte!" řekl vtom ostře Edmund. Ted už byli mezi sloupy a stáli na dláždění. Každý se podíval, kam Edmund ukazuje.

Všechny židle nebyly prázdné.

V čele stolu a na dvou vedlejších místech něco - vlastně třikrát něco - sedělo.

„Kdo to je?" tázala se leptem Lucinka. „Vypadají jako tři bobři, jak sedej za stolem."

„Nebo velikánský ptačí hnízdo," řekl Edmund.

„Mně to spíš připadá jako kupka sena," řekl Kaspian.

Ripčíp se rozběhl kupředu, vyskočil na židli, odtud na stůl a po stole cupital dál, přičemž se obratně jako tanečník proplétal mezi drahokamy vykládanými poháry, pyramidami ovoce a slánkami ze slonoviny. Doběhl až k tomu tajemnému šedému na konci stolu; podíval se, sáhl si, a zavolal zpátky:

„Tak tihle myslím bojovat nebudou."

Mezitím k němu ostatní došli a spatřili, že to, co sedí na třech židlích, jsou tři muži; bylo v nich však těžké lidi poznat, dokud se člověk nepodíval zblízka. Vlasy - všichni tři je měli šedivé - jim padaly přes oči a byly už tak dlouhé, že v nich jejich obličeje téměř zmizely. Vousy se jim rozrostly přes celý stůl, propletly se mezi talíři a číšemi a ovinuly se kolem nich jako ostružiny kolem plotu, až nakonec - spletené v jedinou velikou pokrývku - přepadly přes okraje stolu a dolů k zemi. Vlasy jim vzadu visely přes opěradla židlí, až je úplně pokryly. Ti tři muži byli doslova samé vlasy.

„Mrtví?" tázal se Kaspian.

„Myslím, že ne, Výsosti," pravil Ripčíp a oběma tlapkami vytáhl jednu ruku ze spleti vlasů. „Tenhle není studený a je mu znát tep."

.Tomuhle taky, i tomuhle," řekl Drinian.

„No tohle, vždyť oni jen spí," divil se Eustác.

‚Ale byl to asi pěkně dlouhej spánek," poznamenal Edmund, „když jim ty vlasy takhle narostly."

„Určitě jsou zakletí," řekla Lucinka. „Hned jak jsme tu přistáli, cejtila jsem, že je to tu kouzlama úplné nabitý. Jé - myslíte, že jsme sem třeba přišli, abysme je vysvobodili?"

„Zkusit to můžeme," odvětil Kaspian a začal třást s tím, kterého měl po ruce. Chvilku se jim zdálo, že bude mít úspěch -ten člověk se zhluboka nadechl a zabručel: „Dál na východ už nejedu. Vzhůru do Narnie!" Ale téměř okamžitě upadl do ještě

tvrdšího spánku. Hlava mu ztěžka klesla ještě o kousek hlouběji a všechny další pokusy ho vzbudit byly marné. S druhým tomu bylo podobně: Jsme přece víc než zvířata. Plujme dál, dokud mužem - země za slunce východem," a hlava mu klesla. A ten třetí řekl jenom: „Hořčici, prosím," a spal dál.

„Vzhůru do Narnie, povídal?" pravil Drinian.

„Ano," odpověděl Kaspian. „Máš pravdu. Myslím, že naše pátrání je u konce. Podíváme se jim na prsteny. Ano, jsou tu jejich erby. Toto je pan Revilian. Toto pan Argoz. A toto pan Mavramorn."

„Ale vzbudit je nemůžeme," řekla Lucinka. „Co budeme dělat?"

„Prosím Vaše Veličenstva za prominutí," ozval se Rhins, „ale nemohli bychom to vyřešit u stolu? Takovouhle večeři člověk každý den nevidí."

„Ať tě to ani nenapadne!" zarazil ho Kaspian.

„To se ví, to se ví," přidalo se několik námořníků. Je tu kouzel, až to není zdrávo. Čím dřív zas budem na palubě, tím lip."

„Podle všeho," pravil Rípčíp, „upadli tito tři pánové do sedmiletého spánku právě po požití tohoto jídla."

„Nevzal bych si z toho, ani kdybych měl umřít hlady," řekl Drinian.

„Nějak divně rychle se stmívá," ozval se Rynelf.

„Zpátky na palubu, zpátky na palubu," zahučeli námořníci.

Já si fakt myslím, že mají pravdu," řekl Edmund. „Co budeme s těmahle pánama dělat, to můžeme rozhodnout zejtra. Z toho stolu si nic vzít netroufneme a není proč tu zůstávat přes noc. Smrdí to tu magií - a nebezpečím."

„Zcela sdílím názor krále Edmunda," pravil Rípčíp, „pokud se týče osazenstva lodi všeobecně. Ale já osobně budu u tohoto stolu sedět až do východu slunce."

„Proč, prosím tě?" tázal se Eustác.

„Protože tohle je nádherné dobrodružství," odvětil myšák. „A žádné nebezpečí se mi nezdá tak hrozné jako to, že bych se

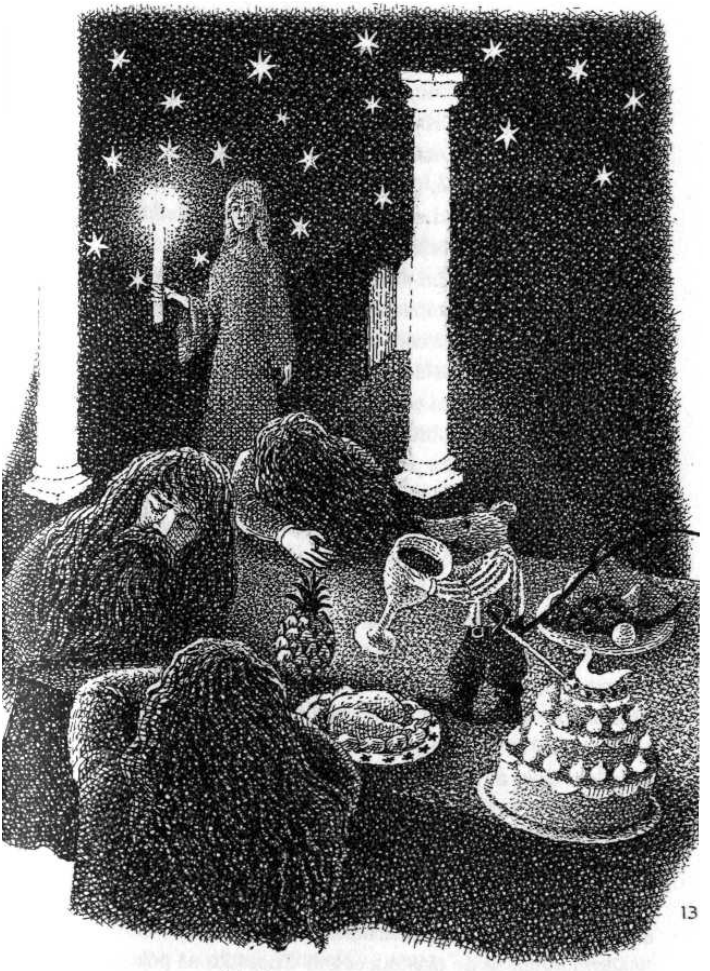

13

MYŠÁK, JAK STÁL NA STOLE,
POZDVIHL ZLATÝ POHÁR OBĚMA TLAPIČKAMI A PRAVIL:
„KRÁSNÁ PANNO, NA TVÉ ZDRAVÍ."

vrátil do Narnie a věděl, že jsem ze strachu nechal za sebou nerozluštěnou velkou záhadu."

Já tu zůstanu s tebou, Ripčípe," řekl Edmund.

‚Já také," přidal se Kaspian.

„A já taky," řekla Lucinka. A pak se přihlásil i Eustác. To od něj bylo velmi odvážné, protože nikdy o podobných věcech nečetl ani neslyšel, dokud se nedostal na palubu *Jitřního poutníka,* a tak to pro něj bylo těžší než pro ostatní.

„Veličenstvo, dovolím si vás poprosit..." začal Drinian.

„Ne ne, můj milý kapitáne," odpověděl Kaspian. „Tvé místo je na lodi a pracoval jsi celý den, zatímco my jsme lenošili."

Chvilku se nemohli dohodnout, ale nakonec Kaspian prosadil svou. A jak se lodní posádka obrátila a v houstnoucím šeru pochodovala zpět k pobřeží, všem pěti odvážlivcům, snad až na Rípčípa, přeběhl zlehka po zádech mráz.

Nějaký čas jim trvalo, než si vybrali místa u toho podezřelého stolu. Zřejmě k tomu měli všichni stejný důvod, třebaže ho nevyslovili nahlas. Neboť to byla opravdu těžká volba. Člověk by sotva vydržel sedět celou noc hned vedle těch tří zarostlých postav, které sice snad nebyly mrtvé, ale také rozhodně ne normálně živé. Na druhou stranu sedět na opačném konci, takže by je člověk, jak by tmy přibývalo, viděl stále méně a méně a nevěděl by, jestli se snad nepohnuly, a během dvou hodin by je možná neviděl už vůbec - ne, na to nebylo ani pomyšlení. A tak chodili znovu a znovu kolem stolu a říkali: „Co třeba tady?" a „Nebo možná o kousek dál?" a „Nebo že by na téhle straně?", až se nakonec usadili asi tak uprostřed, ale blíž ke třem spáčům než k tomu druhému konci. To už bylo deset a skoro tma. Na východě plála ta zvláštní nová souhvězdí. Lucinka by byla raději, kdyby to byl Leopard, Koráb a ostatní staří kamarádi z narnijské oblohy.

Zachumlali se do plášťů a čekali. Zpočátku se pokoušeli mluvit, ale příliš do řeči jim nebylo. A tak už pak jen seděli a seděli. Od pobřeží k nim doléhalo šumění příboje.

Po několika hodinách, které jim připadaly jako věčnost, přišla chvíle, kdy všichni věděli, že před chvilkou dřímali, ale teď už jsou úplně vzhůru. Hvězdy stály docela jinde, než když je viděli naposled. Obloha byla černá, jen na východě slaboulince do Šeda. Bylo jim zima, i když zároveň měli žízeň, a byli celí ztuhlí. A žádný z nich nepromluvil ani slovo, neboť teď se konečně začalo něco dít.

Za sloupy proti nim byl svah jednoho nízkého kopce. A teď se v tom svahu otevřely dveře, ve dveřích se ukázalo světlo, vyšla nějaká postava a dveře se za ní zavřely. Ta postava nesla světlo a kromě toho světla z ní vlastně nic pořádně neviděli. Zvolna kráčela blíž a blíž, až nakonec stála přímo u stolu naproti nim. Ted viděli, že je to vysoká dívka, oděná v dlouhou, jasně modrou řízu; paže měla holé. Byla prostovlasá a světlé vlasy jí padaly až k pasu. A jak se tak na ni dívali, bylo jim, jako by předtím nikdy pořádně nechápali, co je to krása.

To světlo, které nesla, byla dlouhá svíce na stříbrném svícnu; teď ho postavila na stůl. Jestli té noci dříve vál nějaký vítr od moře, musel mezitím úplně utichnout, protože plamen svíčky hořel tak zpříma a klidně, jako by stála v místnosti se zavřenými okny a zataženými závěsy. Zlato a stříbro na stole se zatřpytilo v jejím světle.

Lucinka si teď všimla, že na stole po délce leží něco, co předtím uniklo její pozornosti. Byl to kamenný nůž, ostrý jako z oceli - vypadal krutě a starobyle.

Nikdo dosud nepromluvil. Potom - Rípčíp první a Kaspian hned za ním - všichni povstali, protože cítili, že toto je vznešená bytost.

„Poutníci, kteří jste zdaleka přišli k Aslanovu stolu," pravila dívka, „proč nejíte a nepijete?"

„Báli jsme se okusit toho jídla, panno," odpověděl Kaspian, ..protože jsme si mysleli, že uvrhlo naše přátele do tohoto dlouhého spánku."

„Ani ho neokusili," řekla dívka. 9

„A prosím vás," ozvala se Lucinka, „co se jim teda stalo?" *m*

„Před sedmi lety," pravila dívka, „sem připlula loď s cáry 1 místo plachet, loď, která už jen stěží držela pohromadě. By- 1 li v ní tito tři a ještě několik dalších - námořníků. Když přišli i k tomuto stolu, řekl jeden z nich: ‚Přátelé, tady nám bude dob- j ře. Nechme už toho věčného napínání plachet, skasávání plachet a veslování, usaďme se tady a dožijme své dny v pokoji.' 1 Druhý řekl: ‚To ne. Pojďme, vstupme znovu na loď a plavme se 1 na západ, k Narnii; snad už je Miraz mrtev.' Ale ten třetí, velmi j panovačný člověk, řekl: ‚U všech všudy, ne! Jsme Telmaríni j a chlapi, nejsme zvířata. Co bychom dělali jiného než pluli j vstříc novým a novým dobrodružstvím? Stejně už nám mnoho , života nezbývá. Pojďme ten zbytek strávit hledáním neobydlených končin za slunce východem.' A když se začali hádat, po- i padl Kamenný nůž, který zde leží na stole, a byl by se utkal se svými společníky. Ten nůž však nebyl určen k tomu, aby se ho dotkl zrovna on. Sotva se jeho prsty kolem něj sevřely, všichni i tři upadli do hlubokého spánku a neprobudí se, dokud je někdo nevysvobodí."

„Co je to zač, ten Kamenný nůž?" zeptal se Eustác.

„Nikdo z vás ho nezná?" tázala se dívka.

Já - já myslím," řekla Lucinka, „že už jsem podobnej viděla. Takovýmhle nožem zabila Bílá čarodějnice kdysi Aslana na Kamenným stole."

„To je on," řekla dívka. „Byl přenesen sem, aby tu byl chován v úctě až do skonání světa."

Edmund, který v průběhu posledních pár minut vypadal stále neklidněji, se teď ozval.

„Podívejte," řekl, „doufám, že nejsem zbabělec - myslím s tímhle jídlem - a určitě vás nechci urazit. Ale zažili jsme na tyhle cestě spoustu všelijakejch příhod a věci nejsou vždycky takový, jaký se zdají. Když se vám dívám do obličeje, musím

vám chtě nechtě věřit; jenže úplně stejný by to bylo s nějakou čarodějnicí. Jak můžeme vědět, že jste náš přítel?"

„To nemůžete vědět," odpověděla dívka. „Můžete jenom věřit - anebo ne."

Po chvíli ticha se ozval Rípčípův hlásek.

„Výsosti," řekl Kaspianovi, „buďte tak laskav a nalijte mi do poháru víno z támhleté láhve; já ji neuzvednu. Rád bych dámě připil na zdraví."

Kaspian poslechl a myšák, jak stál na stole, pozdvihl zlatý pohár oběma tlapičkami a pravil: „Krásná panno, na tvé zdraví." Pak se pustil do studeného páva a ve chvilce následovali jeho příkladu i ostatní. Všichni už měli pořádný hlad. Jídlo na stole sice nebylo přesně to, co byste si dali k velmi časné snídani, ale zato bylo vynikající jako velmi pozdní večeře.

„Proč se tomu říká Aslanův stůl?" zeptala se Lucinka.

Je tu prostřen na jeho pokyn," pravila dívka, „pro ty, kteří doplují až sem. Někteří tomuto ostrovu říkají konec světa, neboť je sice možné plout ještě dál, ale zde už konec začíná."

„Ale jak to, že se to jídlo *nezkazí?" zeptal* se Eustác.

„Den co den je snědeno a obnoveno," odpověděla dívka. „To uvidíte."

„A co máme dělat s těmi spáči?" tázal se Kaspian. „Ve světě, z něhož pocházejí mí přátelé," (tu kývl směrem k Eustácovi, Edmundovi a Lucince) „se vypráví příběh o princi či králi, který přišel do zámku, kde byli všichni zakletí do hlubokého spánku. V tomto příběhu je nemohl vysvobodit, dokud nepolíbil princeznu."

„Tady však," pravila dívka„ je tomu jinak. Tady nemůže políbit princeznu, dokud zakleté nevysvobodí."

„V tom případě," pravil Kaspian, „mi ve jménu Aslanově pověz, jak se mohu hned dát do práce."

„To vám řekne můj otec," odpověděla dívka.

„Váš otec!" zvolali všichni. „Kdo je to? A kde je?"

„Podívejte," pravila dívka, obrátila se a ukázala na dveře ve svahu. Teď už všichni viděli mnohem lépe, neboť během jejich rozmluvy začaly hvězdy blednout a šedé východní nebe protrhly první paprsky bílého světla.

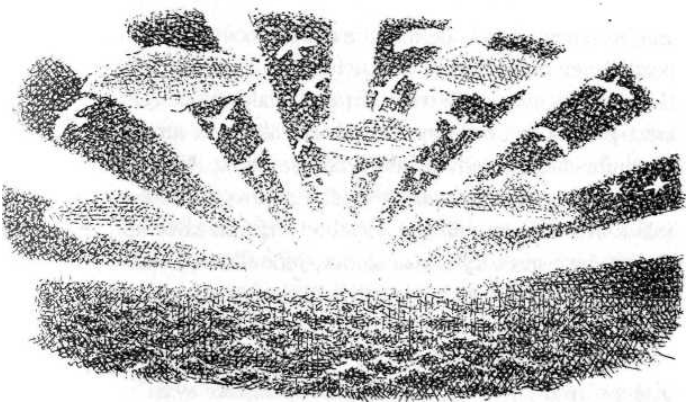

Kapitola čtrnáctá

POČÁTEK KONCE SVĚTA

DVERE se znovu zvolna otevřely a vyšla postava stejně vysoká a vzpřímená jako ta dívka, ne však tak útlá. Nenesla žádné světlo, ale zdálo se, jako by z ní světlo vyzařovalo. Jak se přibližila, Lucinka spatřila, že to je jakýsi stařec. Stříbrné vousy mu vpředu spadaly až na zem, stříbrné vlasy vzadu až na paty a jeho šaty byly jako utkané z rouna stříbrných ovcí. Vypadal tak laskavě a důstojně, že naši cestovatelé znovu povstali a zůstali tiše stát.

Ale stařec došel bez jediného slova až k nim a postavil se na jejich stranu stolu naproti své dceři. Pak oba pozdvihli ruce dopředu, obrátili se čelem k východu a začali zpívat. Rád bych

vám tu píseň napsal, ale nikdo z těch, kdo u toho byli, se na ni později nemohl upamatovat. Lucinka jen řekla, že byla vysoká, skoro až pronikavá, ale velmi krásná, „taková jako chladivá, taková píseň pro brzo ráno". A jak zpívali, šedé mraky se z východního nebe zvedly a bílé světlo se začalo šířit, až byl celý obzor bílý a moře se zatřpytilo jako stříbro. A po dlouhé době (ale ti dva stále zpívali) začal východ růžovět, až se konečně na čisté nebe z moře vyhouplo slunce. Jeho dlouhý, nízký paprsek prolétl po celé délce stolu a zatřpytil se na zlatě, na stříbře a na Kamenném noži.

Jednou či dvakrát předtím už Narniané přemýšleli, jestli v těchto mořích nevypadá vycházející slunce větší než doma. Tentokrát si tím byli jisti. Už o tom nebylo pochyb. Jak se zatřpytilo v rose a na stole, byla to taková záře, jakou ještě žádného rána neviděli. A jak Edmund později řekl, „sice bylo na tý cestě hodně věcí, který *vypadají* víc vzrušující, ale tohle bylo vzrušující daleko nejvíc". Neboť teď věděli, že už se opravdu dostali na počátek konce světa.

Pak se jim zazdálo, že k nim něco letí přímo ze středu vycházejícího slunce, ale nikdo se tím směrem samozřejmě nemohl dívat tak dlouho, aby si tím byl jist. O chviličku později byl však vzduch náhle plný hlasů - hlasů, které převzaly píseň té dívky a jejího otce, jenže měla teď takové zvláštní zabarvení, které vůbec nepřipomínalo lidskou řeč, a byla v jazyce, kterému nikdo nerozuměl. A brzy bylo vidět ty, kterým hlasy patřily. Byli to ptáci, velicí a bílí; přilétli po stech a tisících a usadili se na všem: na trávě, na dláždění, na stole, na vašich ramenou, rukou a hlavě, až to vypadalo, jako by napadla spousta sněhu. Nejenže totiž všechno zbělelo, ale také obrysy byly měkké a zastřené, úplně jako v zasněžené krajině. Lucinka však mezi křídly ptáků, kteří ji pokrývali, spatřila, jak jeden pták přiletěl k starci a nesl v zobáku něco, co vypadalo jako nějaké drobné ovoce, jestli to náhodou nebyl žhavý uhlík, a ten to mohl být,

neboť to zářilo, až musela odvrátit zrak. A ten pták to vložil starci do úst.

Pak ptáci přestali zpívat a pustili se do pilné práce na stole. Když se z něj pak zvedli, ze stolu zmizelo všechno, co se dalo sníst nebo vypít Ptáci - celé stovky a tisíce - posnídali, vzlétli, vzali s sebou všechny věci, které se nedaly sníst nebo vypít, například kosti, skořápky a mušle, a vydali se zpět k vycházejícímu slunci. Ted, když nezpívali, šumění jejich křídel úplné rozechvělo všechen vzduch. Stůl po nich zbyl čistý a prázdný a na jeho konci stále tvrdě spali tři narnijští šlechtici.

Ted se stařec konečně obrátil k cestovatelům a přivítal je.

„Pane," prosil ho Kaspian, „buď tak laskav a pověz nám, jak vysvobodit ze zaklетí tyto tři narnijské šlechtice."

„To ti, synu, rád povím," odvětil stařec. „Abyste je vysvobodili, musíte se doplavit až na samý konec světa nebo tak blízko konci, jak jen budete moci, nechat tam alespoň jednoho z vaší společnosti a pak se sem vrátit."

„A co se má stát s tím jedním?" tázal se Rípčíp.

„Musí jet dál k východu a už se nikdy do světa nevrátit."

„To je právě to, po čem toužím," řekl Rípčíp.

„A my jsme teď už blízko konce světa, pane?" ptal se Kaspian. „Víš něco o mořích či pevninách dále na východ?"

„Před lety jsem je viděl," odpověděl stařec, „ale z veliké výšky. Nemohu vám říci věci, které potřebují znát námořníci."

„To chcete říct, že jste lítal ve vzduchu?" neudržel se Eustác.

„Byl jsem o hodně výš, než kam sahá vzduch, synu," odpověděl stařec. Jsem Ramandu. Ale vidím, že se díváte jeden na druhého a nikomu z vás to jméno nic neříká. A není divu, neboť dny, kdy jsem býval hvězdou, skončily dávno předtím, než kdokoli z vás poznal tento svět, a všechna souhvězdí se změnila."

„No tohle," řekl si pro sebe Edmund. „On je hvězda v *důchodul:"*

„A teď už nejste hvězda?" zeptala se Lucinka.

Jsem hvězda na odpočinku, dcerko," odpověděl Ramandu. „Když jsem naposledy zapadl, sešlý a starý mnohem víc, než si dovedete představit, přenesli mne na tento ostrov. Ted už tak starý nejsem. Každého jitra mi ptáci přinášejí ohnivou jahůdku ze slunečního údolí a každá ta jahůdka mého věku trochu ubere. Až budu jako dítě, které se včera narodilo, znovu vyjdu (neboť teď jsme na východním okraji země) a opět se zapojím do velikého tance."

„V našem světě," řekl Eustác, „je hvězda obrovská koule hořícího plynu."

„Ani ve vašem světě, synu, tohle není to, *co* hvězda je, nýbrž jen to, *z čeho* je. A v tomto světě jsi už jednu hvězdu potkal - alespoň se domnívám, že jste byli u Koriakina."

„On je také hvězda na odpočinku?" zeptala se Lucinka.

„Nu, tak úplné stejné to není," odpověděl Ramandu. „Vláda nad Ťulpíky mu nebyla svěřena tak úplně jako odpočinek. Možná byste to nazvali trestem. Kdyby si to byl nepokazil, mohl ještě tisíce let svítit na jižní zimní obloze."

„Co udělal, pane?" zeptal se Kaspian.

„Synu," odpověděl Ramandu, „není věcí syna Adamova vědět, jakých provinění se může dopustit hvězda. Ale nemařme dále čas takovýmto rozhovorem. Už jste se rozhodli? Poplujete dál k východu a jednoho tam necháte, abyste zakleté vysvobodili? Nebo poplujete k západu?"

„Výsosti," pravil Rípčíp, „o tom jisté není sporu, že? Vysvobodit tyto tři pány očividně patří k našemu úkolu."

„Také si to myslím, Rípčípe," odpověděl Kaspian. „A i kdyby toho nebylo, asi by mi srdce utrhlo, kdybychom nedopluli tak blízko ke konci světa, jak jen nás *Jitřní poutník* bude moci donést. Ale co naši námořníci? Přihlásili se na hledání sedmi šlechticů, ne na plavbu k okraji světa. Poplujeme-li odtud dál, poplujeme hledat okraj světa, ten nejzazší východ. A nikdo neví, jak je to ještě daleko. Jsou to odvážní hoši, ale všiml jsem si

známek toho, že někteří jsou už plavbou unaveni a touží, abychom zase mířili přídí k Narnii. Nemyslím, že bych s nimi měl plout dál bez jejich vědomí nebo souhlasu. A pak je tu chudák pan Rhóp. To je zničený člověk."

„Synu," pravil Ramandu, „ani kdyby ti to nebylo proti mysli, nemělo by žádný smysl plout ke konci světa s námořníky, které jsi oklamal anebo k tomu přinutil. Tak se nedosahuje velikých vysvobození. Tví lidé musí vědět, do čeho jdou a proč. Kdo je však ten zničený člověk, o němž mluvíš?"

Kaspian mu pověděl příběh pana Rhópa.

„Mohu mu dát to, co nejvíc potřebuje," řekl pak Ramandu. „Na tomto ostrově se spí bez míry a omezení a je to spánek, v němž není sebemenší stopy po nějakém snu. Ať se posadí vedle těch tří a ponoří se do zapomnění, než se zase vrátíte."

„Ano, ano, Kaspiane!" zvolala Lucinka. „To by si určitě moc přál!"

V tu chvíli je přerušil hluk mnoha kroků a hlasů - blížil se Drinian a zbytek posádky. Překvapeně se zastavili, když spatřili Ramandua a jeho dceru; pak v nich i oni vycítili výjimečné bytosti a všichni do jednoho smekli. Někteří námořnici přejeli zklamaným pohledem prázdné láhve a mísy na stole.

„Driniane," obrátil se král ke svému kapitánovi, „pošli prosím dva lidi zpátky na *Jitřního poutníka* se vzkazem pro pana Rhópa. Ať mu vyřídí, že tu jeho zbylí tři přátelé spí - spánkem beze snů - a že se k nim může připojit."

Když ti dva odešli, řekl Kaspian ostatním, aby se posadili, a vysvětlil jim celou situaci. Když skončil, dlouho nikdo neodpovídal, jenom tu a tam si někteří šeptali, až pak povstal vrchní lučištník a řekl:

„Některé z nás by už dlouho zajímalo, Vaše Veličenstvo, jak se vůbec dostaneme domů, až to obrátíme, ať už to obrátíme tedy nebo někde jinde. Celou cestu jsme měli západní nebo severozápadní vítr, kromě nějakého toho bezvětří. A jestli se to

nezmění, rád bych věděl, jestli máme vůbec nějakou naději, že ještě někdy spatříme Narnii. Zásoby by nám asi dlouho nevydržely, kdybychom měli celou cestu *veslovat:"*

„Mluvíš jako suchozemec," namítl Drinian. „Koncem léta je v těchto mořích vždycky většinou západní vítr a po novém roce se to vždycky změní. Budeme mít větru na cestu k západu dost a dost; podle všeho víc, než nám bude milé."

„Tak tak, pane," přidal se jeden starý námořník původem z Galmy. „V lednu a v únoru bejvá nějaký to nepříznivý počasí - chodí to od východu. A s vaším dovolením, pane, kdybych já na tyhle lodi velel, řek' bych, abysme tu přezimovali a v březnu vyrazili na zpáteční cestu."

„Co budete jíst, když tu budete přezimovat?" zeptal se Eustác.

„Na tomto stole," pravil Ramandu, „se den co den při slunce západu objeví královská hostina."

„No, to je slovo!" ozvalo se několik námořníků.

„Vaše Veličenstva a všichni pánové a dámy," pravil Rynelf,B „chtěl bych říct jen jednu věc. Z nás chlapů tady není ani jedinej, koho by do tyhle cesty někdo nutil. Přihlásili jsme se dobrovolně. A vidím tu některý, který nemůžou utrhnout voči vod II toho stolu a přemejšlej vo královskejch hostinách, který tehdy, II když jsme vodplouvali z Cair Paravel, měli plnou pusu dobrodružství a zaklejvali se, že domů se nevrátěj, dokud nedoplutou až na konec světa. A na molu tehdy stáli některý, který by dali všechno, co měli, jen aby mohli jet s náma. Bejt plavčíkem na *Jitřním poutníkovi* byla tehdy větší čest než stát se rytířem. Nevím, jestli je jasný, co tím chci říct. Prostě si myslím, že chlapi, který vodplouvali tak jako my, budou vypadat hloupoučce jako - jako ti Ťulpodi, až se vrátíme domů a řekneme, že jsme byli na začátku konce světa, ale nechtělo se nám jet dál."

Ozvalo se pár pochvalných zamručení, ale někteří námořníci řekli, že to je sice všechno moc hezký...

„No, zvlášť pěkně to nevypadá," pošeptal Edmund Kaspia-

novi. „Co si počneme, když jich s námi půlka nepojede?"

„Počkej," odpověděl šeptem Kaspian, „ještě mám jednu kartu v záloze."

„Ty neřekneš nic, Říp̌čípe?" ptala se šeptem Lucinka.

„Ne. Nevím, proč to ode mne Vaše Veličenstvo očekává," odpověděl Říp̌číp hlasem, který slyšeli skoro všichni. Já osobně jsem se už rozhodl. Popluji k východu na *Jitřním poutníkovi* tak daleko, jak budu moci. Až na něm už nebudu moci jet dál, budu pádlovat k východu ve svém člunku. Až se potopí, poplavu k východu všemi čtyřmi tlapkami. A až už nebudu moci dále plavat, jestli se do té doby nedostanu do Aslanova království nebo ne-přelétnu přes okraj světa nějakým obrovským vodopádem, utopím se s čumákem k východu a oddílu mluvících myší v Narnii bude velet Pípsík."

„To je řeč!" poznamenal uznale jeden z námořníků. „Úplně moje slova, až na to o tom člunku, ten by mě neunesl." A tišším hlasem dodal: „Nenechám se přece zahanbit nějakou myší."

V tu chvíli vyskočil Kaspian. „Přátelé," pravil, „domnívám se, že jste nás dost dobře nepochopili. Mluvíte, jako bychom k vám přišli s kloboukem v ruce škemrat o posádku. Tak tomu vůbec není. Nás, našeho královského bratra a sestru, jejich příbuzného, dobrého rytíře pana Říp̌čípa a pana Driniana volá povinnost až na okraj světa. A je naším přáním vybrat si z těch, kteří jsou ochotni plout, takové, jež považujeme za hodný tak vznešeného poslání. Neřekli jsme, že s námi může jet každý, kdo o to požádá. Proto teď pověříme pana Driniana a kormidelníka Rhinse, aby pečlivě *zvážili,* kteří z vás jsou nejudatnější bojovníci, nejzkušenější námořníci, nejurozenější původem, nejoddanější naší osobě, nejčistšího života a nejlepších způsobů, a sestavili nám seznam jejich jmen." Odmlčel se a pokračoval rychleji. „U hřívy Aslanovy!" zvolal. „Snad si nemyslíte, že výsada spatřit poslední věci je k dostání za šesták! Vždyť jeden

každý, kdo pojede s námi, obdrží dědičně titul Jitřního

poutníka, a až přistaneme zpátky na Cair Paravel, dostane buďto ve zlatě, nebo v pozemcích tolik, aby byl bohatý po zbytek života! Tak. Nyní se všichni rozejděte po ostrově. Za půl hodiny dostanu od pana Driniana seznam."

Následovalo poněkud *zaražené* ticho a pak se námořníci jeden po druhém uklonili a odcházeli jeden sem, druhý tam, ale většinou zabráni do rozhovoru v malých hloučcích.

„A teď ten pan Rhóp," pravil Kaspian.

Když se však podíval do čela stolu, zjistil, že tam pan Rhóp už je. Přišel tiše a nepozorovaně, když byla debata v plném proudu, a posadil se vedle pana Argoze. Ramanduova dcera stála vedle něj, jako by mu právě pomohla do židle; Ramandu se postavil za něj a položil obě ruce na jeho bílou hlavu. I teď, za denního světla, vycházela z jeho rukou slabounká stříbrná záře. Na strhané tváři pana Rhópa se objevil úsměv. Jednu ruku podal Lucince a druhou Kaspianovi. Chviličku vypadal, jako když se chystá něco říct. Pak se jeho tvář rozzářila ještě víc, jako by cítil něco nádherného, z úst mu unikl dlouhý, spokojený vzdech, hlava mu klesla dopředu a spal.

„Chudák pan Rhóp," řekla Lucinka. „Moc mu to přeju. Ten si asi něco prodělal."

„Radši na to nebudem ani myslet," řekl Eustác.

Mezitím Kaspianova řeč - snad že jí pomohlo nějaké z kouzel tohoto ostrova - působila přesně tak, jak si přál. Mnohým z těch, kteří byli ochotni udělat všechno možné, aby na tu plavbu *nemuseli,* připadala najednou možnost, že by na ni *nesměli,* jako něco docela jiného. A samozřejmě vždycky, když nějaký další námořník prohlásil, že se rozhodl požádat o svolení, aby mohl plout, ti, kteří to ještě neřekli, měli pocit, že jich zase ubylo, a zase o trochu znejistěli. Takže když se ta půlhodina začala chýlit ke konci, několik lidí vyloženě „dolejzalo" za Drinianem a Rhinsem (alespoň my jsme tomu ve škole tak říkali), aby jim napsali pěkný posudek. A brzy už zbývali jen tři, kteří jet ne-

chtěli, a ti se ze všech sil snažili přemluvit ostatní, aby zůstali s nimi. A velmi brzy potom už zbýval jen jeden. A ten se nakonec začal bát, že zůstane na ostrově sám, a rozmyslel si to.

Když půlhodina uplynula, všichni se začali trousit zpátky k Aslanovu stolu a zůstali stát na jednom konci. Drinian a Rhins přišli také, posadili se ke Kaspianovi a podali mu své hlášení; a Kaspian přijal všechny námořníky, až na toho, který si to rozmyslel na poslední chvíli. Jmenoval se Syrovátka a zůstal na Ramanduově ostrově celou dobu, zatímco ostatní pluli hledat konec světa - a moc litoval, že nemohl jet s nimi. Nebyl to člověk, kterému by působilo potěšení rozmlouvat s Ramanduem a jeho dcerou (a naopak), také dost prršelo, a třebaže se noc co noc na Aslanově stole objevila nádherná hostina, neměl z ní ten pravý požitek. Řekl pak, že mu vždycky naskakovala husí kůže, když tam tak seděl úplně sám (ať už v dešti nebo ne) s těmi čtyřmi pány, spícími na konci stolu. A když se ostatní vrátili, cítil se mezi nimi tak odstrčený, že na zpáteční cestě dezertoval na Osamělých ostrovech, usadil se v Kalornii a tam tak dlouho vypravoval fantastické příběhy o svých dobrodružstvích na konci světa, až jim začal sám věřit. Takže by se dalo říct, že žil šťastně až do smrti. Jenom myši pak už absolutně nesnášel.

Tu noc cestovatelé jedli a pili pospolu u Aslanova stolu, na němž se hostina znovu zázračně objevila. A příštího rána, právě když přilétli a odlétli bílí ptáci, *Jitřní poutník* znovu napjal plachtu.

„Panno," pravil Kaspian, „doufám, že až budou tito pánové vysvobozeni, budu s tebou moci ještě promluvit." A Ramanduova dcera na něj pohlédla a usmála se.

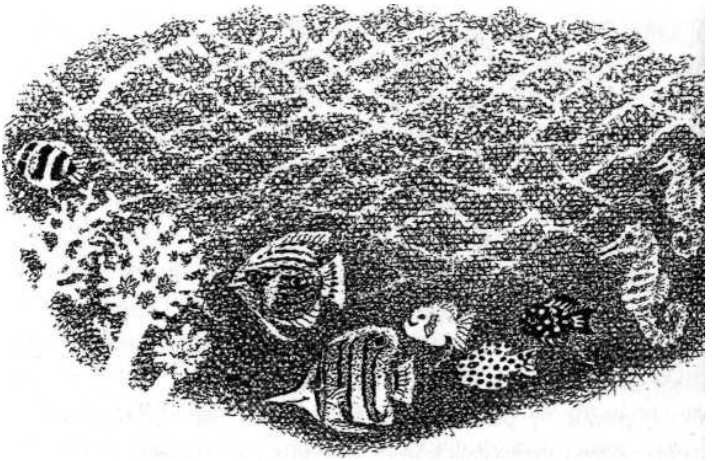

Kapitola patnáctá

DIVY NEJZAZŠÍHO MOŘE

KRATCE POTE, co odjeli z Ramanduova ostrova, si začali připadat, jako by se už plavili mimo svět. Všechno bylo teď jiné. Tak třeba všichni zjistili, že jim stačí méně spánku. Člověku se vůbec nechtělo jít spát, ani nějak zvlášť jíst, a dokonce ani nahlas mluvit. Pak to světlo. Tolik světla - až příliš. Slunce každého rána vycházelo dvakrát, ne-li třikrát větší než obvykle.

A každého rána (a při tom bylo Lucince nejzvláštněji) jim ti velcí bílí ptáci, zpívající svou píseň lidskými hlasy, avšak úplně neznámým jazykem, jako široká řeka přelétli nad hlavou a zmi-

zeli vzadu, kde je čekala snídaně u Aslanova stolu. O něco později přelétli nazpět a zmizeli na východě.

Ta voda je ale nádherně průzračná! pomyslela si Lucinka, když se druhého dne nakláněla přes zábradlí na levoboku.

A voda byla opravdu průzračná. První, čeho si Lucinka všimla, bylo něco malého černého, asi tak velikosti boty, co plulo stejnou rychlostí podél lodi. Chvilku si myslela, že to pluje po hladině. Jenže pak připlaval kousek plesnivého chleba, který lodní kuchař právě vyhodil, a vypadalo to, že se s tím černým srazí; ale to se nestalo. Proplul nad tím a Lucinka teď věděla, že to černé na hladině být nemůže. Pak se to najednou zvětšilo a o chvilku později zase prudce smrštilo do původní velikosti.

Lucinka si byla jista, že něco takového už někde viděla - jen si vzpomenout kde. Tiskla si čelo, mračila se, vystrkovala špičku jazyka a usilovně se snažila si vzpomenout. Až se jí to podařilo. No jistě! Něco takového člověk vidí, když jede za jasného slunečního dne vlakem. Vidí, jak černý stín jeho vozu běží po polích stejnou rychlostí jako vlak. Pak trať chvíli vede pod úrovní okolní krajiny, třeba skrze mírné návrší nebo podobně, a stín hned skočí k němu blíž a hrozně vyroste, jak běží po kolmém břehu. Pak návrší končí a hup!, černý stín zase běží po polích v původní velikosti.

Je to náš stín! Stín *Jitřního poutníka,* pomyslela si Lucinka. Náš stín, kterej s náma běží po dně moře. Jak tak vyrostl, to běžel přes nějakej kopec. Ale to ta voda musí bejt ještě průzračnější, než jsem si myslela! Lidi zlatí, vždyť já vidím dno moře kdoví jak hluboko pod náma!

Jakmile si toto řekla, uvědomila si, že ta veliká stříbřitá plocha, na kterou se už chvilku dívá, ale dosud ji nevnímala, je vlastně písek na mořském dně a všelijaké ty tmavší nebo světlejší skvrny nejsou světla a stíny, ale opravdové věci dole na dně. Teď například pluli nad něčím nafialověle zeleným, s širo-

kým klikatým pásem světle šedé uprostřed. Ale teď, když už věděla, že je to něco na dně, rozeznávala to mnohem jasněji. Všimla si, že v tmavém poli jsou některé části o dost vyšší nežli ostatní a mírně se kolébají. Jako stromy ve větru, řekla si Lučinka. A ony to určitě taky stromy jsou. Je to podmořskej les.

Jak nad ním pluli, připojil se k tomu světlému pásu jiný světlý pás. Kdybych byla tam dole, pomyslela si Lucinka, ten pás by byl úplně jako cesta přes les. A to místo, kde se setkal s tím druhým, to by byla křižovatka. Jé, kdyby to tak bylo! Hele! Les už končí. A on ten pás opravdu byl cesta! Je ho pořád vidět, jak běží po písku. Má jinou barvu. A je něčím vyznačenej po okrajích - takový tečkovaný čáry. Asi to budou kameny. A teď se rozšiřuje.

Ve skutečnosti se však nerozšiřoval, nýbrž přibližoval. To poznala podle toho, že se stín lodi zase začal rychle zvětšovat.

A ta cesta - teď už věděla jistě, že jde o cestu - začala vést cik cak. Očividně šplhala vzhůru do prudkého kopce. A když Lucinka naklonila hlavu na stranu a podívala se zpátky, vidě- la něco hodně podobného tomu, co člověk vidí, když se dívá z kopce dolů na klikatou cestu. Viděla dokonce paprsky světla, jak padají hlubokou vodou do zalesněného údolí; ve veliké dálce se pak všechno rozplývalo v matnou zeleň. Některá místa - ta na slunci, pomyslela si Lucinka - však byla šmolkově modrá.

Nedívala se však zpátky dlouho; zepředu se totiž blížilo něco nesmírně zajímavého. Ted cesta zřejmě vyšplhala na temeno kopce a běžela přímo vpřed. Pohybovaly se po ní sem a tam drobné tečky. A pak se objevilo něco nádherného - naštěstí plném slunci, alespoň tak plném, jak může být hluboko pod vodou. Bylo to všelijak hrbolaté a zubaté a mělo to barvu perlovou či snad slonové kosti. Byla už téměř nad tím, takže spatřila stín vzadu na písku. A podle obrysu jasně rozeznala, že je to stín věží a věžiček, špic a kopulí.

Teda! Ono to je město nebo velkej hrad, řekla si Lucinka. Ale to je divný, proč ho postavili na vysoký hoře?

Dlouho potom, když už byla zpátky v Anglii a povídala si o těchto zážitcích s Edmundem, je jeden důvod napadl - a já myslím, že na to přišli. V moři je to tak, že čím jdete hlouběji, tím je voda temnější a studenější a tam dole, ve tmě a v chladu, se právě drží nebezpeční tvorové - dravé ryby, mořský had, obrovské chobotnice a jiné obludy. Nížiny jsou místa divoká a nepřátelská. Pro mořské lidi znamenají nížiny to, co pro nás hory, a hory to, co pro nás nížiny. Na horách (oni by řekli „na mělčinách") je teplo a bezpečí. Nebojácní mořští lovci a udatní rytíři sestupují do mořských hlubin, aby objevovali nové kraje a prožívali dobrodružství, ale pak se vracejí vzhůru, domů, aby si odpočinuli a nabrali sil, žili u dvora a spravovali veřejné záležitosti, pěstovali sport, tanec a zpěv.

Minuli město a mořské dno stále stoupalo. Ted už bylo tak sto až dvě stě metrů pod nimi. Cesta zmizela. Loď plula nad otevřenou krajinou, která vypadala trochu jako park - tu a tam ji zdobily drobné hájky jasně barevného rostlinstva. A pak - tu Lucinka vzrušením málem nahlas vypískla - pak se ukázali lidé.

Bylo jich asi tak patnáct dvacet; všichni seděli na mořských koních - ne na těch malinkých mořských konících, které jste možná už viděli někde v muzeu, nýbrž na koních ještě o něco větších, než byli sami. Určitě to byli urození a vznešení lidé, jak Lucinka usoudila, protože zahlédla, jak se některým z nich na čele třpytí zlato a jak se z jejich ramen vlní v proudu pásy něčeho smaragdového nebo oranžového. A pak:

„Á, do háje s těma rybama," řekla Lucinka, neboť se mezi ni a mořské lidi dostalo celé hejno drobných tlustých rybek, plujících blízko pod hladinou. Ale i když jí to pokazilo pohled na mořské lidi, vedlo to nakonec k té nejzajímavější podívané. Náhle zdola přilétla jako šipka malinká dravá rybka nějakého druhu, který Lucinka dosud neznala, chňapla po té tlusté, popadla

ji do tlamičky a hbitě se s ní zase ponořila. A všichni ti mořští lidé hleděli ze sedla vzhůru a sledovali ji. Zdálo se, že se spolu baví a smějí se. Než se k nim ta lovecká rybka se svou kořistí vrátila, vylétla od nich jiná téhož druhu. A Lucinka si byla téměř jistá, že ji poslal nebo pustil jeden mohutný mořský muž, který seděl na svém mořském koni uprostřed té skupiny - jako by ji do té chvíle držel v ruce nebo na zápěstí.

„No tohle," řekla Lucinka, „vždyť on je to určitě lov! Jsou jako sokolníci. Ano, sokolníci. Jezdí s těma malinkejma dravejma rybkama na zápěstí, jako jsme jezdili my s cvičenejma sokolama na zápěstí, když jsme ještě byli králové a královny na Cair Paravel. A pak je pustěj na ty druhý. Jak..."

Tu se zarazila, protože se scéna změnila. Mořští lidé si všimli *Jitřního poutníka.* Houf ryb se rozprchl všemi směry a mořští lidé se pustili vzhůru, aby zjistili, co je to za velikou černou věc, která se dostala mezi ně a slunce. A už byli tak blízko u hladiny, že nebýt mezi nimi voda, nýbrž vzduch, mohla by na ně Lucinka promluvit. Byli to jak pánové, tak dámy. Všichni měli na hlavách jakési korunky a mnozí šňůry perel kolem krku. Oblečeni však nebyli. Jejich těla měla barvu staré slonoviny a vlasy temně rudou. Ten král uprostřed (na první pohled bylo patrné, že to opravdu je král) hrdě, bojovně vzhlédl Lucince do tváře a potěžkal v ruce kopí. Jeho rytíři udělali totéž. Ve tvářích dam se zračil bezmezný údiv. Lucinka si byla jista, že nikdy dřív neviděli loď ani člověka - a jak by také mohli, v těchto mořích za koncem světa, kam ještě nikdy žádná loď nedoplula?

„Na co se to koukáš, Lucinko?" ozval se vtom vedle ní nějaký hlas.

Lucinka byla tak zabraná do své podívané, že sebou při těch slovech škubla; a když se otočila, zjistila, že ji brní ruka, jak se tak dlouho opírala o zábradlí. Vedle ní stáli Drinian a Edmund. „Podívejte," řekla Lucinka.

Oba se podívali, ale Drinian téměř okamžitě zašeptal:

„Rychle se obraťte, Vaše Veličenstva - ano tak, zády k moři. A tvařte se, jako bychom se nebavili o ničem důležitém."

„Proč, co se děje?" ptala se Lucinka, když ho uposlechla.

„Tohle námořníci nesmějí uvidět," řekl Drinian. „Hned by se nám někdo mohl zamilovat do nějaké mořské ženy nebo do celé té podmořské krajiny a skočit přes palubu. Slyšel jsem, že se v některých neprobádaných mořích už takové věci staly. Vidět *tyhle* lidi je vždycky smůla."

„Ale my jsme je přece normálně znali," divila se Lucinka. „Tehdy, když jsme žili na Cair Paravel a náš Petr byl Nejvyšším králem. Vypluli na hladinu a zpívali o naší korunovaci."

„Já myslím, že to byl asi jinej druh, Lucinko," řekl Edmund. „Ty mohli žít na vzduchu i ve vodě. Řekl bych, že tyhle nemůžou. Podle toho, jak se tvářili, vystoupili by na hladinu a zaútočili na nás už dávno, kdyby mohli. Vypadají pěkně bojovně."

„Každopádně," začal Drinian, ale v tom okamžiku se ozvaly dva zvuky. Nejprve žbluňknutí. A vzápětí hlas hlídky z koše:

„Muž přes palubu!" V tu chvíli se všechno dalo do pohybu. Někteří námořníci šplhali do lanoví svinout plachtu. Jiní se hnali dolů k veslům. A Rhins, který měl službu u kormidla, začal pilně otáčet kormidelním kolem, aby se loď obrátila a vrátila k muži, který spadl přes palubu. Ale teď už všichni věděli, že to přesně vzato nebyl muž. Byl to Rípčíp.

„Hrom do té myši!" zvolal Drinian. „Nadělá víc potíží než zbytek posádky dohromady. Jen se naskytne nějaká kaše, už se v ní plácá! Měla by se dát do želez - podvléct pod kýlem - vysadit na pustý ostrov - oškubat do holá. Vidíte už někdo toho mrňavýho neřáda?"

Tento projev ovšem neznamenal, že by Drinian Rípčípa neměl rád. Naopak, měl ho moc rád, a proto se o něj bál, a protože se o něj bál, takhle se rozčilil - asi jako se na vás, když málem vběhnete pod auto, vaše maminka zlobí daleko víc než

někdo cizí. Nikdo se samozřejmé nebál, že by se Rípčíp mohli utopit, neboť to byl vynikající plavec; ale ti tři, kteří věděli, co se I dělo pod vodou, měli strach z těch dlouhých, ostrých kopí v rukou mořských lidí.

Za chvilku se *Jitřní poutník* vrátil a všichni spatřili ve vodě malou černou kuličku - Rípčipa. Něco brebentil, vzrušen na nejvyšší míru, ale protože mu do pusy stále vnikala voda, nikdo jí nerozuměl, co říká.

„Jestli mu včas nezavřeme pusu, vypleskne to celé!" zvolal. Drinian. Aby tomu zabránil, skočil k boku lodi a sám hodil dolů lano. „Dobrá, díky," křikl na námořníky. „Zpátky na svá místa.' Doufám, že *myš* dokážu vytáhnout sám." A jak začal Rípčíp šplhat po laně vzhůru - šlo mu to dost těžko, protože ho tížil promočený kožíšek -, naklonil se Drinian přes zábradlí a pošeptal mu: „Nic neříkej. Ani slovo."

Když se však zmáčený myšák dostal na palubu, ukázalo se, že ho mořští lidé vůbec nezajímají.

„Sladká!" pištěl. Je sladká.“

„O čem to, prosím tě, mluvíš?" zeptal se mrzutě Drinian.

„A zrovna *na mě* by ses oklepávat taky nemusel, ne?“

„Povídám, že voda je sladká," řekl myšák. „Sladká, pitná. Není slaná."

Chvilku nikdo nechápal, proč je to tak důležité. Pak však

Rípčíp zopakoval to staré proroctví:

„Tam, kde vlny zesládnou,
setkají se s oblohou,
tam, Rípčípe, pamatuj,
dál už cesty nevedou“

A tu pochopili všichni.

„Podej mi vědro, Rynelfe," řekl Drinian. Dostal ho, spustil a zase vytáhl. Voda se v něm třpytila jako sklo.

„Možná ji Vaše Veličenstvo bude chtít ochutnat jako první," obrátil se Drinian ke Kaspianovi.

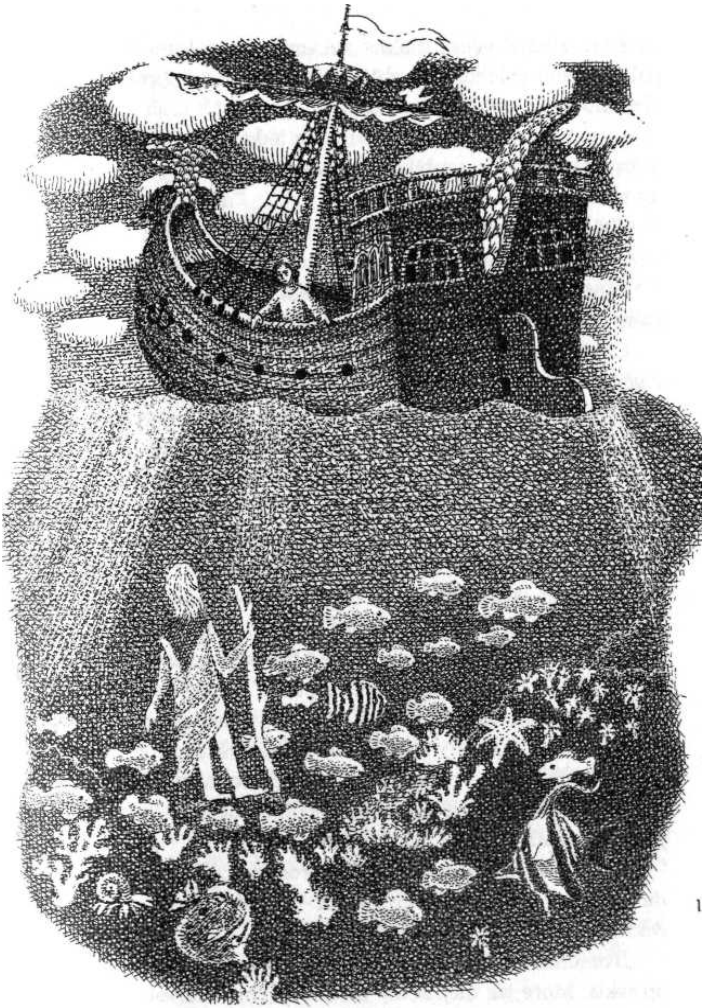

Dívenka vzhlédla a podívala se Lucince přímo do obličeje.

Král uchopil vědro oběma rukama, pozvedl ke rtům, upil, pak se napil zhluboka a vzhlédl. Tvář měl úplně proměněnou. Nejen oči, ale celá jako by zářila.

„Ano," pravil, ,je sladká. Tomuhle tedy říkám voda. Nejsem si jist, jestli mě to nezabije. Ale takovouhle smrt bych si vždycky vybral - jen o ní vědět."

Jak to?" zeptal se Edmund.

Je to - je to spíš světlo než co jiného," řekl Kaspian.

„Ano, to je ono," přidal se Rípčíp. „Tekuté světlo. Ted už jsme určitě velmi blízko konce světa."

Chvíli bylo ticho, pak Lucinka poklekla na palubu a napila se z vědra.

„Tohle je to nejlepší, co jsem kdy ochutnala," vydechla pak. „Ale - silný. Myslím, že *jíst* už teď nebudem muset"

A tak se jeden po druhém napili všichni na palubě. A dlouhou dobu byli všichni zticha. Cítili se blažení a silní skoro až k neunesení; a později si všimli ještě jednoho účinku. Už dříve jsem se zmínil o tom, že od té doby, co odpluli z Ramanduova ostrova, bylo všude kolem světla až příliš - slunce příliš veliké (i když ne příliš horké), moře příliš jasné, vzduch příliš zářivý. Teď světla neubylo - spíše ho stále přibývalo -, ale už ho mohli snést. Mohli se bez mrkání dívat přímo do slunce. Jejich oči mohly pojmout víc světla než dřív. A paluba, plachta i jejich vlastní tváře a těla byly stále jasnější a jasnější a každé lano úplně zářilo. A příštího rána, když vyšlo slunce, nyní pětkrát nebo šestkrát větší než obyčejně, dívali se přímo do něj a viděli každé peříčko ptáků, kteří od něj přilétali.

Po celý ten den nikdo téměř nepromluvil, až tak kolem oběda (na který však nikdo neměl chuť - ta voda jim docela stačila) řekl Drinian:

„Tomuhle nerozumím. Vítr se ani nepohne. Plachta úplně splasklá. Moře jak olej. A my přitom jedeme takovou rychlostí, jako by nás hnala vichřice."

„Také jsem o tom přemýšlel," řekl Kaspian. „Asi jsme se dostali do nějakého silného proudu."

„Hm," nato Edmund. „To není zrovna ideální, jestli má svět skutečně kraj a my se k němu blížíme."

„Ty myslíš," řekl Kaspian, „že by nás to mohlo prostě - prostě spláchnout dolů?"

„Ano, ano," zvolal Rípčíp a tleskl tlapkami. „Takhle jsem si to vždycky představoval - svět jako veliký, kulatý stůl a vody všech moří ustavičně přepadají přes okraj. Loď se nakloní - postaví na špičku - jediný okamžik se budeme dívat přes okraj a pak dolů, dolů, v hukotu vody, stále rychleji..."

„A co myslíš, že nás asi bude čekat na dně, co?" řekl Drinian.

„Možná Aslanovo království," odpověděl myšák a oči mu zářily. „Anebo možná žádné dno není. Třeba budeme padat stále dolů a dolů, bez konce. Ale ať je to jakkoli, podívat se jen na ten jediný okamžik přes okraj světa, to za to stojí."

Jenomže hele," ozval se Eustác, „to je všechno nesmysl. Svět je přece kulatý - myslím kulatý jako míč, ne jako stůl."

„Ten *náš* je," řekl Edmund. „Ale tenhle?"

„Snad nechceš říct," zvolal Kaspian, „že vy tři pocházíte z kulatého světa (myslím kulatého jako míč) a nikdy jste mi to neřekli! To od vás ale vůbec není hezké. Vždyť my u nás máme pohádky o kulatých světech a já je měl vždycky tak rád. Nikdy jsem nevěřil, že by nějaký mohl opravdu existovat. Ale vždycky jsem si přál, aby byl, a vždycky jsem toužil v nějakém žít Dal bych nevím co - poslyšte, jak to, že vy se do našeho světa dostat můžete a my do vašeho ne? Kdybych tak někdy mohl! To musí být vzrušující, žít na něčem, co je jako míč. Už jste někdy byli v krajích, kde lidé chodí vzhůru nohama?"

Edmund zavrtěl hlavou. „A vůbec to takhle není," dodal. „Když na tom kulatým světě jsi, nic tak zvlášť vzrušujícího na tom není."

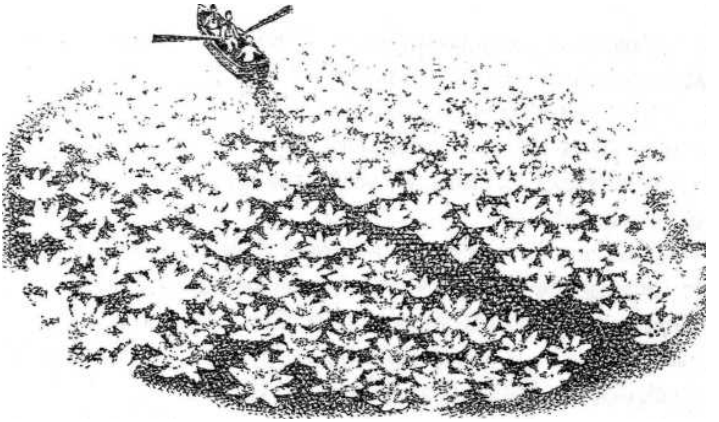

Kapitola šestnáctá.

ÚPLNÝ KONEC SVĚTA

KROMĚ DRINIANA, Edmunda a Lucinky byl Říp-čip jediný, kdo mořské lidi zpozoroval. Jakmile uviděl, jak mořský král potěžkal kopí, okamžitě se potopil, protože to považoval za určitou hrozbu nebo výzvu k souboji a chtěl tu záležitost na místě bezodkladně vyřídit. Pak však upoutal jeho pozornost objev, že voda je sladká, a než si na mořské lidi znovu vzpomněl, Lucinka a Drinian si ho vzali stranou a varovali ho, aby nikomu nevyzradil, co viděl.

Ale ukázalo se, že si s tím nemuseli dělat takové starosti, neboť *Jitřní poutník* teď zřejmě plul nad neobydlenými končinami. Nikdo kromě Lucinky už mořské lidi nespatřil a Lucinka sama už jen na krátký okamžik. Celé příští dopoledne pluli poměrně mělkou vodou a dno bylo pokryté nějakým rostlinstvem. Krátce před polednem Lucinka spatřila veliké hejno ryb, jak se

těmi rostlinami živí. Pásly se vytrvale a postupovaly při tom všechny stejným směrem. Úplně jako stádo ovcí, pomyslela si Lucinka. Pak náhle uprostřed nich spatřila mořskou dívenku, asi ve svém věku - takovou tichou, osamělou dívenku; v ruce měla nějakou hůl. Lucinka si byla jista, že ta dívenka je pastýřka - pastýřka ryb - a že to hejno je opravdu pasoucí se stádo. Jak ryby, tak dívka byly blízko pod hladinou. A právě ve chvíli, kdy se dívka, klouzající mělkou vodou, a Lucinka, nakloněná přes zábradlí, ocitly naproti sobě, dívenka vzhlédla a podívala se Lucince přímo do obličeje. Promluvit na sebe nemohly a dívenka za chvilku zmizela za zádí. Ale na ten její obličej Lucinka nikdy nezapomene. Nebyl ani polekaný, ani rozzlobený jako obličeje těch prvních mořských lidí. Lucince se ta dívenka líbila a cítila, že i ona se jí líbí. V té chvíli se prostě nějak spřátelily. Nezdá se příliš pravděpodobné, že se ještě někdy setkají, ať už v tamtom světě nebo v nějakém jiném. Ale pokud ano, rozběhnou se k sobě s otevřenou náručí.

Pak ještě po mnoho dní bez větru v plachtách, bez pěny před přídí klouzal *Jitřní poutník* po hladké vodě tiše k východu. Den ode dne, hodinu od hodiny se všechno třpytilo víc a víc, a oni to přesto mohli snést. Nikdo nejedl ani nespal a nikomu se ani nechtělo, ale vytahovali na palubu vědra zářivé mořské vody, silnější než víno a jakoby mokřejší a tekutější než obyčejná voda, a mlčky si s ní navzájem připíjeli plnými doušky. A jeden či dva námořníci, kteří byli na počátku cesty postarší, teď začali den ode dne mládnout. Všechny na palubě naplňovala radost a vzrušení - ale ne takové, při kterém člověk pořád mluví. Čím dále pluli, tím méně mluvili, a to ještě jenom šeptem. Ticho toho moře si je úplně podmanilo.

„Můj kapitáne," pravil Kaspian jednoho dne Drinianovi, „co vidíš před námi?"

„Něco bílého, Výsosti," odpověděl Drinian táhne se to po celém obzoru od severu až k jihu, kam jenom dohlédnu."

„Ano, to vidím i já," řekl Kaspian. „A nedovedu si představit, co by to mohlo být."

„Kdybychom byli v jiných zeměpisných šířkách," pravil Drinian, „řekl bych, že je to led. Ale ten to nemůže být, tady ne. Každopádně bychom měli poslat lidi k veslům a loď přibrzdit. Ať už je to, co je to, nerad bych do toho najel touhle rychlostí."

To také udělali, takže pluli dál stále pomaleji. Zvolna se blížili k tomu bílému, a ani teď to nebylo o nic méně záhadné. Kdyby šlo o pevninu, musela by to být hodně zvláštní pevnina, protože vypadala stejně hladká jako voda a v jedné rovině s hladinou. Když byli už velmi blízko, stočil Drinian prudce kormidlo, obrátil *Jitřního poutníka* k jihu, takže byl k proudu bokem, a dal veslovat kousek k jihu podél okraje toho bílého. Při tom náhodou učinili ten důležitý objev, že proud je asi jen patnáct metrů široký a zbytek moře je úplně nehybný. To byla pro posádku potěšující *zpráva,* protože námořníci už začali uvažovat o tom, že veslovat celou cestu zpátky až k Ramanduovu ostrovu proti proudu nebude zvlášť velká zábava. (Také se tím vysvětlilo, proč ta mořská pastýřka tak rychle zmizela za zádí. Nebyla v proudu. Kdyby byla, pohybovala by se k východu stejnou rychlostí jako loď.)

Stále ještě nemohl nikdo rozeznat, co to bílé je. Spustili tedy člun a jeli na průzkum. Ti, kdo zůstali na *Jitřním poutníkovi,* viděli, jak člun zajel přímo do toho bílého. Pak uslyšeli hlasy lidí ve člunu (přes klidnou vodu se krásně nesly), jak spolu překvapeně rozmlouvají. Potom přišla krátká přestávka, kdy Rynelf na přídi člunu měřil hloubku, a když se člun vracel, byla v něm vidět spousta toho bílého. Všichni se nahrnuli k zábradlí, aby se dozvěděli, co to je.

Rynelf se postavil na přídi a volal: „Lekníny, Veličenstvo!"

„Co že jsi to říkal?" ptal se Kaspian.

„Rozkvetlý lekníny, Veličenstvo," odpověděl Rynelf. Jako doma na zahradním rybníčku."

„Podívejte!" zvolala Lucinka ze zádi člunu. Mokrýma rukama nabrala a zvedla spoustu bílých okvětních plátků a širokých plochých listů.

Jak je tu hluboko, Rynelfe?" tázal se Drinian.

„To je právě to legrační, kapitáne," odpověděl Rynelf. „Pořád dost. Přesně šest a půl metru."

„Tak to nejsou opravdové leknín y - aspoň ne takové, jaké rostou u nás," řekl Eustác.

Asi nebyly, ale byly jim hodně podobné. A když se po krátké poradě *Jitřní poutník* vrátil zpět do proudu a začal klouzat k východu Leknínovým či Stříbrným mořem (zkusili obě ta jména, ale udrželo se Stříbrné moře a pod tím jménem je zakresleno na Kaspianově mapě), začal ten nejzvláštnější úsek jejich cesty. Brzy zbyl z otevřeného moře, které nechali za sebou, jen tenký proužek modré na západním obzoru. Bílá, bílá, občas měňavá jemňoulince do zlatová se kolem nich prostírala všemi směry, jenom za zádí, jak rozhrnuli lekníny stranou, zůstávala pěšinka volné vody, jež se blyštěla jako tmavozelené sklo. Na pohled vypadalo tohle moře jako v Arktidě; a nemít teď už oči jako ostříž, nemohli by záři slunce na vší té bílé vůbec snést - zvlášť časně zrána, když bylo slunce největší. A večer vždycky bylo kvůli té bílé o něco déle vidět. Lekníny nebraly konce. Den po dni z těch lánů květin stoupala vůně, která se Lucince velmi těžko popisovala; sladká, to ano, ale vůbec ne ospalá nebo omamná - taková svěží, divoká, osamělá vůně, která jako by člověku pronikala do hlavy, až měl najednou chuť vyběhnout na vrcholky hor anebo se poprat se slonem. „Připadá mi, že už to dlouho nevydržím," řekli si navzájem s Kaspianem, „a přece bych nechtěl, aby to přestalo."

Často měřili hloubku, ale teprve po několika dnech začalo být moře mělčí. Od té chvíle však dno stále stoupalo. Pak přišel den, kdy museli vyjet z proudu a opatrně, hlemýždím tempem si hledat cestu vpřed, poháněni vesly. A brzy bylo jasné, že dál

na východ *už Jitřní poutník* neprojede. Jen díky veliké obratnosti vlastně už dávno nenajeli na dno.

„Spusťte člun," křikl Kaspian, „a svolejte všechny -muže na palubu. Musím k nim promluvit."

„Co chce dělat?" pošeptal Eustác Edmundovi. „Podívej na ty jeho oči!"

„Myslím, že asi vypadáme všichni stejně," odpověděl Edmund.

Došli na záď ke Kaspianovi a brzy se u paty schodiště shromáždili všichni muži, aby vyslechli, co jim král chce říci.

„Přátelé," pravil Kaspian, „teď jsme splnili úkol, ke kterému jste se přihlásili. Nalezli jsme všech sedm šlechticů, a protože pan Rípčip přísahal, že už se nikdy nevrátí, budou pánové Revilian, Argoz a Mavramorn nepochybně již vzhůru, až dorazíte na Ramanduův ostrov. Tobě, pane Driniane, svěřuji tuto loď a přikazuji ti, abys plul co nejrychleji k břehům Narnie, a především v žádném případě nepřistával na Mrtvé vodě. Mému správci, skřítku Trumpkinovi, pak vyřiď, aby rozdělil všem těmto námořníkům odměny, které jsem jim slíbil. Poctivě si je zasloužili. A pokud se už nevrátím, přeji si, aby pan správce, profesor Kor-nélius, jezevec Čuchomech a pan Drinian zvolili krále Narnie se souhlasem..."

„Ale Výsosti," přerušil ho Drinian, „cožpak vy odstupujete?"

„Jedu se s Rípčípem podívat na konec světa," řekl Kaspian.

Radami námořníků proběhlo tiché, nespokojené mručení.

„Vezmeme si člun," pokračoval Kaspian. „V těchto mírných vodách ho nebudete potřebovat a na Ramanduově ostrově postavíte jiný. A nyní..."

„Kaspiane," pravil náhle Edmund velice vážně, „tohle nemůžeš udělat."

„Nepochybně ne, Veličenstvo," řekl Rípčip. Já si to taky myslím," přidal se Drinian.

„Že nemůžu?" zeptal se Kaspian ostře a na chviličku vypadal ne nepodobný svému strýci Mirazovi.

„Prosím za vodpuštění, Vaše Veličenstvo," ozval se zdola Rynelf, „ale kdyby tohle udělal někdo z nás, řeklo by se, že dezertoval."

„Příliš spoléháš na svou dlouhou službu, Rynelfe," řekl Kaspian.

„Ne, Výsosti! Má plnou pravdu," opáčil Drinian.

„U hřívy Aslanovy," zvolal Kaspian, jste mí poddaní, nebo poručníci?"

Já tvůj poddaný nejsem," ozval se znovu Edmund. „A já říkám, že jet *nemůžeš."*

„Zase nemůžu! Co tím chcete říct?"

Jestli si Vaše Veličenstvo přeje, mohli bychom říci spíše *neměl byste,"* pravil Rípčip s velmi hlubokou úklonou. Jste králem Narnie. Jestli se nevrátíte, zradíte tím všechny své poddané, Trumpkina zvlášť. Neměl byste se oddávat dobrodružstvím, jako byste byl soukromá osoba. A jestli Vaše Veličenstvo neuposlechne hlasu rozumu, bude povinností každého muže na palubě jakožto věrného poddaného, aby vás spolu se mnou odzbrojil a svázal na tak dlouho, dokud se nevzpamatujete."

„Přesně tak," řekl Edmund. Jako to udělali s Odysseem, když chtěl jít k Sirénám."

Kaspianova ruka nahmátla jílec meče, když vtom se ozvala Lucinka: „A skoro jsi slíbil Ramanduově dceři, že se vrátíš."

Kaspian zaváhal. „Ano, ano. Ještě je tu tohle," řekl. Chvilku stál nerozhodně a pak houkl někam do shromáždění:

„No dobrá, ať je po vašem. Náš úkol skončil. Vracíme se všichni. Vytáhněte člun zase na palubu."

„Výsosti," pravil Rípčip, „nevracíme se *všichni.* Já, jak jsem již řekl dříve..."

„Ticho!" zahřměl Kaspian. „Dali jste mi lekci, ale dráždit mě nebudete. Umlčte, prosím vás, někdo tu myš!"

„Vaše Veličenstvo slíbilo," pravil Rípčip, „že bude narnijským mluvícím zvířatům vládnout laskavě."

„Mluvícím zvířatům ano," odsekl Kaspian. „Nic jsem neříkal o zvířatech, která ani na chvilku nezavřou pusu!" A prudce seběhl ze schodů a vztekle za sebou přirazil dveře kajuty.

Ale když za ním ostatní za chvíli přišli, byl úplně jiný - celý bledý a v očích měl slzy.

„Nemá to smysl," řekl. „Ta moje pýcha a vztek dopadly nakonec tak, že jsem se opravdu klidně mohl chovat slušně. Aslan se mnou mluvil. Ne - nebyl tady doopravdy. Vždyť by se ani do kajuty nevešel. Ale ta zlatá lví hlava tady na stěně ožila a mluvila se mnou. Byla to hrůza - ty jeho oči. Ne že by byl na mě zlý, vůbec ne, jen ze začátku snad trochu přísný. Ale stejně to byla hrůza. A říkal - říkal - to se nedá vydržet. Říkal to nejhorší, co mohl. *Vy* máte jet dál - Rípčíp, Edmund, Lucinka a Eustác; a já mám jet zpátky. Sám. A hned. To nemá žádnou cenu."

„Kaspiane, kamaráde," řekla Lucinka, „vždyť jsi věděl, že se dřív nebo později zase budeme muset vrátit do svýho světa."

„Ano," vzlykl Kaspian, „jenže tohle je dřív."

„Až se dostaneš na Ramanduův ostrov, hned ti bude lip," těšila ho Lucinka.

Později se trochu vzpamatoval, ale loučení bylo smutné pro obě strany a já se o něm raději nebudu rozepisovat. Okolo druhé hodiny odpoledne člun, dobře zásobený vodou i potravinami (třebaže si mysleli, že nebudou potřebovat ani jedno, ani druhé) a s Rípčípovým člunkem na palubě, odrazil od *Jitřního poutníka* a rozhrnul přídí nekonečný koberec leknínů. *Jitřní poutník* na jejich počest vyvěsil všechny vlajky a všechny štíty. Takhle zdola a uprostřed těch leknínů vypadal vysoký a veliký a člověk si připadal, jako když odchází z domova. A ještě než byli z dohledu, viděli, jak se otáčí a začíná zvolna veslovat k západu. I když si však Lucinka trochu poplakala, nebolelo ji srdce tak, jak byste možná čekali. To světlo, to ticho, ta ostrá vůně Stříbrného moře a svým zvláštním způsobem i sama ta opuštěnost, to všechno člověka příliš uchvacovalo.

Veslovat nemuseli, neboť je proud stejnoměrně unášel k východu. Nikdo z nich nejedl ani nespal. Celou noc a celý příští den hladce pluli k východu, a když se třetího dne rozednilo -byla to taková záře, jakou bychom vy ani já nesnesli ani v černých brýlích - uviděli před sebou podivuhodnou věc. Vypadalo to, jako by mezi nimi a oblohou stála zeď - šedozelená, chvějivá, třpytivá zeď. Pak vyšlo slunce, a jak vycházelo, viděli ho skrz tu zeď, která se při tom nádherně duhově zbarvila. A tu poznali, že ta zeď je vlastně dlouhá, vysoká vlna - vlna, která stojí stále na stejném místě, jak tomu často bývá někde nad vodopádem. Vypadala asi deset metrů vysoká a proud je rychle nesl přímo k ní. Možná byste čekali, že se začnou bát. Ale je to ani nenapadlo. Řekl bych, že na jejich místě by to nenapadlo nikoho. Neboť teď spatřili něco nejenom za tou vlnou, nýbrž i za sluncem. Asi by neviděli ani to slunce, kdyby neměli oči posílené vodou Nejzazšího moře. Ale teď se mohli dívat do vycházejícího slunce, vidět ho jasně a vidět i to, co bylo za ním. A tam na východě, za sluncem, spatřili řetěz hor. Byly tak vysoké, že buď nedohlédli na vrchol, nebo to zapomněli. Nikdo z nich si nepamatoval, že by někde tím směrem zahlédl oblohu. A ty hory opravdu musely být mimo svět. Neboť každé hory, které by dosahovaly jen do čtvrtiny dvacetiny té výšky, by musely být pokryté sněhem a ledem. Ale tyhle byly teplé, zelené, plné lesů a vodopádů, kam až oko dohlédlo. A pak náhle zavál od východu vánek, načechral trochu hřeben vlny a zčeřil hladkou vodu všude kolem nich. Trvalo to jen vteřinku, ale v té vteřince k nim dolétlo cosi, na co žádné z těch tří dětí nikdy nezapomene. Byla to jednak vůně a jednak zvuk - pár tónů hudby. Edmund a Eustác o něm později nikdy nemluvili. Lucinka řekla jenom: „Člověku to mohlo srdce utrhnout." „Proč?" zeptal jsem se, „to byla tak smutná?" „Smutná? Kdepak!" nato Lucinka.

Nikdo z nich nepochyboval, že viděli za konec světa do Aslanova království.

V té chvíli člun s drcnutím najel na dno. Už i na něj bylo příliš mělko. „Tady," pravil Rípčíp, „dál už pojedu sám."

Ani se nepokusili ho zdržovat, protože teď jim všem připadalo, jako by to všechno byl osud nebo jako by se to už někdy stalo. Pomohli mu spustit jeho lodičku. On si odepjal meč („Ted už ho nebudu potřebovat," prohlásil) a odhodil ho daleko doprostřed leknínů. Zabodl se do dna a jeho jílec zůstal vyčnívat nad hladinu. Pak se s nimi Rípčíp rozloučil. Snažil se kvůli nim být smutný - ale chvěl se štěstím. Lucinka teď poprvé a naposledy udělala to, co si už tak dlouho přála: vzala ho do náručí a pohladila ho. Pak Rípčíp honem skočil do člunku, vzal si pádlo, proud ho chytil a už se jim vzdaloval, proti leknínům úplně černý. Na té vlně však žádné lekníny nerostly; byl to hladký zelený svah. Člunek plul rychleji a rychleji a krásně se vyhoupl po vodě vzhůru. Na kratičkou chvilku zahlédli jeho a Rípčípův obrys nahoře na hřebeni. Pak *zmizel* a od té chvíle nemohl nikdo s jistotou říci, že Rípčípa ještě viděl. Já však věřím, že se šťastně dostal do Aslanova království a žije tam až dodnes.

Jak slunce stoupalo, obraz těch hor mimo svět se zvolna vytratil. Vlna zůstala, ale za ní byla už jen modrá obloha.

Děti vystoupily ze člunu a začaly se brodit - ne směrem k vlně, nýbrž jižně, s vodní stěnou po levé ruce. Nemohly by vám říct, proč to udělaly - byl to jejich osud. A třebaže se na *Jitřním poutníku* všichni cítili - a také byli - velmi dospělí, teď si připadali právě opačně, a jak se brodili lekníny, vzali se za ruce. Neunavili se. Voda byla teplá a stále mělčí. Posléze se ocitli na suchém písku a pak na trávě - na velikém rovném prostranství, porostlém jemňoučkou, krátkou travičkou, které se táhlo téměř na úrovni Stříbrného moře všemi směry; a nikde nebyla v dohledu byť i jen krtčí hromádka.

A samozřejmě - jako vždycky na úplně rovném prostranství bez stromů - i tady se zdálo, že před nimi nebe klesá dolů a do-

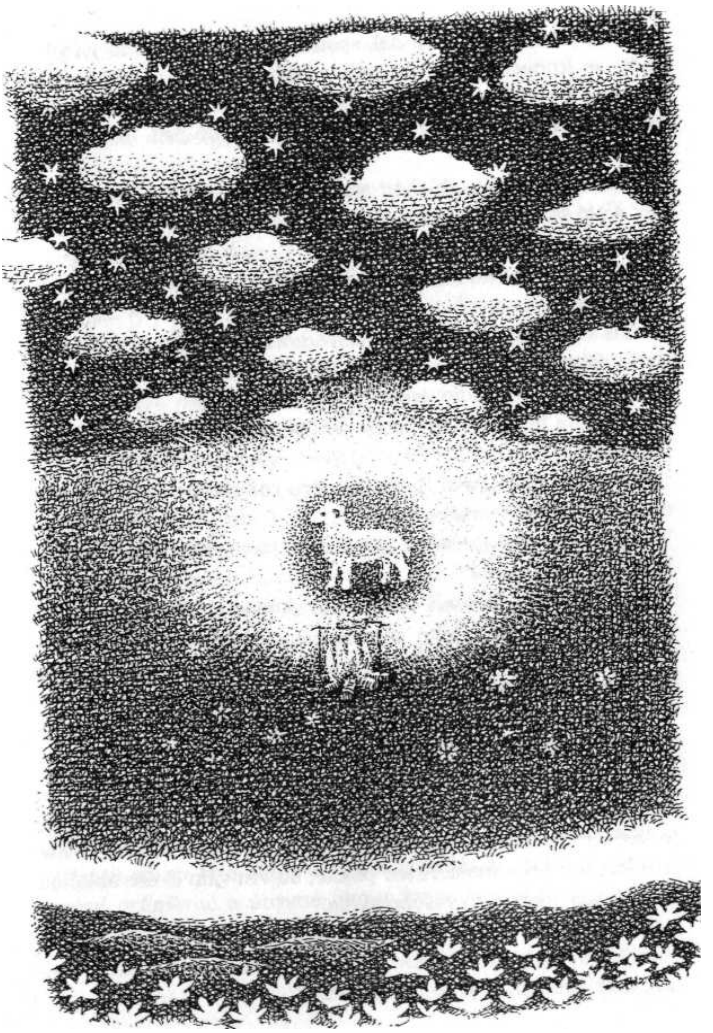

týká se země. Ale jak šli dál, spatřili tu nejpodivuhodnější věc - tady se konečně opravdu nebe dotýkalo země. Byla to taková modrá zeď, krásně zářivá, ale skutečná a pevná, podobná ze všeho nejvíc asi sklu. Brzy si tím byli úplně jisti. Teď už byli velice blízko.

Ale mezi nimi a oblohou stálo na zelené trávě něco tak bílého, že to oslňovalo i jejich ostříží oči. Přišli blíž a zjistili, že je to nějaký Beránek.

„Pojďte se nasnídat," pravil Beránek svým lahodným, jakoby mléčným hlasem.

Tu si teprve všimli, že na trávě hoří oheň a na něm se peče ryba. Posadili se a snědli ji; po dlouhé době zase dostali hlad. A bylo to nejlepší jídlo, jaké kdy okusili.

„Prosím tě, Beránku," ptala se Lucinka, „vede tudy cesta do Aslanova království?"

„Pro vás ne," pravil Beránek. „Pro vás vedou dveře do Aslanova království z vašeho světa."

„Cože?" zvolal Edmund. „Ona vede i z našeho světa cesta do Aslanova království?"

„Do mého království vede cesta ze všech světů," pravil Beránek; a jak mluvil, jeho sněžná bělost náhle zazářila zlatem, rychle vyrostl a byl to Aslan sám; tyčil se nad nimi a vytřásal z hřívy světlo.

„Aslane," ptala se Lucinka, „řekneš nám, jak se z našeho světa dostaneme k tobě do království?"

„Budu vám to říkat stále," odpověděl Aslan. „Ale nepovím vám, bude-li to dlouhá, nebo krátká cesta; jenom to vám řeknu, že vede přes řeku. Toho se však nebojte, neboť ve mně máte přes každou řeku most. A teď Pojďte; otevřu vám dveře oblohou a pošlu vás zpátky do vašeho světa."

„Prosím tě, Aslane," řekla Lucinka, „než budeme muset jít, řekneš nám, kdy se můžeme vrátit do Narnie? Prosím tě. A prosím, moc prosím, ať je to hodně brzo!"

„Nejmilejší moje," řekl Aslan velmi citlivě, „ty a tvůj bratr se už nikdy do Narnie nevrátíte."

„Aslane!" zvolali zoufale Edmund i Lucinka zároveň.

„Už jste vyrostly, děti," řekl Aslan. „Ted musíte víc přilnout ke svému vlastnímu světu."

„Ty víš, že o Narnii nejde," vzlykla Lucinka. „Jde o *tebe* Doma se s tebou nesetkáme. A jak budem moct žít, když už se s tebou nikdy nesetkáme?"

„Ale my se setkáme, nejmilejší," řekl Aslan.

„Ty - ty jsi tam taky, Pane?" zeptal se Edmund.

Jsem," odpověděl Aslan. „Ale tam mám jiné jméno. Budete se mě muset naučit znát pod tím jménem. Do Narnie jste se dostali právě proto, abyste mne tu trochu poznali a mohli mě potom tím lépe poznávat tam."

„A Eustác se už taky nikdy nevrátí?" ptala se Lucinka.

„Dítě," pravil Aslan, „opravdu to potřebuješ vědět? Pojďte, otevřu vám dveře oblohou." A pak to přišlo všechno najednou: pohyb té modré stěny (asi jako když rozhrnujete závěsy), záblesk strašlivého bílého světla zpoza nebe, dotek Aslanovy hřívy a na čele Lví políbení, a pak - Lucinčina ložnice u tety

Alberty v Cambridgi.

Zbývá dodat už jen dvě věci. Za prvé to, že se Kaspian a všichni ostatní šťastně dostali zpátky na Ramanduův ostrov. Ti tři šlechtici se probudili, Kaspian se oženil s Ramanduovou dcerou, všichni nakonec dopluli do Narnie a ona se stala velikou královnou, matkou a babičkou velkých králů. Za druhé to, že tady v našem světě brzy všichni začali říkat, jak se Eustác změnil k lepšímu a „člověk by ani neřekl, že je to ten samej kluk" - všichni až na tetu Albertu, která prohlásila, že se z něj stalo velmi průměrné a únavné dítě a že to je určitě vliv těch dětí Pevensových.

OBSAH

Kapitola		Strana
1.	Obraz v ložnici	5
2.	Na palubě Jitřního poutníka	15
3.	Osamělé ostrovy	28
4.	Co tam Kaspian všechno udělal	38
5.	O bouři a o tom, co způsobila	49
6.	Eustácova dobrodružství	59
7.	Jak to dobrodružství dopadlo	70
8.	Jak dvakrát unikli o vlásek	81
9.	Ostrov hlasů	92
10.	Kouzelníkova kniha	102
11.	Šťastní Ťulpodi	113
12.	Temný ostrov	124
13.	Tři spáči	134
14.	Počátek konce světa	145
15.	Divy nejzazšího moře	154
16.	Úplný konec světa	164

LETOPISY NARNIE

C. S. LEWIS

PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA

LETOPISY NARNIE – PŘÍBĚHY, KTERÉ DNES NEODMYSLITELNĚ PATŘÍ DO SVĚTOVÉHO FONDU DĚTSKÉ LITERATURY –, JSOU POZVÁNÍM PRO KAŽDÉHO Z NÁS. POJĎME A POSPĚŠME SPOLU S DĚTSKÝMI HRDINY DO SVĚTA, KDE JE SICE ZLO SILNÉ, ALE DOBRO NAKONEC PŘECI JENOM ZVÍTĚZÍ!

DALŠÍ NAPÍNAVÉ A VZRUŠUJÍCÍ UDÁLOSTI JSOU POPSÁNY V KNIHÁCH LETOPISŮ:

KNIHA PRVNÍ	LEV, ČARODĚJNICE A SKŘÍŇ
KNIHA DRUHÁ	PRINC KASPIAN
KNIHA TŘETÍ	PLAVBA JITŘNÍHO POUTNÍKA
KNIHA ČTVRTÁ	STŘÍBRNÁ ŽIDLE
KNIHA PÁTÁ	KŮŇ A JEHO CHLAPEC
KNIHA ŠESTÁ	ČARODĚJŮV SYNOVEC
KNIHA SEDMÁ	POSLEDNÍ BITVA